

Lê Thu Huyền

Người
dưng
chung
lối

NGƯỜI DÙNG CHUNG LỐI

TIỂU THUYẾT

Tác giả: Lê Thu Huyền

Nhà xuất bản Dân Trí

Text: WAKA

—★—

Ebook: nguyenthao-cuibap

LỜI TỰA

Tôi không biết bạn nghĩ thế nào về những tình cờ giữa hai người đứng, hai trái tim không cùng chung nhịp đập? Còn riêng tôi, tôi luôn tin mọi sự gặp gỡ trên đời đều được sắp đặt bởi bàn tay số phận vô hình. Tôi luôn tin có những duyên đi kèm với phận, tôi luôn tin hai người nếu thật sự thuộc về nhau, họ sẽ tìm thấy nhau bằng một cách nào đó bất kể thời gian bao lâu và khoảng cách là bao xa. Bởi có những người không thường nhật xuất hiện trong cuộc sống của bạn, nhưng mãi mãi, họ luôn ở cạnh bạn tại những góc rất đổi dịu dàng.

Và như thế tôi viết câu chuyện này!

Thương tặng những người luôn nắm giữ sự dịu dàng của trái tim tôi, những người mà theo thời gian, tôi tin, tình cảm chúng tôi dành cho nhau chẳng bao giờ lợt lạt. Thương tặng những người đứng, tôi thương nhất cuộc đời này...

28/1/2016

Lệ Thu Huyền

Hãng hàng không quốc gia Việt Nam xin trân trọng thông báo. Chuyến bay mang số hiệu VN628 dự kiến khởi hành lúc 18 giờ 30 từ Hà Nội đi Thành phố Hồ Chí Minh sẽ lùi lại vào lúc 20 giờ cùng ngày. VNA xin cáo lỗi cùng hành khách. Xin trân trọng cảm ơn.”

Xuân Vinh khẽ mỉm cười rồi đứng dậy rời khỏi hàng ghế chờ và kéo vali bước về khu vực bán đồ ăn nhanh cách đó không xa. Trong những ồn ào bức xúc của bao người quanh mình, sự trễ nải của chuyến bay dường như với anh không hề ảnh hưởng. Hoặc chẳng, việc đó với anh vốn đã lặp đi lặp lại thành một thói quen không còn đáng để phải ngạc nhiên lần nữa. Thấy anh, cô nhân viên mỉm cười và mở đầu bằng câu nói quen thuộc:

- Vẫn cà phê ít đường, ít đá phải không anh?

Xuân Vinh lấy tay đẩy cao gọng kính và gật đầu. Sự ăn ý giữa cô và anh không phải ngẫu nhiên. Có lẽ đó cũng là một thói quen mà anh đã tạo ra mỗi khi trễ bay ngời lại nơi này.

Cuộc sống của anh chẳng biết từ bao giờ đã trở thành những lần ra sân bay. Mỗi tháng hai lần, ra Tân Sơn Nhất để đi Hà Nội rồi sau đó đến Nội Bài để quay lại Sài Gòn. Cứ đi đi về về giữa hai thành phố khiến anh luôn hình dung cuộc sống của mình thực ra là một cái gì đó rất lửng lơ. Hai giờ bay, hai khoảng trời khác biệt và nhịp điệu của hai thành phố chưa bao giờ mang nét tương đồng. Có chẳng, chung một điểm nhấn đó là sự tồn tại của anh trong đó. Một sự tồn tại chênh vênh, bất ổn kéo dài không chỉ ngày một ngày hai. Nhiều khi, lạc lõng trong dòng người qua lại, anh như quên

mất chẳng đường mình phải đi, quên mất nơi mình cần đến, quên mất đâu mới là chốn bình yên cần tìm về

Anh nghĩ về những mối lo của một người đàn ông chuẩn bị bước sang tuổi ba mươi. Và anh hiểu, chẳng có gì đáng sợ ngoài sự cô đơn thống thiết ăn sâu vào trong từng hơi thở, trong cả tiếng cười. Anh, hai mươi tám tuổi, bác sĩ chuyên khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện H.M Sài Gòn. Ngay từ khi còn nhỏ, anh đã biết số phận của mình sinh ra để trở thành bác sĩ, như ông nội anh, như ba mẹ anh, như chị gái anh. Đó là định mệnh chứ không đơn thuần là sự lựa chọn. Không phải là thích nhưng anh thật sự hài lòng với sự sắp đặt này của số phận. Nếu không làm bác sĩ, anh cũng không biết mình phải làm gì? Hay đúng hơn, nghề nghiệp là tất cả những gì cuộc sống anh đang có. Hai mươi tám tuổi, những bước đi trên con đường thành công chưa đủ dài nhưng nó đang dần làm nên tên tuổi của anh, nó biến một bé trai chỉ quen dựa dẫm ngày nào thành một người đàn ông trưởng thành, nghị lực và can đảm. Nó khắc họa vào thời gian sự đi đến tận cùng trong tác phong, dáng dấp của anh, nó nuôi dưỡng những điều thiện lương lớn dần trong trái tim anh - một người đàn ông trầm lặng.

- Cà phê của anh đây. Anh có muốn dùng kèm một phần bánh kem không?

Tiếng nói của cô nhân viên đã đánh thức Xuân Vinh khỏi những suy nghĩ hỗn độn không rõ hình hài. Ngược lên nhìn cô, anh khẽ nói:

- Anh nghĩ là không. Cảm ơn em nhé!

Có một sự tiếc nuối thoáng qua rất nhanh nơi ánh mắt cô gái trẻ, cô mỉm cười và tiếp lời anh:

- Vậy em làm việc tiếp đây. Nhìn anh có vẻ mệt mỏi và gầy hơn lần trước, nếu cần thêm gì anh nhớ gọi em.

Nói rồi cô quay người bước đi, chỉ còn mình anh với khoảng không lác lõng. Anh nghe được sự quan tâm đầy chân thành của cô trong câu nói cuối cùng. Một sự quan tâm đến từ một người đứng xa lạ. Cho đến bây giờ anh vẫn chưa hề biết tên cô, chỉ là... Mỗi lần trẻ bay anh đều ngửi đây, đều gọi cà phê ít đường ít đá. Câu hỏi han thoág qua của cô vô tình khiến anh nhận ra bấy lâu mình đã một mình. Bấy lâu? Anh không nhớ nữa. Chỉ nhớ đã quá lâu rồi, ngoài gia đình và bạn bè thân, dường như cuộc sống của anh chưa từng có một người mới bước vào để cùng quan tâm, chia sẻ. Chính xác hơn là càng trưởng thành anh càng thấy những giấc mơ tuổi bé của mình dần vỡ tan tành. Giờ phút này, anh bắt đầu thấm thía, những nhiệt huyết của tuổi trẻ đã phai dần, những cái nắm tay, những hơi ấm đã không còn là điều thiết thực mà anh mưu cầu cho cuộc sống. Bỗng dưng anh sợ mình sẽ giống bao người, chết năm hai mươi tám tuổi hoặc đã chết từ vài năm trước đó, nhưng chỉ được đem chôn khi tới tuổi tám mươi.

Sài Gòn, ngày sau đó.

Những đám mây trên bầu trời xanh thăm thẳm, ánh mặt trời ban ngày rực rỡ xuyên qua ô kính mỏng khiến Xuân Vinh nheo mắt một lúc mới kịp thích nghi. Anh nghiêng người, đưa lưng về ánh nắng đang reo hò trong phòng ngủ rồi với tay lần tìm chiếc điện thoại quen thuộc ngay kệ gỗ cạnh giường.

Chín giờ sáng. Anh không nghĩ đã trễ đến vậy. Sau chuyến bay đêm qua là cả một đêm thức trắng cùng những tài liệu chuyên ngành khiến sức lực của anh gần như bị rút cạn. Lắc đầu thật mạnh và anh rời giường bắt đầu cho một ngày mới với những bất ngờ không báo trước...

Mười giờ trưa. Cái nắng gắt gao của Sài Gòn náu chặt con đường Phan Xích Long không nở buông. Không phải giờ cao điểm, những người qua đường thưa dần nhưng dòng người trong bệnh viện H.M chưa bao giờ vắng bóng. Mấy năm gần đây, chất lượng của đội ngũ y bác sĩ H.M ngày càng chiếm được niềm tin lớn lao của người dân, khiến nơi đây từ lâu đã trở thành địa chỉ tin cậy để người ta gửi gắm sức khỏe, sinh mạng cuộc đời mình.

Cho xe chạy thẳng vào tầng hầm rồi Xuân Vinh nhanh chân bước vào thang máy. Trước khi cánh cửa đóng lại, một cô gái trẻ đã vội cất lời:

- Xin chờ chút!

Lịch sự đứng lui vào một bên, anh giữ nút mở cửa để chờ người đang bước tới. Mỉm cười với anh, cô gái khẽ nói “cảm ơn” rất nhỏ, giọng miền Nam thỏ thẻ ngọt ngào. Anh cũng khẽ gật đầu thay cho phép lịch sự, lúc này anh mới để ý nắm tay người đó là một cô bé con hết sức đáng yêu.

- Con có thể bấm nút được không mẹ?

- Được chứ con yêu! Tầng bảy nhé con!

Có lẽ bởi không gian quá tịch yên khiến Xuân Vinh thật sự bị chú ý vào câu chuyện của hai mẹ con đang đứng cạnh. Trong cái nhìn nghiêng thoáng qua, anh hơi ngỡ ngàng bởi người mẹ còn quá trẻ. Anh đâu biết khi mình đang âm thầm đánh giá đối phương thì cô bé con đã gắng ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chú.

- Chú đi tầng mấy ạ? Con nhấn giùm chú được không?

Đưa tay xoa đầu cô bé, anh mỉm cười rồi đáp lời:

- Cảm ơn công chúa. Chú cũng đi t`àng bảy giống con.

Nghe anh nói, đôi mắt đen của cô bé sáng lên, giọng nói tỏ rõ niềm phấn khích:

- Ôi! Chú là người Hà Nội ă? Mẹ nói nếu con ngoan sẽ được tới đó chơi. Nơi đó đẹp lắm phải không chú? À. Con không phải công chúa nhưng con rất thích được chú gọi vậy.

Xuân Vinh lắng nghe cô bé nói đầy trù mến, khóe môi anh cong lên mỉm cười. Nhìn về phía người mẹ đang đứng cạnh, ánh mắt cô ấy thất thần không rõ buồn vui, giọng anh dịu đi:

- Cô bé đáng yêu quá. Chị thật là hạnh phúc!

Ngọc Uyên miết nhẹ ngón cái xuống lòng bàn tay cô con gái nhỏ, câu nói vừa rồi của người đàn ông đứng cạnh cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô:

- Con gái chị đáng yêu quá. Chị thật là hạnh phúc!

Cô lặng thinh, chỉ khẽ cười với anh ta. Cùng lúc ấy cánh cửa thang máy mở ra, cô nghe thấy bé con líu lo vẫy tay tạm biệt với người đàn ông vừa gặp chưa đầy ba phút. Nắm tay dẫn con bước đi, trên đường đi cô bé vẫn không ngừng véo von:

“Chú vừa gặp giống ba đúng không mẹ? Con thấy chú ấy rất cao”.

Dừng bước, cô cúi xuống nghiêm khắc nhìn con tỏ rõ vẻ không vui:

- Lần sau con không nên bắt chuyện với người lạ như vậy nữa, nghe không? Nếu chú thấy Mây của mẹ đáng yêu quá muốn bắt đi thì mẹ biết làm sao?

- Ôi. chú ấy sẽ không như vậy đâu! Con thấy chú ấy không có giống người xấu mà mẹ.

Chỉnh lại bím tóc cho con, Ngọc Uyên tiếp tục nắm tay Mây đi về hướng khoa ngoại thần kinh như trong phiếu hẹn đã ghi. Vị bác sĩ tư vấn cho cô là một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, gương mặt chị được chăm sóc thật kỹ nhưng vẫn không giấu nổi những nếp nhăn mà thời gian và tuổi tác để lại nơi khóe mắt. Đưa tay ra dấu mời Ngọc Uyên và con gái ngồi xuống, dõi theo Mây Mỹ Hiệp dịu dàng cất tiếng:

- Con gái xinh quá, con mấy tuổi rồi?

Mây nhìn mẹ rồi lại nhìn bác sĩ trước mặt, ánh mắt cô bé có phần run rẩy:

- Dạ, con năm tuổi ạ.

Mỉm cười nhìn sang Ngọc Uyển, chị đi thẳng vào vấn đề chính:

- Cháu ở nhà có những biểu hiện sao vậy em? Lâu chưa hay là mới?

Ngọc Uyển suy nghĩ vài giây rồi mới cẩn thận đáp lời:

- Cháu thường xuyên kêu nhức đầu, nôn và có đôi khi hoa mắt, nhìn không rõ. Những biểu hiện vậy xuất hiện từ hai tháng trước. Ban đầu em nghĩ chỉ do cháu mệt mỏi quá, nhưng gần đây thì cơn đau càng rõ hơn. Bình thường cháu rất ngoan, không có kêu than vậy bao giờ.

“Hiện tại con có cảm thấy khó chịu ở đâu không?” Mây biết câu hỏi ấy dành cho mình, cô bé lắc đầu, ánh mắt ỉu xìu mất hẳn đi sự linh hoạt trước khi bước vào phòng khám. Bàn tay cô bé nắm chặt lấy tay mẹ, còn Ngọc Uyển vẫn nín lặng đợi chờ phán đoán ban đầu của bác sĩ. Chị ấy khẽ thở dài, giọng hơi khàn lại:

- Với những biểu hiện bệnh lý của bé, chị sẽ cho cháu làm một vài xét nghiệm và kiểm tra MRI. MRI là kỹ thuật chụp cộng hưởng từ não, chẩn đoán hình ảnh an toàn và chi tiết nhất.

- Dạ, thưa bác sĩ, con em có khả năng sẽ bị não ạ?

- Chị chưa thể kết luận được gì nếu chưa thấy kết quả kiểm tra của bé. Trước hết chị sẽ cho bé xét nghiệm máu và nước tiểu để xác định xem có

thừa hoặc thiếu hụt hormone không. Đồng thời cứ cho cháu chụp MRI não trước đã. Quá trình chụp sẽ diễn ra từ ba mươi đến bốn mươi lăm phút và hoàn toàn không gây đau đớn gì. Để có thể phát hiện một số bệnh cụ thể, chị sẽ cho bé tiêm thuốc tương phản từ. Khi tiến hành chụp, bé sẽ nghe thấy những âm thanh lớn lặp đi lặp lại từ máy MRI. Những âm thanh này hoàn toàn bình thường, kỹ thuật viên sẽ giúp bé đeo nút tai để chặn tiếng ồn. Và em có thể yên tâm ở cùng cháu trong suốt quá trình chụp.

Ngừng một lát, chị nói tiếp:

- Em hoàn toàn yên tâm nhé. Chụp MRI không đòi hỏi phải có sự chuẩn bị đặc biệt nào. Để đạt chất lượng hình ảnh cao nhất, bé sẽ cần nằm yên trong quá trình chụp. Em chỉ cần động viên về mặt tâm lý cho con thôi. Sau khi chụp xong, sẽ có một bác sĩ chuyên khoa chẩn đoán hình ảnh đọc kết quả, và họ sẽ gửi báo cáo về cho bác sĩ điều trị chính. Lẽ ra chị sẽ là bác sĩ điều trị chính của bé nhưng bởi vì ngày mai chị phải đi công tác hai tháng nên bác sĩ điều trị của bé sẽ là người khác. Những vấn đề này em không phải lo, em chỉ cần đưa cháu qua kiểm tra hình ảnh và quay lại đây. Sau đó bác sĩ chính sẽ thảo luận với em về tình hình bệnh của cháu.

Sài Gòn chuẩn bị bước vào mùa mưa, cơn dông chiều đi ngang thổi bay những chiếc lá cây long não lìa cành, tạt vào khung cửa kính phòng làm việc của Xuân Vinh. Nhìn theo những đám mây đen trôi dần về phía chân trời, anh khẽ thở dài. Vậy là đã sắp tròn bốn năm anh gắn bó với nơi này. Nhắm mắt nhìn lại ngỡ như mọi chuyện mới vừa hôm qua vậy.

Bốn năm, thành phố của những cơn bão được giăng khắp nơi nơi, đáng sợ là cơn bão nào anh cũng thấy vừa chân, không cách nào thoát ra nổi. Những cánh cửa lần lượt được số phận mở ra, gọi anh lao theo mà không hề hay biết, chờ anh phía cuối con đường là một căn phòng khóa.

Đôi khi anh muốn thay đổi, muốn trở về nhà nhưng anh lại tiếc nuối những gì mình đã nỗ lực đêm ngày để có được, tiếc nuối những gì mình gắn bó bốn năm qua. Có lẽ tiếc nuối là cái cớ duy nhất khiến anh từ chối lời đề nghị của ba, khi mấy hôm trước ông thật mong anh sẽ chuyển công tác về Hà Nội.

Hà Nội! Nơi anh sinh ra và lớn lên, nơi giữ trọn nỗi buồn của anh trong những ngày thơ ấu và cất giấu cả mối tình đầu vụng dại thơ ngây. Mỗi lần nhớ Hà Nội, anh chỉ thấy một màu cô đơn bao phủ trái tim mình, anh thấy dáng dấp của một đứa trẻ ngơ ngác lạc lõng nơi vườn hoa bệnh viện chờ mẹ tan làm, chờ ba kết thúc ca giải phẫu kéo dài hàng tiếng. Anh thấy con đường về nhà dài ra theo chiều nỗi nhớ, ở đó chỉ có mình anh thần thờ. Anh thấy cái nắm tay hững hờ của mối tình đầu, sau đó là buông và một trong hai đi về sang lối khác. Hà Nội chưa bao giờ đồng nghĩa với sum vầy, chỉ có cô đơn chiếm đầy khoảng trời ký ức. Bởi thế anh quyết định chạy trốn tới Sài Gòn, nơi những ánh đèn không bao giờ tắt, nơi bao cuộc vui sẵn sàng ném người ta vào những lãng quên. Anh cần đi đâu đó cho riêng mình hơn ai hết. Bốn năm, anh luôn học quên những ám ảnh về sống chết của biết bao người, những ranh giới mà anh - không ai khác là người định đoạt. Nhiều người luôn nghĩ anh trời sinh lãnh đạm. Kỳ thực do thời gian vô tình, lòng người bội bạc khiến cảm xúc trong anh khô cạn mà thôi.

Tiếng điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, Xuân Vinh sải bước về phía bàn làm việc nghe máy:

- Vâng, tôi nghe.

- Em qua phòng chị chút. Có một số việc cần trao đổi với em đây!

Xuân Vinh gác điện thoại rồi bước nhanh về phía phòng Phó khoa cách đó không xa. Khi cánh cửa phòng làm việc mở ra, anh thoáng ngạc nhiên khi thấy mẹ con cô bé mà mình gặp lúc sáng trong thang máy. Bé con thấy anh, ánh mắt chớp nhẹ như tỏ vẻ đã nhận ra người quen. Có đi đâu cả người cô bé không giấu được mệt mỏi, nằm dựa vào lòng mẹ. Người mẹ trẻ khẽ gật đầu thay cho lời chào, mặt cô ấy hiện lên rất rõ năm phần buồn, năm phần lo âu. Mỹ Hiệp - Phó Chủ nhiệm khoa, cấp trên trực tiếp của anh nhìn hai người lớn còn lại trong phòng đầy dò hỏi, giọng chị không giấu nổi tò mò:

- Hai người quen nhau à?

Ngọc Uyển giật mình, vội thốt lên đáp lời chị:

- Dạ, không có.

Xuân Vinh cũng cong khóe môi, nụ cười của anh như có như không, giọng anh hơi trềnh:

- Hồi sáng em có gặp bạn nhỏ trong thang máy. Mới có không gặp chút xíu mà cô bé đã yếu vậy là sao?

Mỹ Hiệp nhíu mày, chỉ tay vào hình ảnh thu được sau khi chụp MRI, chị nghiêm túc nói thẳng vào vấn đề cụ thể:

- Em xem qua một chút đi. Sớm mai chị phải đi Đà Nẵng hai tháng nên muốn giao lại trường hợp của cô bé này cho em. Triệu chứng lâm sàng chị đã ghi lại đầy đủ, MRI cũng đã có kết quả rất rõ ràng. Kết luận ban đầu u tuyến yên chèn vào giao thoa thị giác.

Xuân Vinh lặng im xem qua những kết quả kiểm tra đã có, anh nhú mồm suy tư trong giây lát rồi đưa ra quyết định bằng giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào:

- Mắt trái thị lực 2/10, mắt phải thị lực 8/10. Thị trường bị thu hẹp phía hai bên thái dương. U tuyến yên không chức năng, kích thước 2,1 cm. Thông thường đối với loại u không chức năng, lành tính có thể sử dụng thuốc để giảm kích thước khối u. Nhưng trong trường hợp này, tôi nghĩ chị nên chọn giải pháp phẫu thuật cắt bỏ khối u cho cháu.

Ngọc Uyển hoang mang nhìn Xuân Vinh rồi lại quay về phía Mỹ Hiệp trưng cầu ý kiến. Mỹ Hiệp gật đầu với cô thay cho lời khẳng định phương án mà Xuân Vinh đưa ra. Chị nói thêm:

- Em hãy cứ coi như cắt bỏ một cái nhọt bình thường, không có gì đáng ngại đâu. Cũng đừng thấy bác sĩ Vinh còn trẻ mà hoang mang. Cậu ấy giỏi nhất là việc phẫu thuật cắt bỏ những khối u nằm sâu trong não.

- Nghĩa là sẽ phải mổ hộp sọ của con em ra đúng không bác sĩ?

Xuân Vinh nhìn Ngọc Uyển, anh lắc đầu:

- Không. Tôi sẽ lấy khối u vi phẫu qua xoang bướm cho cháu. Chị có thể hiểu là chúng tôi sẽ tiến hành mổ nội soi dưới kính hiển vi thông qua mũi. Phương pháp này đạt tỷ lệ thành công cao nhất và không để lại sẹo. Chị cứ về suy nghĩ và bàn bạc với gia đình cho thật kỹ rồi quyết định phương pháp điều trị cho cháu cũng không muộn.

Ngọc Uyển ôm Mây rời khỏi bệnh viện khi cơn mưa chiều vừa tạnh, ánh nắng cuối ngày vẫn còn đâu đó nhuộm tím những hàng cây sông nước. Cô biết mình không có lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý phẫu thuật cắt

bỏ khối u cho con. Nhưng nghĩ đến kinh phí của ca mổ, cô thấy lòng chùng xuống. Kể từ khi có Mây, cuộc sống của cô thật chẳng dễ dàng...

Tọa lạc ngay chính giữa đường An Dương Vương, Rice nằm kiêu sa tách biệt với những ồn ào của khu Chợ Lớn. Ba năm trước, nơi đây chỉ là một quán ăn nhỏ tựa bao hàng quán được mở ra trên khu phố người Tàu. Nhưng ba năm, thời gian và bàn tay con người đã biến Rice trở thành một trong những địa chỉ Dimsum¹ hàng đầu của Sài Gòn hoa lệ.

Ngọc Uyển đến với Rice ngay từ những ngày đầu tiên. Cô vẫn nhớ như in đó là một buổi chiều tháng Ba, một buổi chiều đã thay đổi toàn bộ kế hoạch mà cô định ra từ nhiều năm trước đó...

Ngày ấy, Ngọc Uyển vừa hoàn thành xong luận văn tốt nghiệp, cô rất cần một công việc bán thời gian để kiếm thêm thu nhập. Con đường An Dương Vương ngày nào cô cũng đi qua và tấm biển tuyển người của Rice vẫn đặt đó cả tháng chưa hề bỏ xuống. Đi đâu kỳ lạ là cửa hàng đó chưa từng mở cửa, chỉ có dãy số điện thoại viết ngay trong tấm biển là phương thức liên lạc dành cho ai muốn gắn bó với nơi này. Cô gọi điện thì nhận được lịch hẹn phỏng vấn vào cuối tuần. Lúc đó cô đã nghĩ, chỉ là một cửa hàng nhỏ có cần phải bày đặt cách làm việc như một công ty lớn hay không? Chỉ đến khi gặp chủ nhân của Rice, cô mới biết mình sai, duy nhất một đi đầu cô đúng đó là đã gọi vào số điện thoại ấy. Anh ta rất trẻ, không ở Sài Gòn. Câu đầu tiên anh hỏi cô đơn thuần là:

- Em cảm thấy mình có thể làm được những việc gì trong một cửa hàng đồ ăn?

Cô không nghĩ nhiều, trả lời anh luôn:

- Nếu cửa hàng anh cần một người bán hàng, phụ bếp hoặc rửa chén thì em nghĩ em hoàn toàn làm được.

Anh cười để lộ răng khểnh khiến lòng cô xao xuyến, giọng Hà Nội nghe rất ấm nhưng khi anh nói xong cô vẫn ngớ ngàng, không thể tin rằng mình bị anh từ chối: “Xin lỗi. Cửa hàng của anh cần nhiều hơn thế. Chúc em sớm tìm được một công việc phù hợp với mong muốn của bản thân.”

Ngọc Uyển rời khỏi đó, chạy xe dưới cái nắng đỉnh điểm đi từ quận 5 về quận 8 mà vẫn không thể bỏ qua câu nói của người đàn ông kia trong đầu. Cô không chắc cái anh ta cần nhiều hơn ở một cửa hàng đồ ăn thì có thể là gì? Nhưng cô nhìn thấy được tham vọng, đọc được những dự định trong ánh mắt của anh khi nghiêm túc hỏi cô. Cái anh ta cần, cô nghĩ rằng mình có. Cuối cùng Ngọc Uyển vẫn gọi cho anh ta lần nữa, và bản thân thì vòng một đường dài để trở lại Rice. “Chắc là em đã phải đi rất xa. Dù không biết em chợt nhận ra khả năng gì đặc biệt nhưng anh sẽ nhận em. Anh tuyệt đối sẽ không để em phải hối hận khi quay trở lại nơi này.”

- Em không biết anh cần gì và sẽ làm gì với một cửa hàng đồ ăn? Nhưng bốn năm học về công nghệ thực phẩm, em tin những gì em học được sẽ không khiến anh thất vọng.

Câu nói của anh ngày ấy như một lời hứa đảm bảo vĩnh viễn mà cô có được và những ý tưởng thiết kế của cô sau này đã từng bước đưa Rice lột xác trở thành thương hiệu ẩm thực Dimsum như bây giờ. Trước đó cô chỉ nghĩ đơn giản rằng sau khi tốt nghiệp sẽ về lại Tiền Giang, sẽ làm QC² cho một công ty thực phẩm nào đó. Cuộc đời của cô sẽ trôi đi bình yên ở nơi mình sinh ra, cạnh ba mẹ, cạnh bé Mây, nhưng rồi sự xuất hiện của anh đã đổi thay toàn bộ. Anh cũng là người đàn ông duy nhất đã chiếm lấy mọi buồn vui thống khổ mà cô âm thầm cất giữ những năm qua...

Cả một ngày không ở cửa hàng, vừa về tới Rice, Ngọc Uyên đã nhận thấy được sự khẩn trương và mong ngóng từ ánh mắt của đám đàn em dành cho mình. Đón Mây từ tay Ngọc Uyên, Thục Anh vội lên tiếng:

- Em gọi cho chị hoài mà toàn báo thuê bao. Anh Lâm chắc gọi cho chị không được nên mới gọi về cho tụi em báo tối nay anh ấy đặt bàn đặc biệt cho khách. Bọn em chờ chị, vẫn chưa lên thực đơn.

Ngọc Uyên thở dài, cô không giấu nổi sự uể oải trong giọng nói:

- Việc này có gì đâu mà phải chờ chị. Lần sau, đã là khách của anh ấy, em cứ dựa vào thực đơn mà lên danh sách những món ngon nhất ra thôi.

“Nghe giọng anh ấy em đã hết hồn rồi à. Anh ấy cẩn thận ra sao chị cũng biết đấy. Bọn em sợ chuẩn bị không chu đáo, không hợp với yêu cầu của khách hàng thì sao?” Khẽ lắc đầu, Ngọc Uyên tỏ rõ thái độ không đồng tình:

- Lại thật đấy! Trước giờ chị chưa từng thấy anh Lâm mắng đứa nào bao giờ mà chẳng hiểu sao ai cũng sợ anh ấy như sợ cọp vậy? Hôm nay chị rất mệt, chắc sẽ đưa Mây về luôn. Em ghi nhanh thực đơn và kêu đầu bếp bên chỗ anh Quân chuẩn bị.

Đợi Thục Anh lấy giấy bút, Ngọc Uyên chau mày rồi đọc một loạt những cái tên cô đã quen thuộc từ lâu: “Cháo thịt nạc trứng bách, há cảo tôm hấp, xiu mại trứng cua, vịt quay Bắc Kinh, cảo thủy tinh Phúc Kiến, chân gà hấp tàu xì, xôi gà hấp lá sen, váng đậu cuộn chiên giòn, nem cuốn sò điệp, bánh củ cải chiên, bánh hoa quế. Tạm thời nhiều đó thôi, nếu họ yêu cầu gì thêm thì em kêu anh Quân làm tiếp. Nhớ là pha sẵn một ấm trà ngon để chào khách khi họ đến.”

Thục Anh khẽ vâng rồi nhìn qua Mây:

- Chị ăn tối luôn bên này rồi hãy về. Bữa nay chị cho Mây đi khám, bác sĩ nói sao?

Nghe em hỏi, ánh mắt Ngọc Uyên không giấu nổi nỗi buồn. Giọng cô nghẹn ngào:

- Họ nói con bé bị u tuyến yên chèn vào thị giác, phải phẫu thuật. Chị đang tính bán xe, em xem ai mà có nhu cầu mua thì kêu chị. Mai một chị về nhà một chuyến, em và mọi người nhớ để ý cửa hàng.

Thục Anh nghe xong chỉ biết cúi đầu rồi trầm lặng. Hoàn cảnh của Ngọc Uyên ai cũng thương và nỗ lực, nhưng bản thân cô chỉ là một sinh viên vẫn còn lo ăn từng bữa thì sao có thể giúp chị được đây? Khi cô mới tới đây, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không quen, nhưng chị lúc nào cũng dịu dàng chỉ dẫn từng li từng tí. Vẫn biết Hải Lâm mới là chủ nhân thật sự của Rice, nhưng nếu hỏi toàn bộ nhân viên ở đây thì ai cũng sẽ gật đầu thú nhận, trong lòng họ Ngọc Uyên là người quan trọng nhất.

Tiến khách xong cũng gần mười một giờ khuya, Hải Lâm dứt hai tay vào túi quần rồi bước thật chậm vào trong cửa hàng. Anh không nói gì, chỉ thỉnh thoảng để lại nụ cười ấm áp trấn an nhân viên. Khi đang chuẩn bị bước lên căn phòng nghỉ nằm riêng trên gác, vô tình câu chuyện của mấy người phía sau khiến anh dừng bước. Anh nghe rất rõ giọng Thục Anh đang than thở cùng mọi người:

- Chị Uyên sẽ nghỉ mấy ngày nên mai mọi người gắng qua sớm một chút nhé. Chị ấy đang tìm người mua xe nữa, thật là cực quá, đang yên đang lành sao Mây lại xảy ra bệnh cơ chứ.

- Mây làm sao?

Nghe thấy giọng Lâm, Thục Anh giật mình, ánh mắt cô như đứa trẻ mắc lỗi, không giấu nổi sự lo lắng. Giọng nói của cô dù cố gắng để bình thường nhưng chẳng hiểu sao vẫn bị tắc nghẹn nơi cuống họng, cô thấy mình lí nhí đáp lời anh: “Cả ngày hôm nay chị Uyên cho Mây đi khám, bác sĩ nói Mây có một khối u trong đầu phải phẫu thuật. H ồi chi ều chị ấy có ghé qua một chút để dặn dò tụi em, xong về luôn...”

Cô định nói tiếp nhưng lại chẳng biết phải nói gì. Hải Lâm khẽ nhún mày không hỏi gì thêm nữa. Anh dặn dò nhân viên đi đường cẩn thận rồi bước thẳng hướng cửa chính, gọi taxi chạy qua phòng trọ của mẹ con Mây.

¹ *Dimsum là tên gọi chung của tất cả các món ăn được chế biến theo kiểu bọc một lớp bột mỏng ở bên ngoài, bên trong là nhân, bao gồm cả đồ mặn, đồ ngọt, đồ chiên hay đồ hấp.*

² *QC (Quality Control): Kiểm tra và kiểm soát chất lượng sản phẩm. Đây là khâu kiểm tra được đặt xen kẽ giữa các công đoạn sản xuất và ở khâu thành phẩm để kiểm tra chất lượng của các sản phẩm.*

Ngọc Uyên chờ Mây ngủ say rồi mới dậy gấp đồ để ngày mai về nhà một chuyến. Cô như con ốc sên, luôn cố bao bọc mình bằng lớp vỏ ngoài cứng cáp nhưng ai nào hay, bên trong tim ốc rất mềm. Mạnh mẽ lúc này để cho ai xem? Cô chỉ muốn ngay bây giờ được dựa vào lòng mẹ ngủ một giấc thật sâu. Nghĩ về khoảng thời gian khó nhọc kể từ khi có Mây, cô không cần nổi lòng mà rơi nước mắt. Cô gặp Mây khi vừa đi qua tuổi mười chín được vài ngày. Hôm đó cô đến thăm một người bạn cùng lớp đang cấp cứu tại viện Chợ Rẫy. Bước ra từ khu cổng sau của bệnh viện, nhìn lên trời một cách vô thức, cô nhận ra thời tiết hôm ấy có dấu hiệu dịu đi sau chuỗi ngày nắng nóng một cách bất thường. Cô nhìn thấy trước mắt mình là khoảng trời xanh rộng và thay vào những ánh nắng nhàm chán thiêu nóng mọi ngày là những đám mây đủ đầy, trắng có, đen có, xám có. Vô thức một lần nữa cô nhận ra con đường buổi trưa sao mà vắng lặng, và chỉ cách chỗ cô đứng vài bước chân có một đứa trẻ bị bỏ quên.

Thỉnh thoảng có vài người đi qua nhưng lối sống bận rộn ở thành phố bậc nhất với những trách nhiệm thường ngày đã khiến cho con người ta trở thành những cỗ máy vô tri, vô giác, không còn cảm xúc. Ngọc Uyên biết, sẽ chẳng ai quan tâm đến đứa bé đang nằm ngoan mở mắt nhìn những dịch chuyển rất nhỏ của tán cây bên đường. Mây nhìn cô, không khóc lóc, ánh mắt con sáng lấp lánh như ngọc trai đen, đôi bàn chân nhỏ xíu không ngừng vẫy trong chiếc giỏ tre mà người đưa con đến bỏ lại. Ngọc Uyên ôm Mây vào lòng, cô cảm thấy xót xa và thấy cuộc đời sao quá vô tình? Sao ai lại nở lòng nào bỏ đi một đứa bé đáng yêu đến thế? Cô dáo dác nhìn quanh vì cô tin người mẹ vẫn lặng lẽ dõi theo Mây từ một góc nào đó,

nhưng cô chờ mãi vẫn chẳng thấy ai. Cuối cùng, Ngọc Uyên đành mang đứa trẻ trở về ký túc xá.

Mười chín tuổi, lần đầu tiên cô hiểu dư vị làm mẹ nhọc lòng đến mức nào. Mây rất ngoan nhưng bởi cô còn quá trẻ và bài vở rất nhiều nên không thể đương đầu gánh vác. Bạn bè cùng phòng đầu khuyên cô nên mang đứa bé giao lại cho làng trẻ mồ côi, nhưng mỗi lần nhìn vào ánh mắt của con, cô không cách nào nỡ lòng hạ quyết tâm đặt xuống. Ba ngày sau đó, Ngọc Uyên đành gọi điện kể lại với mẹ, cuối cùng gia đình cô đã dang rộng vòng tay che chở cho Mây. Tuổi mười chín, bởi có Mây mà cô biết mình cần trưởng thành hơn, trách nhiệm hơn, và hành trình thanh xuân của cô từ đó không còn đơn độc.

Chiếc taxi dừng lại, Hải Lâm nương theo ánh đèn đi vào khu chung cư cũ mà Ngọc Uyên đang sống. Căn hộ cô thuê nằm trên tầng cao nhất, khu nhà này có lẽ được xây dựng từ rất lâu nên chỉ có cầu thang bộ. Anh có ghé qua vài lần nhưng đây là lần đầu tiên anh đến vào lúc đã khuya. Thỉnh thoảng trong những góc tối, anh lại nghe thấy tiếng người rì rầm, thậm chí có một số thứ âm thanh hỗn tạp khiến anh chau mày, ghê sợ. Nghĩ đến việc buổi tối Ngọc Uyên thường tan làm muộn, trở về trong tình trạng thiếu an toàn khiến lòng anh bất giác bất an. Anh không ở Sài Gòn, mỗi tháng chỉ ghé vào đây đôi ba lần nên công việc làm ăn đầu đầu dẫu hết cho cô. Ba năm, sự hợp tác của cô và anh vô cùng ăn ý. Nếu không có cô, anh sẽ chẳng có Rice như bây giờ. Và nếu không có cô, có thể những ý tưởng tuổi trẻ của anh chỉ là những trang giấy bị vứt xó tự bao giờ chẳng biết.

Sau những ngày đầu tiên đầy khó khăn, khi Rice đi vào quỹ đạo ổn định, Ngọc Uyên liền thu xếp đón Mây lên Sài Gòn sống cùng. Khi đó anh mới biết cô trở thành mẹ từ năm mười chín tuổi. Lúc nghe lại câu chuyện

cũ của cô, anh xúc động chẳng nói nên lời. Anh nhận Mây làm con nuôi, nhưng nghĩ lại suốt ba năm qua, anh chưa từng san sẻ trách nhiệm của người làm cha với Ngọc Uyển, dù chỉ là một chút. Ban đầu anh đưa ti ền để cùng cô nuôi Mây, nhưng cô nhất định không nghe, lâu dần anh cũng nản lòng và nhiều việc bủa vây khiến những dự định của anh rơi vào quên lãng. Mỗi lần vào Sài Gòn, ôm con bé trong lòng, anh thấy bao mệt mỏi cứ thế mà tan mất. Mây rất ngoan, có lẽ do từ nhỏ thiếu đi tình thương của cha nên mỗi lần thấy anh, con bé đều ôm anh thật chặt, như sợ nếu buông tay thì đi đâu đó sẽ mất đi mãi mãi.

Đứng trước căn hộ nhỏ của cô, anh gõ cửa một lúc lâu nhưng vẫn chưa thấy ai đó bước ra. Ánh đèn vàng yếu ớt, bóng anh lọt thỏm trong dãy hành lang sâu hun hút, cả không gian nín lặng nằm nghe tiếng gõ cửa đầy kiên nhẫn của anh. Trong khoảng không ấy, anh nghe loáng thoáng tiếng cô vọng lại: “Chờ chút”. Có lẽ cô đã nhận ra có người đang chờ trước cửa nhà mình.

Ngọc Uyển vội vã mở cửa, mái tóc cô vẫn còn quăn khăn chưa kịp sấy khô, lòng cô khẩn trương bởi không biết muộn vậy còn có ai tìm đến? Khi thấy Hải Lâm, cô rất ngạc nhiên. Cô biết anh đặt cơm cho khách tối nay nhưng cô hoàn toàn không hay anh lại ở Sài Gòn.

- Sao anh vào trong này mà không báo trước với em một tiếng?

- Điện thoại của em có liên lạc được đâu. Anh biết báo bằng cách nào?

Giọng anh nghe ra vẻ không vui, anh chẳng nói gì thêm nữa, lặng lẽ theo cô vào nhà. Cô kéo chiếc ghế xoay duy nhất trong phòng về phía anh nhưng anh lại bỏ qua, ngã xuống chiếc giường chiếm một nửa căn phòng,

nhìn Mây đang say ngủ. Ngọc Uyên lui vào trong bếp, lúc sau cô bước ra đưa cho anh ly nước chanh vẫn còn ấm, giọng cô rất đổi dịu dàng:

- Em cho thêm mật ong r ồi, anh uống đi cho tỉnh.

Đón lấy ly nước từ tay cô, anh nhìn cô như cố đọc hiểu những cảm xúc cất giấu trong đôi mắt mình.

Có chút không quen, cô ngượng ngùng lên tiếng:

- Sao muộn r ồi mà anh còn qua đây? Tối nay... mọi chuyện bên cửa hàng tốt chứ?

- Nếu anh không vào trong này, nếu anh không qua đây thì liệu em có cho anh biết chuyện của Mây không Uyên?

Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh, những lo lắng suốt một ngày đã cố đè xuống, chẳng hiểu sao lúc này lại phản bội cô, khiến giọng nói nghe như sắp khóc:

“Em thật sự rất rối bời và cả sợ hãi nữa. Em không biết chuyện gì sẽ xảy ra? Tại sao những bất hạnh cứ dồn hết vào con bé? Từ lúc bước ra khỏi viện, em chỉ nghĩ đến việc em phải về nhà, em phải tìm mọi cách để con bé được lấy đi khối u sớm nhất.” Hải Lâm uống vơi cốc nước trong tay, anh tự đưa ra quyết định, không cho cô từ chối:

- Tạm thời em đừng về nhà vội. Ngày mai anh cùng em đưa con quay lại viện kiểm tra một lần nữa. Nếu phải làm phẫu thuật thì làm càng sớm càng tốt. Viện phí anh sẽ lo nên em bỏ ngay suy nghĩ bán xe hoặc là vay mượn ai đó, ngay cả việc kêu sự giúp đỡ từ ba mẹ cũng không được.

“Không được. Anh đã giúp mẹ con em rất nhiều rồi, em sẽ bàn với gia đình...” Cát ngang lời cô, giọng Hải Lâm mất đi kiên nhẫn:

- Mây là con em nhưng con bé cũng gọi anh là ba. Nếu anh nhớ không nhầm, ba mẹ em mới xây nhà dưới đó. Chẳng lẽ em muốn làm gánh nặng thêm nữa cho gia đình trong khi anh hoàn toàn có khả năng giúp em?

- Anh đừng giấu em. Em biết anh xoay vốn để kinh doanh cũng đâu có dễ dàng. Hơn nữa cửa hàng ngoài đó vừa mới khai trương, vẫn còn nhiều chuyện phải lo...

- Không nhưng gì cả. Mọi chuyện của Mây anh sẽ lo. Nếu em chưa kịp nói gì với nhà thì đừng nói nữa kéo mọi người lo lắng. Anh không muốn em cứ mãi ôm mọi chuyện một mình. Ngủ sớm đi, sáng mai em mang con qua cửa hàng ăn sáng rồi mình cùng đi viện.

Như một buổi sáng bình thường giữa tháng Sáu, thời tiết Sài Gòn sớm ra rất dễ chịu, trái ngược hoàn toàn với cảm xúc xáo trộn của Hà Nội những ngày trước đó. Một cách mệt mỏi và chậm chạp, Hải Lâm bắt đầu ngày mới của mình. Dù tâm trạng có tồi đến thế nào, việc tự nhủ bản thân phải thức dậy và cố gắng “*make the most out of the day*”³ đã được coi là quan điểm sống quan trọng nhất mà anh tự học được. Và vì thế, nó giống như một liều vaccine giúp cho não bộ của anh hoàn toàn thoát khỏi tình trạng ủ rũ còn sót lại.

Theo một thói quen bắt đầu ngày mới, anh kiểm tra tin nhắn ai đó để lại nhưng hoàn toàn trống không. Ngày thứ ba kể từ lần cuối anh và cô còn liên lạc. Cô ấy, một mối tình mà anh đã có. Anh yêu cô ấy khi vừa bước chân vào ngưỡng cửa đại học. Mối tình mười tám tuổi, ngọt ngào, sâu lắng, bao dự định cứ vậy được vẽ ra. Năm cuối đại học, cô ấy đi Pháp, anh ở lại Việt Nam. Khoảng cách của tình yêu cứ thế bị giãn dãn theo thời gian, theo cả không gian nhưng anh vẫn luôn có niềm tin, vẫn không ngừng cố gắng. Chỉ là, cho dù mối tình có sâu đậm thế nào, thì khi không còn thấy cảm xúc dành cho nhau, khi mối quan tâm đến nhau không còn được đặt lên hàng đầu trong cuộc sống, sự kết thúc là khó tránh khỏi. Đặc biệt đối với những người trẻ như anh và cô ấy, khi cuộc sống còn vô định và con đường phía trước còn dài với nhiều ngã rẽ khác nhau, khi giá trị và con người thay đổi, cô ấy nói: “Việc cố gắng giữ lại một cái gì đó thuộc về quá khứ, sẽ níu kéo bản thân xuống rất nhiều”. Vì vậy ba ngày trước, cô ấy nói chia tay. Thực ra không hẳn là cô ấy nói. Chính xác những gì anh nhận được là vài dòng tin nhắn qua Whatsapp mà thôi.

Anh đã luôn linh cảm việc sẽ mất đi mối tình này kể từ ngày cô ấy đặt chân đến sân bay vào ba năm về trước. Bởi anh biết yêu xa sẽ không bao giờ là sự lựa chọn đúng đắn cho những người tham vọng và thích chiếm hữu tự do, như anh và cả như cô. Anh đón nhận lời chia tay một cách nhẹ nhàng, tuy nhiên ẩn sau mỗi câu chuyện đầu hiện diện một sự thật không thể ngờ tới - cô ấy quyết định chia tay anh để tiến đến hôn nhân với một người khác chỉ trong thời gian rất ngắn - chưa đến một tháng. Sâu trong anh, có thứ gì đó vỡ vụn mà không biết chính xác đó là gì.

Anh là một người đàn ông không bao giờ chịu khuất phục số phận. Anh có niềm tin sẽ thay đổi vận mệnh của mình ở một tương lai không xa. Ngay từ khi cô ấy đi Paris, anh đã cố gắng không ngừng và ba năm qua chưa bao giờ anh cho phép mình được nghỉ ngơi thật sự. Ngày, anh là một nhân viên ngân hàng mẫn cán. Bước ra khỏi cơ quan, anh lại trở thành một doanh nhân đang kiếm tìm sự thành công. Những cố gắng của anh luôn hướng đến giấc mơ của cô. Khi anh nghĩ mình đã sẵn sàng để mang đến cho cô những đi đầu tốt đẹp nhất thì ngờ đâu cô lại chẳng đủ sức chờ. Hoặc chẳng, cô đã thôi chờ anh từ lâu rồi chứ không phải đi đầu đó mới dừng lại ở ba ngày trước. “*Không sao cả*”, anh đã ru mình vậy. “*Tình yêu có thể mất đi nhưng tiền thì vẫn không quên, phải kiếm.*” Câu nói ấy của một chị đồng nghiệp dành cho anh, nghĩ đến lời chị nói, anh bất giác mỉm cười. Những ngón tay cũng thôi lướt nhanh trên danh bạ vì tên chị ấy đã hiện ra. Ngay lập tức anh ấn phím gọi.

Tiếng điện thoại khiến Huệ mơ màng thức dậy, nhìn tên người gọi, cô chẳng cần suy nghĩ mà nghe máy luôn:

- Gọi gì mà sớm thế chàng trai? Chị vẫn còn chưa dậy đâu đấy!

- Mặt trời sắp đốt cháy móng r ồi mà chị vẫn còn ngủ được, tài thật! Em gọi có chuyện nhờ chị đây...

- Ừm. Nói nhanh.

- Em vướng công chuyện ở trong này nên tạm thời chưa ra được. Có mấy cái hẹn với khách hàng, chị có thể đi giúp em được không? Việc xin nghỉ em sẽ trực tiếp xin sếp Long, chỉ cần chị lo việc kia cho em là ok thôi ạ.

Huệ lật người tránh ánh nắng buổi sớm đang xiên vào qua cửa sổ, giọng cô đã tỉnh táo hơn:

- Được r ồi. Cứ ở trong đó mà làm ông chủ lớn đi, việc cơ quan cứ để chị lo. Nhớ là không có miếng thịt nào từ trên trời rơi xuống, chị chẳng làm không công bao giờ. Nhớ đấy!

- Em biết r ồi ạ. Sẽ có quà Sài Gòn cảm ơn và hậu tạ sau. Em không ở ngoài đó, chị đừng vì quá nhớ em mà khóc nhé, anh Long sẽ không vui đâu. Bye bye.

Hải Lâm không đợi nghe tiếng Huệ hét lên trong điện thoại, anh cúp máy luôn và vui vẻ xuống nhà chờ Ngọc Uyên cùng Mây.

* * *

Tám giờ sáng, ban mai vẫn còn vằng vặc trên từng ô cửa kính của tòa nhà bệnh viện. Buổi sáng luôn là thời gian khiến mọi người tất bật nhất. Sau khi họp giao ban, Xuân Vinh kiểm tra đơn thuốc r ồi mới giao cho y tá, sau đó anh tiến về phía phòng bệnh. Vừa thấy đại sảnh đầy người huyền não đợi khám, anh li ền cảm thấy phi ền lòng. Mới sáng ra đã phải tiếp nhận

những tình cảnh bi thảm cùng những tiếng khóc than, chửi bới của người nhà bệnh nhân luôn khiến áp lực của anh bị đẩy lên cao tới đỉnh điểm. Anh vẫn nhớ khi mới vào nghề, lúc nào gương mặt anh cũng thường trực nụ cười hòa ái với mọi người. Nhưng theo thời gian, tất cả đã biến mất. Nụ cười ấy mất dần rồi tắt hẳn, môi trường bệnh viện đã tước đoạt anh thành một cây cột điện, trầm mặc, lạnh lùng. Giấu mình trong chiếc áo blouse trắng, anh càng trở nên xa cách khiến người ta chẳng thể tới gần. Về mặt lãnh đạm, bước chân đi theo một đường thẳng không hề có dấu hiệu dừng, anh bước đi bỏ mặc tất cả những ánh mắt kính sợ của người bệnh đang coi mình tiêu điểm.

Ngồi vào bàn làm việc, mặc kệ số lượng người đến khám là bao nhiêu, Xuân Vinh vẫn dựa theo số thứ tự tiến hành tọa chẩn. Anh đeo khẩu trang chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lùng như băng đá ngàn năm không tan, khiến người bệnh sinh ra e ngại, thành thật phối hợp. Khi anh vẫn đang nghiêm túc dặn dò bệnh nhân thì y tá vội vàng bước vào báo có một ca cấp cứu cần anh gấp. Xuân Vinh không có thời gian để nhiều lời, trực tiếp đứng dậy sải bước thật nhanh về phòng cấp cứu đang hết sức rối ren. Vừa tiến vào phòng, lập tức có hộ lý tiến lên giúp anh mặc y phục giải phẫu. Cùng lúc đó, nhân viên cấp cứu sắc mặt nôn nóng nhanh chóng thông báo với anh về tình hình bệnh nhân:

- Bệnh nhân 25 tuổi, giới tính nam, hơn một tiếng trước va chạm với xe tải, đập đầu vào cột mốc bên đường. Đầu có hai miệng vết thương...

Bệnh nhân nằm hôn mê trên bàn giải phẫu, đầu được cố định, tóc đã sớm được bác sĩ cấp cứu cạo trọc, vết thương cũng được sơ cứu qua đã ngừng chảy máu ngoài. Xuân Vinh nhíu mày, anh tỉ mỉ dùng dung dịch diệt

khuẩn chà xát đầu ngón tay sau đó đeo găng tay và bắt đầu kiểm tra, giọng anh hướng về y tá gần đó:

- CT thế nào?

“Đã làm nhưng tạm thời vẫn chưa có kết quả.” Ánh mắt của anh quét ngang người đang trả lời, cùng giọng nói sắc lẹm khiến người nghe rùng mình:

- Gọi ngay cho phòng chụp bảo họ mang kết quả sang đây. Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, máy khoan chuẩn bị.

Nhân viên phòng kỹ thuật ngay lập tức xuất hiện, hình ảnh CT cho thấy bệnh nhân bị máu tụ dưới màng cứng lớn. Xuân Vinh tập trung nhìn vào hình ảnh nhận được từ nhân viên kỹ thuật. Ba phút sau, anh quay sang y tá cạnh mình ra hiệu bắt đầu. Nhận máy khoan đã được diệt khuẩn cẩn thận, Xuân Vinh mở chốt và khoan vùng thái dương trước vành tai, nơi máu tụ hình thành. Qua lỗ khoan, anh thấy rất rõ màng não sát xương, bị dập, màu xanh tím khẳng định ở dưới có máu. Tất cả mọi người gần như nín thở theo sát từng động tác của anh, trên tay anh lúc này đang là con dao phẫu thuật hết sức quen thuộc. Găm mở rộng xương, anh rạch màng não hình cánh sao, ngay lập tức máu ở dưới phụt mạnh ra ngoài. Găm thêm xương xuống nền sọ, anh thấy dập não nhiều kèm theo các cục máu đông. Hút hết phần não dập và lấy sạch máu đông rồi, anh cầm máu ở ngoài vỏ não. Trong khoảng thời gian ngắn vài phút sau, não xếp lại, mọi người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Chỉ riêng Xuân Vinh vẫn chưa thể buông lỏng, anh cẩn thận bơm nước rửa sạch não rồi khâu lớp cơ thái dương, sau đó đến lớp da. Mọi việc còn lại anh để những người khác trong phòng giải quyết. Cả người anh đầm đìa mồ hôi, cảm giác toàn bộ sức lực đã bị rút cạn. Không ai ngoài anh hiểu, nếu toàn bộ quá trình giải phẫu mà anh không tập

trung cao độ, chỉ cần bỏ sót máu tụ hoặc không làm tốt công tác xử lý phần não dập, thì bệnh nhân sẽ tử vong sớm hay muộn mà thôi.

Trở về phòng riêng tắm rửa và thay đồ, Xuân Vinh lúc này mới thấy cả cơ thể hồi phục được nửa phần sức lực. Mỗi lần nắm trong tay vận mệnh của người khác, anh đều thấy thần kinh của mình bị căng ra, phải mất vài tiếng sau mới có thể ổn định lại trạng thái ban đầu. Mở ngăn kéo bàn tìm chiếc điện thoại quen thuộc, lúc này anh để ý mới biết có vài cuộc gọi nhớ đến từ số máy không quen. Nhíu mày, định bỏ qua nhưng chẳng hiểu sao cuối cùng anh vẫn lịch sự gọi lại:

- Xin lỗi ai vậy nhỉ?

Ngọc Uyển vội vàng lên tiếng đáp lời anh:

- Dạ chào bác sĩ ạ. Em là mẹ của bé gái có gặp anh chiều qua. Hiện tại không biết bác sĩ có đang ở viện không ạ?

Những hình ảnh về một người mẹ rất trẻ và cô con gái đáng yêu lần lượt thoáng qua suy nghĩ trong anh. Có chút mệt mỏi nhưng anh vẫn lịch sự đáp lời: “Hiện tại tôi đang ở phòng làm việc. Chị và cháu có thể qua luôn.”

Mây nép vào lòng Hải Lâm để mặc anh bế đi. Ngọc Uyển nhiều lần ngỏ ý muốn đón con từ tay anh nhưng anh đều gạt ra. Cả một đêm mất ngủ rồi lại chờ mấy tiếng trong bệnh viện, khiến sắc mặt Ngọc Uyển không được tốt. Mới một đêm không gặp, Hải Lâm thấy rất rõ những quầng thâm nơi viền mắt cô. Mây cũng lặng yên. Lần đầu tiên anh cảm nhận được những niềm vui của con đã không còn nữa. Đôi mắt sáng long lanh ngày nào giờ đây cũng chắt chứa những sợ hãi và muộn phiền. Gần hai tiếng ngồi chờ ngoài hành lang, chứng kiến biết bao gương mặt xanh xao, nghe

biết bao tiếng khóc gào đã khiến thần kinh của hai mẹ con Ngọc Uyển bị hoảng hốt một phen. Anh biết, lúc này đây mình phải luôn ở bên để làm chỗ dựa cho hai mẹ con họ.

Cánh cửa phòng bác sĩ mở ra, nhìn người đàn ông trong phòng, Hải Lâm bất giác cảm thấy như đã gặp ở đâu đó mà tạm thời đầu óc anh ngưng trệ, không nhớ rõ. Khi Hải Lâm vẫn đang âm thầm quan sát đối phương thì vị bác sĩ trẻ kia cũng đang trăn ngâm đánh giá anh. Giọng Xuân Vinh mang tính tiêu chuẩn của một bác sĩ, như gần như xa khiến người ta không thể nắm bắt.

- Chắc gia đình đã chờ tôi một lúc lâu rồi đúng không? Sáng nay có ca cấp cứu nên giờ tôi mới có thời gian tiếp bệnh nhân. Không biết anh chị đã quyết định về phương án chữa trị cho cháu chưa?

Chờ Xuân Vinh nói xong, Hải Lâm mới khẽ nói, giọng của anh rất ấm, chỉ cần nghe thôi cũng đủ thấy sự chân thành:

- Nếu bác sĩ đã nói phẫu thuật là phương pháp tốt nhất thì chúng tôi hoàn toàn tin tưởng và rất mong anh tạo điều kiện để giải phẫu cho cháu càng sớm càng tốt.

- Nếu được sự ủng hộ và phối hợp của gia đình thì việc phẫu thuật cho cháu sẽ tiến hành sớm thôi. Trước mắt anh chị làm thủ tục nhập viện cho cháu, ngày mai tôi sẽ tiến hành hội chẩn và nếu mọi thứ thuận lợi thì ngày sau đó sẽ tiến hành mổ lấy khối u. Nếu có bất kỳ thắc mắc gì anh chị có thể hỏi trực tiếp tôi bây giờ.

Ngọc Uyển nhìn Hải Lâm rồi lại nhìn sang Xuân Vinh, cô có rất nhiều điều muốn biết nhưng lại không tiện hỏi và không biết phải hỏi thế nào.

Hải Lâm nhìn sâu vào đôi mắt đằng sau lớp kính mỏng của vị bác sĩ trẻ ngang tuổi anh, anh thẳng thắn nói:

- Nếu bác sĩ đã nói vậy thì tôi cũng không ngại mà hỏi thẳng, rất mong được anh giúp đỡ. Không biết với ca phẫu thuật cho cháu thì gia đình cần phải chuẩn bị những gì? Con gái tôi sẽ phải mất khoảng bao lâu để hồi phục? Và liệu sau này khối u có để lại ảnh hưởng gì cho cháu nữa không? Bữa dưỡng cho bác sĩ và ê kíp mổ ra sao cũng mong được anh vạch đường?

Đan mười ngón tay dài vào nhau, Xuân Vinh cong khóe môi cười khẽ, rồi đáp lời Hải Lâm:

- Về tình trạng khối u của cháu hiện tại tôi chưa thể nói trước được điều gì. Nhưng theo lý thông thường thì tỷ lệ thành công của ca mổ là 80% và trước giờ bệnh nhân của tôi đều chưa có dấu hiệu tái phát. Còn đối với vấn đề bữa dưỡng cho bác sĩ thì gia đình không cần nhọc lòng để ý đâu. Trong viện phí đầu ghi rất rõ ràng các khoản cần thanh toán. Tôi không biết ở các bệnh viện khác thế nào chứ ở đây điều đó chưa từng xảy ra, ít nhất là với tôi.

Giọng nói của Xuân Vinh có vẻ không vui, anh ngừng một lát để quan sát sắc mặt của Ngọc Uyên và Hải Lâm, rồi nói tiếp:

- Nếu không còn vấn đề gì nữa thì anh chị có thể cho cháu nghỉ ngơi và đầu giờ chiều quay lại làm thủ tục nhập viện cho cháu. Còn vấn đề gì thì trực tiếp tìm tôi.

³ *Tận hưởng ngày mới.*

Dì cạnh Hải Lâm, Ngọc Uyển luôn có một cảm giác mơ hồ như anh và cô cùng Mây là một gia đình nhỏ. Phải chi những đi đầu đó là thật? Nhưng cô biết mãi mãi đi đầu đó không có khả năng xảy ra và sẽ không bao giờ xảy ra. Ngay cả trong mơ, cô vẫn luôn nhọc lòng nhắc mình không được quên đi đầu đó. Không được yêu anh, không được thương anh. Không được nghĩ đến anh...

Chúng ta luôn không biết mình điên rồ đến mức nào khi thật lòng yêu một người nào đó. Ba năm, Ngọc Uyển cố cất những nhớ thương đơn phương cho anh vào những niềm vui bất tận cùng Mây, cùng những món ăn. Ba năm, vì anh mà cô chẳng quản bao lần chịu cực để nấu ra những hương vị tuyệt hảo, từng bước đưa Rice thành một thương hiệu Dimsum hàng đầu. Trong ba năm ấy, mỗi lần anh vào Sài Gòn là mỗi lần cô thấy trái tim mình loạn nhịp, có háo hức và có cả chờ mong. Trong ba năm ấy, cô chẳng nhớ nổi bao lần mình lên ra sân bay nhìn anh từ xa... rồi khóc.

Yêu một người thật không dễ dàng. Yêu một người mà còn cố gắng để người ta không nhận ra mình yêu họ ra sao còn khó khăn gấp bội. Người anh yêu ở xa, còn cô ngay chốn này, tưởng rất gần nhưng nào chạm được đâu.

Hải Lâm làm xong mọi thủ tục nhập viện cho Mây đã là giữa chiều. Quay lại phòng bệnh của con, anh thấy cô bé đang bặm môi, ánh mắt nhìn ngơ ngác. Đưa tay đón lấy con từ giường bệnh, anh quay sang Ngọc Uyển nói khẽ:

- Có anh ở đây với Mây rồi, em xem có cần về nhà lấy gì không thì đi đi.

Ngọc Uyển gật đầu với anh, cô dịu dàng nhìn Mây, giọng cô đầy cung nựng:

- Con ở đây với ba Lâm ngoan nhé, không được khóc quấy đòi mẹ nghe không?

Mây gật đầu thật sâu đồng tình, bàn tay nhỏ bấu chặt lấy cánh tay ba đầy thân thiết. Mỉm cười với Lâm, Ngọc Uyển quay người bước ra khỏi phòng bệnh. Cô đâu biết khi cô vừa đi thì người nhà bệnh nhân giường bên quay sang Lâm nhắc về cô:

- Vợ anh đã đẹp lại còn dễ thương, chắc vợ chồng anh chẳng khi nào phải lờn qua tiếng lại với nhau đâu nhỉ?

Để lộ răng khểnh rất duyên, Hải Lâm bật cười và thản nhiên đáp lời người đó:

- Em đừng để vẻ ngoài dễ thương của cô ấy lừa. Lúc cô ấy bướng lên chỉ sợ tránh còn không kịp.

- Anh nói vậy ai người ta tin. Nếu những gì anh nói là thật thì đã chẳng thể cười tươi vậy rồi. Sợ lúc đó con anh đã có vài dì nhỏ rồi ấy chứ!

Vuốt nhẹ mái tóc đen mềm của Mây, Hải Lâm chỉ cười, anh định giải thích rằng mối quan hệ của anh và Ngọc Uyển không phải như họ nghĩ nhưng rồi lại thôi, cứ để hiểu lầm vậy cũng vui vui.

Khi Ngọc Uyển quay lại vậy trời đã ngả về chiều, từ phòng bệnh nhìn ra xa, người ta cảm nhận rất rõ tiếng đập cánh của b ồcâu ngoài kia đang đi tìm chốn ngủ. Nhìn thấy túi đồ ăn trên tay cô, Hải Lâm trách khéo:

- Mình ở đây ăn gì cũng được mà em. Em còn qua cửa hàng làm chi cho thêm mệt?

- Một ngày mà không ghé qua Rice em cứ cảm thấy không an tâm sao ấy. Em tính gọi má em từ dưới quê lên phụ chăm Mây. Sợ nếu con mà nằm viện lâu ngày thì em cũng muốn chạy đi chạy lại chút.

Hải Lâm nhú mày suy nghĩ, một lúc sau anh mới trả lời cô:

- Em đừng kêu má lên làm gì, mọi người trong nhà thêm lo lắng. Đợi Mây mổ xong, anh sẽ bảo Thực Anh qua đây cùng em. Việc bên cửa hàng anh thấy cũng không có gì đáng ngại, em đừng nghĩ nhiều quá. Bây giờ con phải được đặt lên hàng đầu. Công việc ngoài kia của anh cũng bận nên chắc anh chỉ xin nghỉ được mấy bữa. Mọi chuyện em phải c ảng đáng hết nên nhớ giữ gìn sức khỏe.

Ngọc Uyển thấy mắt mình cay sè, những lúc thế này cô mới hiểu anh lo lắng cho mẹ con cô nhiều biết bao nhiêu. Anh luôn tốt như vậy, luôn chu đáo, ân cần như vậy. Hỏi làm sao để cô thôi bớt thương anh, bớt yêu anh được đây? Ngược nhìn anh, giấu đi mọi nỗi niềm xúc động đang đè chặt trong lòng mình, cô khẽ nói:

- Thật may vì có anh, không có anh, em và Mây chẳng biết phải làm sao. Cũng không còn sớm nữa, ở đây không còn gì đáng ngại, anh quay về nghỉ ngơi đi.

Hải Lâm thơm nhẹ lên má Mây rồi gật đầu cười với Ngọc Uyển, sau đó anh về Nhìn theo bóng lưng của anh khuất dần nơi cửa phòng bệnh, ánh mắt cô chất chứa bao phần lưu luyến, cho đến khi không còn thấy anh nữa, cô mới quay sang Mây thì thầm:

- Con đói chưa? Mẹ lấy cháo cho con ăn nhé?

Mây nũng nịu nhìn cô:

- Ba đi có quay lại nữa không mẹ?

- Nếu con ăn hết bát cháo này thì sáng mai ba sẽ lại vào đây với con.

- Vậy nếu con ăn hết thì ba sẽ không về Hà Nội nữa đúng không?

Cô rất muốn nói với con rằng đúng, nhưng cô biết mình không được phép và cũng không ai cho phép cô được quyền nói về những đi đâu không bao giờ có thật. Cô chẳng thể nhìn vào mắt Mây, chỉ biết quay đầu đi và ậm ừ:

- Đợi bác sĩ chữa khỏi bệnh cho Mây, mẹ con mình sẽ ra Hà Nội thăm ba nhé?

- Hà Nội rất xa đúng không mẹ? Mình sẽ phải đi nhiều ngày mới tới đó á!

- Ồ. Ai dạy mà con biết hay vậy ta?

- Không cần ai dạy cả. Con thấy mỗi lần ba đi đâu rất nhiều ngày mới có thể quay lại đó thôi.

Ngọc Uyên thổi nhẹ thìa cháo vẫn còn nóng r ồi đút cho Mây, cô kiên nhẫn giải thích với con:

- Đó là vì ba còn phải làm việc, rất bận nha. Hà Nội không xa, nếu chúng ta ngồi máy bay thì sẽ chỉ mất vài giờ là tới.

Hà Nội có xa không? Ngọc Uyên đã dùng những năm tháng đẹp nhất của tuổi thanh xuân để đi tìm đáp án cho câu hỏi ấy. Cô biết, không xa! Vì Hà Nội luôn nằm nơi ngực trái, trái tim cô mà.

Ngày thứ hai sau khi Mây được giải phẫu lấy khối u thành công, Hải Lâm đã có thể đủ an tâm để rời khỏi Sài Gòn về Hà Nội. Kết thúc chuyến bay chiều, anh không kịp về nhà mà lên taxi về thẳng cơ quan. Ngay khi vừa bước chân vào phòng làm việc, gương mặt anh đã được ôm trọn bởi bàn tay của bà chị đồng nghiệp cùng phòng. Huệ bẹo má anh và reo lên:

- Cuối cùng cũng xuất hiện. Chị tưởng mày bị bỏ bùa trong đó, không còn về nữa chứ?

- Em cũng muốn vậy nhưng có người không ngừng oán em đầy nhều việc sang, không có thời gian để hẹn hò!

Phất tay bỏ đi, Huệ ngẩng về ghế của mình và chép miệng, giọng cô nghe ra có vài phần phụng phịu:

- Thế đấy! Làm không công cho người ta chẳng được lấy lời cảm ơn giờ lại còn bị người ta hiểu lầm là mình đang oán thán. Tôi nào dám! Ai chẳng biết người ta là hoàng tử điển trai được các em “hot girl” Sài Thành sẵn đón. Còn tôi là thân gái ế văn phòng, cứ phải đi sau để dọn đường quang, ngõ rộng cho người ta thênh thang bước mà thôi.

Hải Lâm tròn mắt, chắp tay về phía Huệ, gương mặt anh cố tỏ ra thống khổ khi nghe xong những gì chị nói.

- Chị đừng đóng phim truyền hình dài tập nơi văn phòng nữa. Em khóc sắp không ra nước mắt rồi này. Em biết Huệ thương em nhất mà. Chẳng

phải em đã về rồi đó sao? Chị có thể yên tâm đi hẹn hò cùng giai đẹp, việc còn lại cứ để thằng em này lo.

- Thôi. Đừng nhắc đến nữa, chị đang buồn lòng đây. Giai đẹp ốm rồi, vừa cáo bệnh bằng status công khai trên Facebook mới sợ chứ.

Đặt chồng hồ sơ còn dang dở xuống trước mặt Lâm, cô nói tiếp:

- Ráng mà làm cho xong, sếp Long đang cần gấp đấy. Đợi xong việc mình cùng đi ăn nhé, chị đang cần dốc bầu tâm sự với cậu đây!

- Ok.

Đưa tay ra dấu với Huệ, Hải Lâm cười duyên rồi bắt tay ngay vào việc. Dù rằng vừa đi một chặng đường rất dài nhưng anh vẫn thoải mái, không hề mệt chút nào.

Cốc ca cao sữa nóng đầy khói vẫn nằm yên trên mặt bàn. Trời Sài Gòn lại chuẩn bị mưa, những đám mây vùng vẫy ngoài trời lạnh căm và xám ngoét. Dù đã giao ban xong nhưng Xuân Vinh vẫn chưa muốn về nhà. Nơi mà anh gọi là nhà - bất quá chỉ là chỗ trú mưa để quẳng mình vào giấc ngủ sau một ngày dài mệt nhọc. Ngày hôm nay tâm trạng anh rất nặng nề, một bệnh nhân của anh vừa kết thúc sinh mệnh trong tuyệt vọng. Những người xung quanh đều an ủi anh rằng “sinh tử là thứ có hạn kỳ”, biết là vậy nhưng lòng anh vẫn nặng trĩu tâm tư. Anh bỗng nhớ đến ba mẹ mình, không biết cuộc đời của họ đã bao lần trầm lặng ở một góc tối như anh lúc này sau khi phải chứng kiến sự ra đi của những người mà mình đã dốc lòng cứu chữa? Ba anh từng nói: “Bất kể chuyện gì xảy ra, ngày mai vẫn là một ngày mới. Bất kể chuyện gì xảy ra, vào thời khắc quan trọng phải nhớ kỹ, đối mặt với bệnh nhân thì con chỉ là một bác sĩ. Một bác sĩ mà thôi. Một

bác sĩ chỉ được phép t ần tại lý trí, dùng năng lực mình có để đặt toàn tâm vào việc cứu người. Mọi sự bi thương, đ ồng cảm hay bất luận tâm trạng gì đi nữa đều trở thành lực cản dư thừa. Trong tay con đâu chỉ đơn thuần là con dao phẫu thuật, mà đó là sinh mệnh của một con người. Trước khi muốn cắt bỏ khối u của người khác, thì con phải học cách cắt bỏ những dư thừa đến từ cảm xúc của chính bản thân mình.”

Hít một hơi thật sâu, uống cạn cốc ca cao sữa tỏa hương để vực dậy tinh thần, rồi anh bước ra khỏi phòng làm việc hướng về phòng bệnh nhân. Buồn vui của bản thân suy cho cùng chỉ là chuyện rất nhỏ, còn nhiều người cần anh ở chính nơi này...

Ngay khi Xuân Vinh vừa đi tới, cô bé con nằm im trên giường bệnh nhìn anh chúm chím môi, lí nhí gọi:

- Chú!

Kéo ghế ngồi xuống, Xuân Vinh nhoẻn miệng cười, anh dịu dàng hỏi han Mây:

- Con mới mổ xong không nên nói nhiều. Giờ chú sẽ hỏi con, nếu con muốn nói có thì gật đầu và nếu muốn nói không thì lắc đầu nhé?

Mây gật đầu với anh tỏ vẻ cô bé đã hiểu. Xuân Vinh đưa tay xoa đầu cô bé, anh khen:

- Bạn nhỏ Vân Dương của chúng ta thông minh quá. Chú chưa từng có một bệnh nhân nào thông minh và đáng yêu như con đâu. Giờ con nghe chú hỏi này.

Ngừng một lát, anh bắt đầu đưa ra câu hỏi:

- Con có còn cảm thấy đau không?

Mây nhìn Xuân Vinh rồi gật đầu, ánh mắt cô bé nhìn anh sáng tựa vì sao giữa bầu trời đêm. Anh hơi nhíu mày, bàn tay khẽ vỗ về cô bé đầy vẻ cưng chiều:

“Do vết mổ chưa lành nên con sẽ cảm thấy khó

chịu trong vài ngày. Nhưng vấn đề này chỉ là chuyện nhỏ vì chú biết con rất dũng cảm, đúng không nào?”

Cô bé cắn môi rồi gật đầu đầy quả quyết. Xuân Vinh lại cười, đối mặt với gương mặt ngây thơ của trẻ con khiến anh vui hơn, những ấm áp như một mạch suối ngầm len lỏi vào trái tim anh từ lúc nào không biết.

Cơn mưa chiều ập đến, Mây như sợ hãi đi đâu gì đó, vội đưa bàn tay nhỏ kéo lấy tay anh. Xuân Vinh giật mình, lúc này anh mới ý thức được cả căn phòng chỉ có mình anh và cô bé. Có lẽ do khi tới đây tâm trạng không tốt nên anh chẳng để ý được nhiều. Trong tiếng mưa rào rào đập vào khung cửa sổ, giọng anh khàn lại:

- Ba mẹ con đâu rồi?

Mây lắc đầu, cô bé muốn nói gì đó nhưng lại không biết trả lời anh ra sao. Vừa lúc đấy, Ngọc Uyển cầm theo một loạt túi lớn nhỏ bước vào trong phòng bệnh. Khi thấy Xuân Vinh, cô không giấu nổi ngạc nhiên:

- Anh vẫn chưa tan làm à? Con em không có gì đáng ngại chứ anh?

Xuân Vinh quay người về phía cô, anh khẽ nói:

- Không có. Tạm thời cô bé sẽ khó chịu mất vài ngày. Đợi qua hai tuần thì gia đình có thể cho cháu xuất viện rồi.

Nghe Xuân Vinh nói xong, Ngọc Uyên thở phào nhẹ nhõm. Cô cười với anh rồi bước nhanh về phía kệ tủ cá nhân và mở những chiếc túi trong tay mình ra. Gấp xiu mại vào chiếc bát sứ tinh xảo, Ngọc Uyên đưa cho Vinh, cô khẽ nói rất dịu dàng:

- Vẫn còn nóng, anh ăn thử một chút xem Dimsum ở cửa hàng em có hợp khẩu vị hay không!

Xuân Vinh đưa tay tỏ ý chối từ:

- Ôi không. Cảm ơn em nhưng...

Anh chưa kịp nói hết câu thì Ngọc Uyên đã rất tự nhiên đặt chiếc bát vào tay anh, cô nhoẻn cười rất tươi:

- Anh yên tâm, bát đũa em đều khử trùng sạch sẽ. Đồ ăn thì do chính cửa hàng em làm nên vấn đề an toàn thực phẩm được đặt lên hàng đầu. Anh không ăn, em sẽ tự ái đấy!

Xuân Vinh chớp mắt, anh cảm giác như mình vừa nghe nhầm vậy. Thật không thể tin nổi người vừa nói với anh là bà mẹ một con đang đứng ngay trước mặt. Có chút ngại ngùng, anh đành nhận bát đồ ăn thơm nức từ tay Ngọc Uyên. Giọng anh hơi mất tự nhiên:

- Vậy là... gia đình em mở cửa hàng ăn ? Cho anh địa chỉ nhé, bữa nào anh sẽ qua đó ủng hộ.

- Anh ăn mà thấy ngon thì nhớ ghé nhiều nhiều đó nha. À! Với khách hàng đặc biệt như anh, chỉ cần gọi điện thôi ạ. Cửa hàng em sẽ có những em xinh đẹp giao hàng tới tận nhà.

Xuân Vinh bật cười, đôi mắt lạnh sau lớp kính mỏng lần đầu tiên khiến Ngọc Uyển nhìn ra được vài phần ấm áp:

- Thật?

Ngọc Uyển gật đầu quả quyết, cô cao giọng:

- Tất nhiên rồi. Thật hơn cả Đô la.

Ngoài kia cơn mưa đầu mùa chưa có ý định tan mau, còn Xuân Vinh bất giác muốn nán lại nơi này lâu hơn chút nữa. Nụ cười của Ngọc Uyển như có một lực hút, vô tình đem ánh mắt anh giam chặt vào đó chẳng muốn dời. Trong lúc băng quơ, anh khẽ thốt ra một câu hỏi mà chính anh không thôi nhức nhối: “Chồng em hôm nay không vào đây với con sao?”

Câu hỏi của Xuân Vinh khiến Ngọc Uyển thoáng giật mình, sau đó cô bật cười, ánh mắt cô nhìn Xuân Vinh có đôi phần tinh nghịch:

- Anh thấy bọn em giống vợ chồng lắm sao?

Xuân Vinh hơi nghiêng đầu, anh âm ừ:

- Nếu con gái em gọi một người đàn ông luôn đi cạnh em là ba, thì em nói xem người ta sẽ nghĩ thế nào về mối quan hệ của hai người được nữa?

- Vậy anh nói thử coi: Mây giống em hơn hay là giống anh ấy hơn?

Xuân Vinh lấy tay đẩy cao gọng kính, anh nhìn Mây rồi nhìn sang Ngọc Uyển lắc đầu:

- Nếu xét về góc độ di truyền thì anh thấy cô bé không giống ba cũng không giống mẹ. Còn... nếu xét về thần thái thì dĩ nhiên là cô bé giống em như một bản sao thu nhỏ.

Ngọc Uyển mím môi, nụ cười có chút ưu thương. Đưa tay gạt những sợi tóc rối trên mặt Mây, có lẽ do mệt quá nên cô bé đã ngủ thiếp đi tự lúc nào không biết. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng Ngọc Uyển nhỏ dần: “Anh có biết vì sao em lại gọi con bé là Mây không? Bởi vì có một ngày tình cờ, cô bé chẳng biết từ đâu trôi đến bên đời em, chiếm trọn khoảng trời xanh bao la mà em có. Mây chỉ là của một mình em thôi, không thuộc về ai cả. Anh Lâm... thật ra là chủ cửa hàng của em, anh ấy giúp em và Mây nhiều lắm.”

Nhìn sang phía Vinh, Ngọc Uyển đưa bàn tay trái lên đúng tầm nhìn của anh, cô nói tiếp:

- Anh nhìn xem, ngón áp út của em vẫn còn để trống. Ngay cả một mối tình vắt vai còn chưa từng có thì sao bỗng dưng em lại có chồng?

Xuân Vinh ngượng ngùng, anh cúi đầu không dám nhìn vào mắt cô, giọng anh nghe ra vài phần mất tự nhiên:

- Anh xin lỗi. Thật sự, anh không nghĩ Mây... Chắc hẳn em đã phải vất vả rất nhiều.

- Dạ không có. Mây là sự sắp đặt mà Thượng đế đã an bài ở bên cạnh em. May mắn lớn nhất của em đó là được sự che chở, ủng hộ của gia đình,

và đi đến đâu cũng được mọi người quan tâm giúp đỡ. Thật may vì con bé dễ nuôi, lớn lên chút thì lại càng hiểu chuyện khiến em chẳng biết cực là gì.

Rời khỏi phòng bệnh của Mây, Xuân Vinh cảm thấy trong tim mình có những dư vị không làm sao nói hết. Vẫn biết trong cuộc đời nhiều bon chen rồi ren, người tốt vẫn lặng lẽ đi bên ai đó. Nhưng thời điểm gặp Mây, Ngọc Uyển mới chỉ là cô bé chưa đủ lớn. Mười chín tuổi! Anh vừa đi vừa cố hình dung về tuổi mười chín của chính bản thân mình. Hình như không có gì quá đặc biệt...

Hà Nội mùa ngâu, trâm mặc như một người đàn ông vừa bước ra khỏi cuộc tình thất bại. Tiếng Levi Kreis thì thầm da diết đoạn điệp khúc “I should go” buồn bã. Khoảng nắng cuối chiều mỏng manh lúc trước vẫn ở đây chỉ thoáng chốc đã bị mây đen kéo tới cào xé rách tung. Ánh mắt Huệ mong lung nhìn về phía những đôi tình nhân tay trong tay chầm chậm vụt qua khung cửa kính mỏng. Trước mặt cô, ly mojito dứa vẫn thình lảng cô đơn. Ngón tay miết nhẹ miệng cốc như chờ một phép màu rượu rum sẽ khiến mình ấm hơn và nó cứ khiến cô nhìn mãi vào ngón tay mình, lòng dấy lên một cảm xúc buồn da diết...

Đối diện với cô là gương mặt điển trai của Lâm, anh băng quơ nhằm theo từng câu hát trong không gian vắng của Rice. Hà Nội mùa này buồn quá. Hoặc nó chỉ buồn đến thế bởi vì ai đó lạnh lòng buông tay. Nhớ năm nào đó, dưới những cơn mưa của tuổi thanh xuân, câu chuyện tình yêu của anh khiến cả con phố cảm thấy ngọt ngào chát ngất, vậy nhưng hôm nay, người đàn ông trong câu chuyện là anh lại thần thờ ngỗ bên đường nghiệp và chờ đợi vì chia tay lúc nào chẳng hay. Chia tay chỉ là ý nguyện của một người, nhưng thật buồn cười khi anh là người bị tổn thương duy nhất.

“Em có phải người tốt không?” - Lâm nói.

Huệ lặng lẽ thở dài, giọng cô hơi khàn lại:

- Em không. Vì em quá tốt. Em hiểu đi đâu đó rõ hơn chị mà?

- Nhưng người ta đã không nghĩ thế... Những ngày qua em đã luôn cố để gạt tất cả ra khỏi đầu, nhưng về đến Hà Nội thì lý trí của em hoàn toàn

sụp đổ. Những nỗi đau rõ ràng cứ liên tục ập đến nhắc em đã từng cố gắng vì người đó ra sao, nhắc em những kỷ niệm đã từng có đẹp đến mức nào. Em bỗng thấy mất phương hướng và em biết từ đây sẽ chẳng còn ai làm chiếc la bàn dẫn lối cho em được nữa rồi...

- Nếu dùng một phút chia tay xong mà em bình thường thì đã không gọi là yêu. Em có thể đau lòng, nhưng theo kinh nghiệm của chị thì cơn đau do thất tình gây ra không khiến người ta chết. Cùng lắm, nó khiến em nhức nhối trong tâm trí mà thôi. Cách vượt qua đơn giản lắm, em vẫn phải hít thở, vẫn phải ăn, vẫn phải nói cười và quan trọng nhất là vẫn phải làm việc. Chị biết em đã từng đề ra những dự định, chúng thật tuyệt vời. Và giờ không còn người đó đi tiếp chặng đường đời với em thì sẽ vẫn có người khác một ngày tình cờ xuất hiện. Em vẫn phải cố gắng, trước hết là vì chính bản thân em, cho chính bản thân em.

Hải Lâm trầm tư nghe xong những gì Huệ nói, một lúc sau anh mới khẽ thốt lên:

- Sao em cứ có cảm giác xa chị mấy ngày mà chị đã biến thành người khác nhỉ? Kiểu nói chuyện của chị... y chang mấy người làm chuyên mục tâm lý trên đài.

- À thì... Em có thể hiểu rằng bệnh thất tình của em là cơn đau tim đột ngột, còn bệnh yêu đơn phương của chị là một khối u ác tính đã phát tác nhiều năm. Đau vài lần thì tự khắc sẽ sâu sắc hơn, nói cái gì cũng bắt nguồn từ chiêm nghiệm của chính mình mà ra hết. Ít nhất em còn có thể ngồi đây và nói về bạn kia với danh xưng 'người yêu cũ', còn chị đi cùng người đó ba năm mà cuối cùng vẫn không biết cần, nên, phải gọi anh ta là gì? Tình nhân không phải, người yêu càng không, bạn bè thì quá miễn cưỡng, kết lại vẫn là một mối quan hệ không rõ ràng như thế...

Hải Lâm nhấn mạnh trọng âm một cách dứt khoát:

- Anh ta - không - xứng để chị phải hành hạ bản thân lâu đến vậy. Nếu chị chịu để ý sẽ thấy trong cơ quan mình có người vẫn lặng thầm yêu chị, rất chân thành.” Huệ bật cười, cô nhìn sâu vào mắt Lâm và lắc đầu: “Tình yêu không có xứng hay không xứng, chỉ có yêu hay không yêu. Cũng như em mà thôi. Rõ ràng biết có nhiều người yêu mình nhưng em vẫn làm ngơ vậy đó.

Không giấu được ngạc nhiên, Hải Lâm cười để lộ răng khểnh rất duyên, giọng anh kéo dài nghe như trẻ con vậy:

- Em, em á? Chị l`âm em với ai à?

Huệ khẽ thì thầm chỉ đủ để hai người nghe thấy: “Nếu em không biết thì em quá vô tâm rồi Lâm ạ. Cô bé quản lý Rice ở Sài Gòn và cô nhân viên thỉnh thoảng để ý chúng ta này giờ là sao? Cứ cho là họ làm việc để kiếm tiền, nhưng chẳng ai nguyện lòng vì tiền mà bán mạng cho em đâu, chàng trai ạ. Chỉ có một nguyên do, đó là do họ đặt vị trí của em quá lớn mà thôi.” Hải Lâm thấy người mình cứng đờ, anh muốn phủ nhận nhưng mới hay những gì chị nói không phải những điều vô căn cứ. Rõ ràng Ngọc Uyển có thể nghỉ việc cửa hàng để bắt đầu một công việc khác trong một công ty nước ngoài với đãi ngộ tốt hơn, nhưng cô vẫn “bán mạng” cho anh từ sớm đến khuya, suốt mấy năm trời. Rõ ràng Rice Hà Nội vừa mới khai trương, mọi thứ bộn bề, lương thưởng việc thấp, nhưng cô bé Diệp Anh vẫn lặng lẽ theo sát anh. Dường như sự quan tâm không đơn thuần chỉ dừng ở mối quan hệ giữa một cô nhân viên bán thời gian và anh chủ cửa hàng. Hẳn là anh nên dành thời gian để suy nghĩ cách giải quyết việc này rõ ràng hơn một chút.

Hải Lâm bước ra khỏi Rice đã là mười hai giờ khuya, chiếc taxi đón anh cũng vừa kịp đến. Chiếc xe chuyển bánh ngay một xa, bỏ lại Rice chỉ còn là một chấm nhỏ giữa mưa đêm huy ền ảo. Sau sự thành công của Rice tại Sài Gòn, Hải Lâm quyết định thử sức ở lĩnh vực mới ngay tại Hà Nội. Lấy cảm hứng từ “hương gạo rang”, anh quyết định biến Rice trở thành thiên đường hò hẹn hướng vào đối tượng là những người trẻ tuổi. Kỳ thực anh đã từng ấp ủ giấc mơ sẽ thực hiện một bộ ảnh cưới vào cuối năm nay ngay tại những cửa hàng mà mình nắm giữ. Nhưng giấc mơ vẫn còn dang dở, anh và người đó đã trở thành người đứng cùng có chung khoảng trời ký ức. Những ngày qua, anh đã luôn nghĩ rằng, nếu thời gian quay lại, liệu anh có thể thay đổi được kết cục hay không? Sự thật là thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại. Anh và người đó, mất nhau là chuyện sớm muộn mà thôi.

Sau khi cô nói lời chia tay, anh chẳng muốn nghĩ xem ai là người đúng sai trong mối quan hệ “đã từng” này. Nhưng nếu gặp lại, anh sẽ nhận lỗi về mình vì đã chưa chăm sóc và yêu thương cô ấy đủ. Những năm tháng kể từ khi cô ấy đi Paris, anh đã biến mình thành người đàn ông bận rộn nhất hành tinh vì lời hứa “anh sẽ khiến em trở thành người hạnh phúc nhất thế gian”. Có lẽ bởi những đam mê cuốn anh đi, khiến cô ấy luôn cảm thấy bất an, không còn cảm giác được an toàn, được che chở. Khi anh không làm được điều đó thì đó cũng chính là lý do để một người đàn ông khác thay anh làm mọi thứ mất r ấ. Ừ thì chia tay. Trở về khoảng trời riêng của mỗi người, thôi thì, đừng nghĩ về nhau nữa...

Cả sáng hôm sau, Hải Lâm vùi đầu trong đống giấy tờ t ồ ền đọng chưa giải quyết ở văn phòng. Mãi đến khi Huệ gọi, anh mới biết rằng thời gian không còn sớm nữa. Lấy tay dụi mắt, anh ngược nhìn chị đầy dò hỏi:

“Đừng nói với em, giờ chị mới tới nhé!” Huệ làm mặt xấu và nháy mắt với Lâm:

- Chị đi gặp khách hàng cả sáng đó chứ, xong việc phải về đây ngay, đến bữa sáng còn chưa kịp ăn...

- Chị nói vậy, ai người ta tin? Em thừa biết cả đêm qua chị xem phim bộ nên sáng nay ngủ trễ. Đợi em chút, mình cùng đi ăn nhé?

Huệ cười rồi quay người về phía màn hình laptop đang khởi động. Vài phút sau, một bức hình trong Facebook khiến những ngón tay đang di chuột của cô phải dừng vô thức. Mọi người trong văn phòng đều lũ lượt kéo nhau đi ăn, tiếng nói cười xa dần, bỏ lại cô thẫn thờ vẫn không thể nào dời mắt khỏi tấm hình đó được. Hải Lâm cảm thấy có điều gì khác lạ, anh lại gần và đứng đằng sau Huệ, ánh mắt anh thoáng chốc cũng bất ngờ.

- Bảo sao em lại thấy quen...

Huệ ngẩng lên lặng im, giọng cô ghen lại: “Em... quen?”

Đưa tay lên chống cằm tỏ vẻ suy nghĩ, Hải Lâm khẽ nói:

- Cuối cùng em cũng nhớ ra gặp người kia ở đâu. Mấy hôm trước khi gặp anh bác sĩ đó ở Sài Gòn, em còn ngờ ngợ mình quen người này sao ấy? Giờ thì rõ rồi. Chính xác là năm ngoái chị cũng xem một tấm hình kiểu này rồi đờ đẫn mất nửa ngày trời. Em nhớ khi đó em còn nhắc chị, chọn ai giữa hai người này đều được cả.

Huệ cười chua xót, ánh mắt cô chất chứa cả biển hoàng hi:

- Em biết không, cậu bác sĩ mà em nói kém Trọng bốn tuổi. Chị từng gặp anh ta vài lần, anh ta không ưa chị, còn chị thì vốn chẳng quan tâm. Điều đáng nói là suốt ba năm kể từ khi quen Trọng, ngày này hằng năm chị đều thấy anh ấy post một tấm hình chụp chung của hai người họ trên Facebook. Tại sao lại là ngày này mà không phải hôm qua hay một hôm nào khác?

Hải Lâm vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Ngày hôm nay, thì sao ạ?”

- Họ là đôi bạn thân, ít lộ ảnh chụp chung nhưng cứ lộ là phải đúng ngày ‘thất tịch’. Em nói xem, có khi nào giới tính của họ có vấn đề không?

Hải Lâm phá ra cười:

- Chị không chỉ xem phim bộ nhiều mà còn đọc cả truyện đam mỹ nữa sao? Vấn đề này chị cứ dùng mỹ nhân kế thử ông Trọng là biết liền mà. Chẳng phải hai người mặn nồng ba năm có lẽ đó thôi?

- Cái gọi là mặn nồng, bất quá chỉ là bên nhau không danh phận, cùng ăn cơm và cùng xem phim. Ừm. Nếu gọi đúng tên thì thực ra là tri kỷ.

Hải Lâm đành than thở:

- Em không biết ông Trọng có phải là gay hay không, nhưng bạn bác sĩ kia thì không nhé. Em không tin là đứng trước vẻ đẹp trai chói lòa của em mà một bạn gay có thể đi êm nhiên và lạnh lùng như thế. Có đi đâu, kệ họ đi. Em đói lắm rồi, chị có thể đi ăn cùng em trước đã được không?

Có một sự thật không thể chối bỏ, thử để ý mà xem, sau khi biết một ai đấy, thì người ấy sẽ luôn có những dịp tình cờ xuất hiện trước bạn, ngay cả trong một giấc mơ trưa, chỉ tồn tại đôi, ba chục phút.

Chỉ là... người nằm mộng có kịp nhận ra không?

Trong thứ ánh sáng yếu ớt của căn phòng nghỉ vắng lặng, Xuân Vinh vẫn còn bối rối vì nhận ra mình vừa tỉnh giấc sau một giấc mơ. Trong giấc mơ, anh thấy rất rõ mình đang nắm tay một cô gái mà cố mọi cách vẫn không tài nào nhớ nổi cô ấy là ai. Có lẽ đó chính là điếu kỳ diệu của giấc mơ khi ta không bao giờ có thể kiểm soát chúng. Chiếc iPhone nháy lên tin nhắn của cậu bạn thân, thế là những suy nghĩ vẫn vơ trong anh cứ vậy mà tan biến mất. Tin nhắn đến từ Trọng, cậu ấy nói hôm nay là thất tịch, Hà Nội mưa suốt đêm ngày. Anh bật cười và nhanh chóng trả lời lại: “Sên vậy Trọng ời?”.

Cứ ngỡ Trọng không nhắn lại, nhưng vài phút sau cậu ấy vẫn hời hợt, hóa ra cậu ấy chỉ muốn nhắc anh rằng: “Đợi hết tháng ngâu rồi hãy về Hà Nội”. Khi gửi tin nhắn cho Vinh, Trọng đang một mình đứng nhìn mưa rách giữa phòng gym quen thuộc gần nhà. Mồ hôi trên mặt anh ứa ra. Anh cũng chẳng hiểu sao mình lại quảng hết công việc để lết chân đến đây rồi đây tạ, đấm cát, hít đất điên cuồng trong hi vọng tăng lượng adrenaline và thoát khỏi những cảm xúc quá ư là đáng chán. Đâu đó trong những trạng thái mơ hồ, anh cảm giác mình đang bị lạc mất chính bản thân mình. Ngoài ba mươi tuổi, phóng viên xuất sắc của một tạp chí hàng đầu Việt Nam, cuộc sống của anh luôn là sự hào nhoáng của những bộ trang phục thời

thượng, những ánh đèn hoa lệ, những bữa tiệc kéo dài thâu đêm suốt sáng... Vậy nhưng, càng ngụp sâu trong thế giới ấy, anh càng thấy mình cô đơn. Cô đơn vì không có ai hiểu mình. Nhiều lần khi quẳng mình xuống một khách sạn nào đó sau những cuộc vui vào hai - ba giờ sáng, mệt mà không tài nào nhắm mắt nổi, anh lại thấy khỏe mắt mình ươn ướt. Một cảm giác thương xót cho chính bản thân.

Anh sinh ra với hình hài của một người đàn ông, nhưng lại mang trong mình một trái tim yếu mềm của phụ nữ. Đôi khi anh ước chỉ cần một giấc ngủ đủ đầy, và khi tỉnh lại, những đi đầu điên rồ đó sẽ kết thúc. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Càng phản kháng số phận, anh càng thấy rõ những bề bộn lộn xộn tồn tại trong tâm trí mình. Hiểu rằng, bình yên chính là hạnh phúc, nhưng kể từ khi anh phát hiện ra bí mật của bản thân thì bình yên cũng rời bỏ anh đi, không còn ghé lại. Ngỡ có tất cả mà lại chẳng có gì. Tiền bạc đôi khi chỉ là lớp áo ngoài mỏng manh không cách nào giữ ấm. Đi đâu anh cần cho suốt cuộc đời là một ai đó sẽ không rời bỏ anh, khi đêm lạnh sẽ kéo chăn cho anh, khi dạ dày quặn thắt sẽ trao tay anh một ly nước ấm, khi anh đau khổ sẽ ôm anh, cứ như vậy đi cùng nhau qua mọi đoạn đường khó nhọc. Chẳng cần tình yêu ngày hôm nay nhiều hơn ngày hôm qua mà chỉ cần một câu nói nghiêm túc: sẽ ở lại cùng nhau mãi.

Thực ra, Trọng biết, luôn có những người sẵn sàng ngã vào lòng anh và ở lại bên anh đến cuối cuộc đời. Chỉ là... người đến, mình không chờ, còn người mình chờ, lại không đến. Suốt những năm rộng thênh dãi của tuổi thanh xuân, anh đã luôn cất giấu bản thân mình thật kỹ. Suy cho cùng, con người đâu vậy. Chẳng ngại để người khác thấy những cái xấu xa của chính mình, nhưng lại chẳng bao giờ nguyện lòng để người đó biết mình có bao mặt nạ. Ngay cả những người tưởng đã hiểu anh, cuối cùng họ lại chẳng hiểu gì cả, như Huệ và như Vinh. Huệ là một cô gái nhiệt tình và sôi nổi. Ở

cô, anh thấy những mảnh mẽ mà nhiều khi một người đàn ông chẳng thể sánh bằng. Cô từng làm kế toán cho tòa soạn anh một thời gian ngắn. Lúc đó cô vẫn chỉ là một cô bé con ngây thơ chập chững bước vào đời. Thực ra anh không phải là người dễ thân thiết với mọi người, nhưng thời điểm thấy sự chật vật của Huệ, anh nghĩ cô ấy cần mình che chở. Sau này, khi cô đổi chỗ làm, anh và cô vẫn cố duy trì mối quan hệ tốt đẹp đã cùng nhau có. Huệ đẹp và thông minh. Nhưng sự thông minh của cô ấy như một phép màu kém linh nghiệm khi ở cạnh anh. Có lẽ, bởi vậy mà suốt gần bốn năm bên nhau, cô ấy vẫn không tài nào nhận ra anh khác những người đàn ông còn lại. Có chăng, cô ấy chỉ hờn dỗi và hỏi: “*Sao trời lại sinh ra một người như anh, vô tâm và lạnh lùng đến thế?*” .

Sự thật là anh không vô tâm, chỉ là tâm của anh không hướng về cô ấy cũng như bất cứ một người con gái nào khác mà thôi. Anh biết cô ấy yêu anh quá đổi chân thành và khoa học đã đúng khi khẳng định tình yêu luôn làm con người ta mù quáng. Hơn một lần anh ngỏ lời với Huệ: “*Anh không đáng để em phải hy sinh, càng không đáng để em phải yêu anh nhiều như thế*” . Nhưng cô ấy vẫn luôn gạt đi, vẫn mặc định chờ anh hồi tâm chuyển ý, ngay cả khi biết điều đó là vô vọng. Cô ấy và anh, mãi mãi cách nhau bởi một khoảng trống bình lặng, chẳng thể lấp đầy và càng không có tương lai. Cứ giữ mãi cô ấy bên mình làm một tấm lá chắn, anh hiểu rõ mình ích kỷ đến nhường nào. Nhưng anh phải làm sao để đối mặt với bản thân, với dư luận và với cả những thống khổ không bao giờ được nói? Có một thời anh đã từng tin, chỉ cần bản thân cố gắng, mọi thứ sẽ thay đổi. Rằng nếu cứ ở cạnh Huệ thì tình yêu của cô sẽ cho anh hơi ấm, sẽ kéo anh ra khỏi những ám ảnh đến từ chính tâm trí mình. Nhưng anh thua, thua bản thân, thua số phận. Mỗi lần thấy Vinh là anh hiểu những cố gắng của mình chẳng khác nào công dã tràng xe cát, cố gắng mấy cũng thành không...

Biết Xuân Vinh khi cả hai cùng chen chân đăng ký lớp luyện thi Toeic, cậu ấy kém anh bốn tuổi, ở cậu ấy có một phong thái riêng mà trong những người anh biết - không một ai sở hữu. Lần đầu tiên gặp cậu, anh đã biết nỗi nhớ của mình không thể làm khác được, anh đã cố để tìm mọi cách gặp gỡ, bắt chuyện và làm quen. Theo thời gian, tình bạn giữa anh và cậu ấy lớn dần lên, nhưng tuyệt nhiên anh chưa bao giờ đủ can đảm để cho cậu ấy biết thế giới của anh và thế giới của cậu ấy là hai mặt trái - phải khác biệt. Bởi anh hiểu, có thể chính cái khác biệt ấy sẽ khiến anh lỡ tay đánh mất đi tất cả những gì đẹp đẽ mà mình đã ảo vọng đắp xây bấy lâu nay. Nhưng càng ngày anh càng thấy mọi thứ trong tay mình mong manh quá, tưởng như có được nhưng lại không giữ được, tưởng là tất cả nhưng có là gì đâu. Rốt cuộc, đến một lúc nào đó, mọi chuyện cũng phải kết thúc khi mà nó chưa kịp bắt đầu. Cái gọi là thật lòng thật dạ yêu thương rồi sẽ được đáp trả bất quá cũng chỉ là lời nói đùa thoảng qua của người đời. Nhân duyên mà mình nghĩ là đủ lớn nhưng nếu thốt ra cũng chỉ khiến mình bối rối mà thôi. Suy cho cùng, tên gọi của những mối quan hệ thế nào không quan trọng, quan trọng là cách mà chúng ta ứng xử với chúng. Nếu không thể đi cùng nhau tới điểm tận cùng, thì chi bằng cứ cùng nhau lững lờ dừng dằng đến chừng nào còn có thể. Chỉ là có những chuyện mãi không nằm trong tầm nắm giữ của tay mình, ở khoảng cách gần 2000 km biết đâu Xuân Vinh sẽ sớm tìm thấy một tình yêu đích thực...

Kết thúc giao ban, Xuân Vinh cho xe chạy về phía Nắng Xanh nằm trên đường Phan Xích Long. Vạt nắng tàn hắt qua góc quen mà anh vẫn thường ngỡ mang sắc màu nhàn nhạt. Quán cà phê này với anh vốn đã trở thành điểm đến quen thuộc, nhưng chẳng hiểu sao hôm nay, khi nhìn vô định khoảng trời trước mắt anh lại thấy mọi thứ lạ đến vô ngần. Nắng thôi ấm, cành lá thôi thanh xuân và thấy những khoảng trống trong trái tim mình cần hoạch định. Hôm trước bạn gái cũ vô tình inbox cho anh trên

Facebook, cô ấy hỏi anh có hạnh phúc không? Nhờ cuộc nói chuyện đôi ba câu nhạt nhẽo mà anh mới hay mình cũng từng một thời có bạn gái. Chiều nay Trọng lại hỏi anh tính khi nào sẽ yêu trở lại? Có chút bất ngờ nhưng sau đó anh chỉ âm ờ, không nói rõ. Đối với anh, tình yêu giống như một căn bệnh không rõ nguyên do, chỉ có thể cố gắng hết mình còn kết cục thế nào thì phải tuân theo sự sắp đặt của định mệnh. Sự thật là một bác sĩ thì luôn cẩn thận phòng tránh để mình không nhiễm bệnh và một bác sĩ chuyên giải phẫu thần kinh thì càng giỏi khống chế cảm xúc của chính bản thân mình. Nhiều người nói tình yêu bắt nguồn từ tim nhưng thực ra đó là luận điệu của những kẻ cố tình không hiểu về y học. Tình yêu là một dạng cảm xúc, nó được xuất phát từ hệ thần kinh trung ương và chi phối những hành động vô thức của những người chưa chấp chúng. Thực ra, anh đã từng yêu. Chỉ là tình yêu đó cũng hời hợt như màu sắc của vạt nắng cuối chiều. Xuân Vinh đã từng dành cho những người đi ngang cuộc đời anh rất nhiều ưu ái, tệ hại là anh quên ngay họ sau khi vừa mới chia tay. Anh nghĩ cuộc đời anh từ đây, phải là một ai đó an toàn và tin tưởng, kiên nhẫn và dịu dàng mới có thể chạm tay vào tình yêu và cuộc sống hiện tại của anh mãi mãi. Bất giác anh nhớ đến giấc mơ mình mới khi trưa. Bất giác hình ảnh của ai đó cứ quần quanh trong anh, vừa xa mà lại vừa gần, vừa lạ mà lại ngỡ như đã quen từ lâu lắm...

Sài Gòn thời khắc giao mùa luôn được ghi dấu bằng kiểu thời tiết rất điển hình, ngày rất nắng và đêm rất lạnh. Cơn mưa đêm vẫn còn vấn vương, đang cố rải những bước đơn độc cuối cùng thật chậm trước khi nhường khoảng trời cho ban mai ngày mới. Từ những ô cửa trong phòng bệnh của Mây nhìn ra, Ngọc Uyển cảm nhận rất rõ lớp sương mù hiện hữu. Đôi cánh tay của cô còn nổi da gà, rõ ràng Sài Gòn không có mùa đông vậy mà tấm áo của cô không đủ cho mình hơi ấm.

Mây thức dậy khi trời đã hửng nắng, phần do ngái ngủ, phần lại do nằm trên giường bệnh quá lâu khiến cô bé không thôi phụng phịu:

- Khi nào mình mới được về nhà vậy mẹ?

Ngọc Uyển đang thấm khăn để lau mặt cho Mây, giọng cô không rõ vui hay buồn:

- Khi nào con khỏe thì chúng ta sẽ về nhà.” “Con khỏe rồi mà, con muốn về...”

Ngọc Uyển nhìn con và nghiêm giọng nói:

- Khi nào bác sĩ đồng ý để con ra viện thì chúng ta sẽ về nhà. Còn giờ con vẫn phải ở đây và thật ngoan nghe lời mẹ.

Đôi môi nhỏ của Mây cong lên như sắp mỉm cười, cô bé cúi đầu nũng nịu:

- Con luôn ngoan mà. Sao mẹ lại la con?

- Mẹ không có la con mà hiện tại mẹ đang mệt. Nếu con không ngoan sẽ khiến mẹ buồn và mệt hơn nữa. Mẹ mà bệnh thì ai sẽ chăm con đây?

Mây lặng im chờ mẹ lau mặt rồi dứt cháo, cô bé ăn nhanh hơn ngày thường và tỏ ra đã hiểu. Thỉnh thoảng lên nhìn mẹ, những lo lắng của một đứa trẻ quăn mẹ cứ len lỏi trong lòng.

Sau khi họp giao ban buổi sáng, Xuân Vinh luôn dành thời gian đi kiểm tra phòng bệnh. Khi đến thăm Mây, anh nhìn thấy rất rõ sự uể oải trên gương mặt bé con. Giọng anh dịu dàng hỏi han đầy ấm áp:

- Vân Dương. Con có cảm thấy chỗ nào bị đau không? Nói chú nghe coi.

Suy nghĩ thật lâu, cô bé ngược nhìn Xuân Vinh đầy tin tưởng:

- Chú. Bệnh gì chú cũng chữa được hết, đúng không chú?

- Ồ. Nếu con không nói rõ bệnh gì thì sao chú biết mình chữa được hay không?

Đặt một ngón tay lên môi đầy vẻ suy tư, giọng Mây lí nhí:

- Con không có biết đó là bệnh gì. Con chỉ thấy mẹ con đau bụng hoài, còn bị chảy máu nữa.

Thần trí Xuân Vinh ngưng trệ, anh nhắc lại một cách vô thức:

- Chảy máu?

- Dạ phải. Hồi sáng lúc thức dậy con thấy đằm của mẹ bị dơ, vết máu in rõ trên đó mà. Mẹ còn nói mẹ mệt, kêu con phải vâng lời.

Xuân Vinh thấy mặt mình nóng ran, anh cam đoan là gương mặt anh lúc này đang đỏ lựng. Trong khi đó cô y tá đi cạnh anh thì khúc khích cười. Khẽ ho khan vài tiếng, Xuân Vinh cẩn thận suy nghĩ để xem phải nói thế nào với Mây. Nhưng khi anh chưa kịp nói thì đôi mắt cô bé đã dâng lên một tầng sương mỏng, chỉ sợ trong giây lát sẽ chực trào nước mắt.

- Có phải mẹ con bị bệnh gì rất xấu đúng không chú? Chú chữa bệnh cho mẹ con đi chú.

Sợ cô bé khóc, y tá vội tới gần Mây dỗ dành:

- Ngoan ngoan, không khóc. Chú Vinh rất giỏi nha, đảm bảo chú ấy sẽ chữa hết bệnh cho mẹ con. Nhưng trước hết con phải nghe lời uống thuốc đã.

Xuân Vinh trừng mắt với cô y tá đang cười, anh không thôi xấu hổ, liền nhanh chóng cầm sổ theo dõi lao ra khỏi phòng. Ngay khi vừa bước chân ra cửa anh đã thấy Ngọc Uyển đang ngẩn chờ phía ngoài. Cô thấy anh, định tiến lên chào hỏi nhưng chưa kịp lại gần thì anh đã hững hờ đi thẳng. Ngọc Uyển khó hiểu nhìn theo bóng lưng anh xa dần trong hành lang dài hun hút.

Trở lại phòng bệnh của con, cô thấp giọng cất lời với y tá vẫn còn đang bận rộn:

- Không biết gia đình em có làm gì khiến bác sĩ Vinh phật ý không chị? Có gì mong chị chỉ đường giúp em.

- Không có, không có. Chắc anh ấy mắc cỡ quá nên vậy thôi. Ai biểu người bạn nhỏ của chúng ta lại yêu cầu bác sĩ chuyên khoa thần kinh chữa bệnh đến thán của phụ nữ cơ chứ!

Trong tiếng cười của cô y tá đứng bên, Ngọc Uyên khẽ thốt lên đầy khó xử. Nhìn sang phía con gái, cô thật không biết phải làm sao với sự nhai nhai chuyện của Mây...

Xuân Vinh xuất hiện bất thành linh trong phòng trực ban khiến mọi người hết sức ngỡ ngàng. Bình thường thời gian kiểm tra bệnh nhân của anh cũng phải mất một đến hai tiếng. Nhưng hôm nay chưa đầy mười lăm phút anh đã quay lại, không khỏi khiến mọi người nhìn nhau hoài nghi. Như nhận ra đi đâu gì đó khác lạ, anh đảo mắt nhìn quanh và lấy lại vẻ mặt hàng ngày vốn có:

- Có chuyện gì à? Sao mọi người còn không làm việc đi.

Ai đó lo lắng hỏi lại anh:

- Sao lại về giờ này, mặt anh còn rất đỏ nữa? Không phải anh sốt rồi chứ?

Không nói câu gì, Xuân Vinh lắc đầu rồi quay người đi thẳng về phòng riêng. Có một dòng điện không biết từ đâu xuất hiện khiến cả người anh nóng bừng. Uống hết cốc nước đá trong tay mới làm anh thấy nhịp tim của mình bình ổn lại. Rõ ràng chuyện đó chẳng tính là gì, vậy vì sao nghĩ tới nó lại khiến anh không thôi đỏ mặt? Có lẽ sẽ chẳng là gì thật, nếu lúc ra khỏi phòng bệnh anh không gặp Ngọc Uyên. Nhưng anh lại thấy cô. Và như có một động lực vô hình nào đó khiến anh chỉ muốn chạy khỏi cô thật nhanh vì anh sợ, nhưng sợ đi đâu gì thì chính anh cũng không biết nữa. Ở tuổi của anh, nhất là khi anh lại là bác sĩ, lẽ ra những cảm giác lạ đó không thể xuất hiện. Không lẽ tuổi dậy thì của anh bây giờ mới thật sự bắt đầu?

Tiền y tá ra khỏi phòng bệnh, Ngọc Uyên vội trở lại kéo ghế ngồi cạnh con. Ánh mắt cô nhìn Mây đầy trách cứ:

- Sao con lại kêu với chú Vinh là mẹ bệnh. Mẹ bệnh h ồi nào?

Mây chu môi phản bác lời mẹ:

- Rõ là h ồi sáng mẹ kêu mệt còn gì? Mẹ còn nói mẹ bệnh sẽ không có ai chăm con nữa.

- Mẹ chỉ nói nếu con không nghe lời thì mẹ sẽ mệt, mẹ mệt sẽ bệnh.

- Con không muốn mẹ mệt. Chú Vinh giỏi lắm đó mẹ, bệnh gì chú cũng chữa được hết á...

- Vậy con nói sao với chú về mẹ?

Suy nghĩ tỏ vẻ cố nhớ lại, Mây nhanh trí đáp lời: “Con chỉ nhờ chú ấy chữa bệnh cho mẹ. Chú ấy hỏi con: mẹ bệnh gì, thì con kêu con không biết. Con chỉ thấy mẹ mệt hoài và bị chảy nhiều máu thôi.”

Ngọc Uyên vừa bực vừa buồn cười. Cô cảm thấy hiện giờ mình có thể khóc không cần nước mắt. Từ nay cô phải đối mặt với anh bác sĩ kia thế nào được đây?

“Con muốn ăn táo.” Giọng Mây làm nũng.

Ngọc Uyên với tay lấy quả táo to nhất trên kệ tủ. Cô nghiêng trái táo trong tay, lia lưỡi dao loại bỏ lớp vỏ theo một hình tròn đều đặn. Trong đầu cô vẫn không thôi quẩn quanh hình ảnh Xuân Vinh lúc rời đi. Hình như anh không vui, anh xấu hổ thật chẳng? Bởi anh đi quá nhanh nên cô còn chưa kịp thấy rõ vẻ mặt của anh lúc đó.

Thỉnh thoảng trong những câu chuyện phiếm với mọi người trong viện, cô có được nghe kể về anh. Phần lớn mọi người đều kết luận anh là một bác sĩ tận tụy với công việc, trách nhiệm với bản thân cùng xã hội, một người đàn ông cẩn trọng, luôn khiến người khác yên lòng, thân thiện và dễ gần... Nhưng Ngọc Uyển không nghĩ thế!

Là anh che giấu quá giỏi hay vì mọi người dễ bị ngã lòng bởi chính vẻ bề ngoài vô hại? Dù quen biết chưa lâu nhưng mỗi lần thấy anh cười, cô đều nhận ra một sự cô độc, lạnh lùng đã được ngụy trang thật kỹ. Bất chợt cô nhớ lời dạy của thầy giáo tâm lý h ồi đại học:

“Trên đời có hai thứ không thể trực tiếp nhìn thấy, đó là mặt trời và lòng người”.

Khi đó cô vẫn chỉ là một cô gái đang nhìn cuộc đời đầy ngỡ ngàng. Càng trải nghiệm cô càng hiểu rõ lời dạy của thầy năm xưa.

Mặt trời và lòng người mãi mãi là hai thứ cô không bao giờ nhìn rõ được. Nhất là khi đó là lòng dạ của một người đàn ông, sâu sắc vốn có thừa...

Khi tâm trí của Ngọc Uyên vẫn còn cố hình dung dáng vẻ rời đi của Xuân Vinh lúc trước, thì lưỡi dao đã vô tình cắt một đường thật sâu vào ngón trỏ của cô. Giật mình, Ngọc Uyên buông quả táo còn đang dở trong tay và cố giữ thật chặt vết thương đang rỉ máu. Mây nhìn mẹ, ánh mắt cô bé hoảng hốt. Hít một hơi thật sâu, Ngọc Uyên khẽ cười trấn an con:

- Mây của mẹ khi phẫu thuật còn không có khóc thì mẹ chỉ bị vết thương nhỏ xíu cũng sẽ không đau.

- Nhưng tay mẹ bị chảy máu rồi.

- Chỉ cần mẹ băng kín vết cắt lại thì sẽ không sao nữa.

Tiếng chuông điện thoại bất chợt cắt ngang, Ngọc Uyên đưa mắt ý bảo Mây cần máy giúp mẹ. Nhìn cái tên quen thuộc hiển thị trên màn hình, cô dịu dàng nhắc con:

- Ba Lâm gọi. Con nghe máy giúp mẹ, để mẹ đi rửa tay và quấn băng đã nhé!

Cô bé gật đầu và đưa máy lên nung nịu:

- Ba!

Hải Lâm khẽ ò lên đầy ngạc nhiên, giọng anh tỏ rõ sự cưng chiều:

- Chào công chúa. Mẹ đâu rồi con?

- Là con mà. Sao ba lại kêu mẹ. Ba chẳng nhớ con gì hết á!

- Là ba đang lo lắng con không có mẹ ở bên đó chứ. Sao chưa gì đã đổi là sao ta?

- Con không có! Mẹ mới bị dao làm đứt tay, phải đi băng lại.

- Trời. Vậy mẹ con có khóc nè không?

- Dạ không. Mẹ ngoan lắm, không có khóc. Nhưng không ngoan bằng con. Ba à, bữa nay con muốn về nhà quá nhưng mẹ kêu bác sĩ không cho.

- Đúng rồi. Con chưa hết bệnh thì bác sĩ chưa thể cho con về được.

Mây định nói gì đó thì thấy mẹ đến gần, cô bé đưa máy cho Ngọc Uyên và lí nhí:

- Ba muốn gặp mẹ!

Đón máy từ tay con, cô dịu dàng cất tiếng:

- Em nghe, anh!

Hải Lâm khàn giọng: “Tay em sao thế?”

- Dạ không có gì. Em gọt trái cây chẳng may bị xém nhẹ chút thôi. Giọng anh giống như đang cảm vậy?

- Ủ. Hôm qua dính chút mưa nên người hơi khó chịu. Tình hình của Mây trong đó vẫn ổn chứ? Họ có nói khi nào để con xuất viện không em?

- Em chưa có hỏi qua bác sĩ. Chắc là phải mất vài ngày nữa.

- Vậy có gì thì báo anh. Em nghỉ ngơi đi, anh làm việc tiếp đây!

Ngọc Uyển tắt máy, những quan tâm dẫu dằng của Lâm cứ vương vấn đầu đây. Đôi khi chính lời anh nói là thứ thuốc dẫn đưa cô chìm vào những cơn say không tài nào thoát ra nổi. Có bấy nhiêu mong đợi là có cho mình bấy nhiêu mất mát. Những cơn mơ được gần anh như thanh nam châm cùng cực, cô càng lại gần thì hiện thực càng cách xa anh...

Đặt chiếc điện thoại lên mặt bàn, Hải Lâm vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Huệ đang nhìn anh trầm ngâm, khó đoán. Vẻ mặt của chị hiện rõ vẻ suy tư. Có chút không quen, Lâm ho khan vài tiếng và cao giọng:

- Em nhớ là em có rửa mặt trước khi đi làm. Mà... khóa quần cũng không có quên chưa kéo. Ánh mắt chị nhìn em vậy là sao?

Với tay cầm tập tài liệu và đập vào đầu Lâm, Huệ đáp lời:

- Mày bệnh vừa thôi em. Chị vừa thoát ra khỏi biển người để tới cơ quan, tâm trạng vẫn còn lắc lư nhưng khi nghe thấy mày nói chuyện điện thoại thì khảng định, chị hình như không còn ở trái đất.

- Chị đừng xoay em nữa. Em thấy bình thường mà...

- Thôi đi em trai. Em không thấy cái cách em nói chuyện rất dễ hại con gái nhà lành à? Thậm chí ngay cả mấy lão có vợ chắc còn phải tới tìm em để học hỏi kinh nghiệm quá. Bảo sao người ta ngày đêm bán mạng cho em. Ngay cả con gái người ta cũng bị em thu phục rồi còn đâu nữa.

Hải Lâm nhú mày tỏ vẻ không đồng tình, giọng anh hơi cứng nhắc:

- Chị đừng nói khó nghe vậy chứ. Mày cũng là con gái nuôi của em mà. Huống hồ Ngọc Uyển chưa bao giờ tỏ ra thích em, tất cả chỉ là chị suy đoán.

- Được. Là chị suy đoán. Cứ coi như cô gái ấy không thích em đi. Vậy em thì sao? Em có thích cô ấy không? Đã bao giờ em hỏi bản thân mình xem, cô ấy có vị trí gì trong em chưa Lâm? Đừng bao giờ nói với chị là mối quan hệ anh em, bạn bè làm ăn đơn thuần. Chị không phải trẻ con để nghe những lời ngụy biện. Lâm ạ, Đôi khi em rất giỏi giả ngốc hoặc chính em không dám nhìn vào mong muốn thật sự của bản thân mình.

Ngừng một lát, Huệ nói tiếp:

- Em có biết nghe em nói chuyện điện thoại với cô gái kia khiến chị nghĩ đến đi đâu gì không? Chị nghĩ đến một lần nào đó Trọng từng nói với chị rằng: ‘Tình yêu đôi khi chính là thói quen mà ta vô tình tự tạo. Giống như món cháo hoa mà ta ăn mỗi sáng, giống như quần áo mà ta mặc mỗi ngày, giống như khăn quàng ta không thể quên mang khi mùa đông tới. Chúng ta sẽ chỉ thật sự nhận ra thói quen đó một khi nó rời bỏ ta đi...’. Nếu em cứ cố chấp không chịu đối mặt với việc có ai đó yêu em và với em người đó cũng hiển nhiên quan trọng, thì một ai khác sẽ sẵn sàng xuất hiện và khiến em nhận ra mình đánh mất những gì, vấn đề chỉ còn là sớm muộn. Đôi khi thứ em mất đi không chỉ là một người mà là hạnh phúc của một đời, Lâm ạ.

Sự khó xử hiển hiện rõ trên nét mặt của Lâm, anh nhú mày phản bác lại ngay tức khắc:

- Nhưng rõ là em và Ngọc Uyên không phải như vậy. Nếu cách nói chuyện của em khiến chị hiểu lầm thì đành vậy. Sự thật là em mới chia tay bạn gái chưa đầy hai tuần đấy chị ơi...

Huệ nhún vai tỏ vẻ bất lực, cô đáp lời Lâm với giọng có chút mỉa mai:

- Cái mà em gọi là bạn gái hình như mấy năm rồi chưa gặp? Em có biết thực chất ý nghĩa của việc chia tay là gì không? Đó chính là để cả hai cùng có cơ hội tìm kiếm những điều mới tốt đẹp hơn. Cái mới không tới thì cái cũ sao đi? Chị nghĩ mình nói cũng đủ nhiều, hiểu hay không là việc của em, vốn chẳng liên quan đến chị.

Huệ quay lưng bước về phía bàn làm việc của mình, bỏ lại Lâm với tâm trạng hoang mang không biết đâu mới là điều nên nghĩ. Nhưng có một điều Huệ nói đúng, Ngọc Uyên rất quan trọng với anh. Giữa cô và anh có một sự ăn ý khó nói thành lời. Không chỉ trong công việc mà ngay cả trong chuyện đời riêng tư nữa. Hơn ai hết, cô là người rõ nhất mục đích của anh khi thiết lập hệ thống Rice cả ở Sài Gòn và Hà Nội. Hơn ai hết, cô là người đưa ra những lời khuyên, những lời động viên khi anh buồn, khi anh mệt mỏi. Ba năm, số lần anh gặp cô nếu gộp lại cũng chỉ là ngày, là tháng chứ chưa thể là năm, nhưng mỗi lần chạm mặt là mỗi lần anh chạm tới an yên nơi sâu thẳm trái tim mình. Có thể đó là một thứ tình cố hữu, cao hơn tình bạn, gần như tình thân, nhưng Lâm biết đó chưa phải tình yêu. Có thể Ngọc Uyên sẽ là mảnh ghép vừa khít trong phần còn thiếu của cuộc đời anh nhưng anh hiểu hơn ai hết chưa thể là thời điểm này... Khi mà trong tim anh vẫn còn một bức tường được xây bằng chất chiu ngày cũ chưa hề sụp đổ. Sẽ là không công bằng cho cô và cả cho anh. Huống chi chuyện tình cảm đâu thể đi quá nhanh, tất cả là một quá trình mà người trong cuộc phải toàn tâm trân trọng.

Sài Gòn! Mưa lạnh.

Đêm ném xuống mặt đường những cái nhìn sẫm tối. Dưới ánh đèn đường yếu ớt, những bóng cây lặng lẽ, đồ dài, loang ra theo từng vạt nước mưa. Rời khỏi Fuse Club khi đêm đã khuya, trôi trong bản năng và chút lý trí chưa bị vodka làm mờ đi, Xuân Vinh cho xe lao nhanh giữa màn mưa để về đến nơi mà anh gọi là nhà. Nhà, không một người đón đưa.

Trong cơn say chuếnh choáng, anh cảm giác đầu mình như muốn nổ tung. Có một cơn đau khác khoải không ngừng cuộn trào trong dạ dày khiến anh muốn ngã nhào và giải thoát tất cả những gì mà mình đã nuốt xuống. Nhưng Xuân Vinh cắn răng cố chịu. Chút lý trí cuối cùng còn sót lại bắt anh nhìn theo từng con số nhảy nhót trong thang máy. Mọi giới hạn chỉ bị phá vỡ khi cánh cửa căn hộ được mở ra. Một cơn say luôn kéo theo vô vàn hệ quả...

Thực ra Xuân Vinh là một người uống giỏi. Anh không phải là con sâu rượu mà chỉ đôi lần mượn rượu giải sầu mỗi tháng. Bao người ở Sài Gòn, đâu chỉ riêng anh. Cuộc sống nơi thành phố này lao đi quá vội và nhanh khiến người ta đôi khi cần rượu để nhắc bản thân mình có thật sự đang tồn tại?

Buổi sáng tỉnh giấc trong cơn đau bải hoải, Xuân Vinh gượng dậy nhưng lại ngã xuống. Cơn say đêm qua đã rút đi toàn bộ sức lực của anh, dạ dày trống rỗng, đầu đau khiến anh hoảng loạn có cảm giác như mình sắp chết. Anh sẽ không chết vì chẳng qua đây chỉ là một cơn đau rất bình thường. Anh biết rõ đi đâu đó hơn ai hết vì anh là một bác sĩ. Nhưng trước

khi là một bác sĩ thì anh là một người đàn ông! Một người đàn ông suy cho cùng cũng chỉ là đứa trẻ to xác, sau cơn say luôn cần ai đó quan tâm, cần lắm những vuốt ve và an ủi lúc yếu lòng, khi đói mệt. Phải là khi thế này anh mới hiểu vì sao Chí Phèo có thể chấp nhận yêu một người như Thị Nở. Chẳng qua, cái anh ta muốn chính là bát cháo hành. Anh nhớ hồi sáu tuổi, mình cũng từng đau đến váng vất, sốt, đâu muốn nổi tung. Nhưng sự khác nhau giữa đứa trẻ sáu tuổi và một người đàn ông đã đi qua tuổi hai mươi sáu đó là gì?

Sáu tuổi, anh có mẹ đẻ ôm riết, để nghe những lời thì thầm: “Mẹ cho con uống thuốc rồi, mẹ ở ngay đây nhưng không đau thay con được... Không sao cả, nhắm mắt lại con sẽ thấy đỡ hơn”. Qua tuổi hai mươi sáu đã vài năm thời gian, anh chẳng có gì ngoài căn nhà tịch yên, không gian lạnh ngắt đến đáng thương, đông phế tích của anh đêm qua chẳng biết nhờ ai thu dọn. Anh chợt nhận ra mình cần một vòng tay, cần một người phụ nữ làm thức tỉnh anh, vực anh dậy sau mỗi lần ngã vấp, cần những bình yên, cần những ấm áp để đặt xuống cô đơn bám riết bấy lâu nay.

Sài Gòn đón bình minh bằng màn mưa giăng ngập trời, trắng xóa. Căn phòng bệnh của Mây ngổn ngang đồ đạc đang được Ngọc Uyển thu dọn. Hai tuần mà ngổn như cả phòng trọ của cô đâu được chuyển hết tới đây. Xen vào tiếng mưa rào rào rơi ngoài cửa sổ là tiếng cười giòn tan của Mây đang ngổn trong lòng bà ngoại. Cuối cùng, chuyện Mây phẫu thuật vẫn không thể giấu được gia đình. Vài ngày trước bởi nhớ Mây mà mẹ cô lặn lội đi gần trăm cây số lên thăm cháu, ai ngờ...

Có thể Mây không phải do Ngọc Uyển sinh ra, nhưng đối với gia đình cô, con bé chẳng khác nào một phần máu thịt. Sức khỏe của Mây đã ổn

định trở lại, mẹ cô kiên quyết đợi đến hôm nay xuất viện để đưa Mây về thẳng Tiễn Giang chăm nom, mặc Ngọc Uyên cản thế nào cũng không chịu.

Sống trong tình yêu thương của gia đình, của bạn bè làm Ngọc Uyên luôn thấy mình được ông trời ưu ái. Mấy ngày trước khi thấy cô chạy đi chạy lại giữa viện và cửa hàng, Hải Lâm đã không ngần ngại trách cô trước bao người: “Sao em lúc nào cũng chỉ nghĩ cho đi mà không chịu nhận lại thế nhỉ? Việc cửa hàng không có em sẽ có người khác lo, em cũng đâu có rảnh bởi Mây cần em chăm sóc”. Lúc đó cô vừa ấm ức lại vừa thấy ấm lòng. Cô biết ngoài gia đình thì anh là người lo lắng cho cô nhất. Anh đâu hiểu, lúc cho đi cũng là khi cô được nhận lại quá nhiều, quá nhiều những thương yêu. Chắc kiếp trước cô chịu khó tích đức nên kiếp này mới may mắn được gặp anh.

Ngày anh vào Sài Gòn, cô đã muốn xin cho Mây ra viện nhưng Lâm kiên quyết không nghe, bắt cô phải để con ở lại thêm vài ngày nữa đến tận bây giờ. Nếu không có anh, chuyện lần này cô chẳng biết sẽ xoay sở ra sao. Thế mới biết, đôi khi chúng ta ngỡ là mình mạnh mẽ biết bao nhưng vẫn cần lắm một người che chở, cần lắm một bờ vai làm chỗ dựa...

Ngọc Uyên thu dọn đồ xong thấy thời gian không còn sớm, cô vội đến phòng trực ban để xin giấy ra viện. Thấy Ngọc Uyên, chị y tá vốn không còn xa lạ liền cất tiếng:

- Biết là hôm nay mẹ em đón cháu về nhà nhưng bác sĩ Vinh vừa xin nghỉ ốm, chị đang không biết phải lấy chữ ký cho em thế nào đây!

Ngọc Uyên có chút khẩn trương, cô ngập ngừng nói:

- Nếu em cho con ra viện rồi mấy bữa nữa quay lại hoàn tất giấy tờ sau thì có được không chị?

- Làm vậy thì khó cho chị quá. Nguyên tắc là không được, mà để mấy bữa nữa em quay lại thì cũng sẽ thiệt cho em. Chỉ tại cậu Vinh bệnh chẳng đúng lúc chút nào hết. Để chị gọi cho cậu ấy coi sao đã nhé...

Ngọc Uyển khẽ gật đầu, ánh mắt cô nhìn về người đối diện đầy vẻ chờ mong.

Khi chuông điện thoại đến, Xuân Vinh vẫn nửa tỉnh nửa mê. Vội tay lần tìm điện thoại ngay bên cạnh, anh khàn giọng trả lời:

- Em nghe chị ơi...

- Em bệnh sao rồi? Hôm qua vẫn còn tràn đầy khí thế, sao hôm nay đã ỉu xiu là sao ta?

- Hôm qua nhậu xỉn nên sáng nay em mệt dậy không nổi. Chắc nghỉ một, hai ngày là khỏi liền.

- Nhậu hả? Đừng cậy còn trẻ mà phung phí sức lực vào mấy trò vô bổ ấy em ơi. Căn thận không chưa kịp lấy vợ đã bị ethanol diệt sạch mầm mống duy trì nòi giống rồi đấy!

Xuân Vinh cau mày, giọng anh hơi khó chịu:

- Mới có chưa đến một ngày không gặp, chị đã chuyển qua tuổi tìên mãn kinh rồi à? Chị đang trù em cái gì đấy?

- Chị nói sai à? Đang có chuyện cần ý kiến chỉ thị của em đây! Gia đình bé Mây đang muốn cho cô bé ra viện nhưng giờ em không có ở đây, chữ ký

tính sao?

- Chị hỏi họ lùi lại một ngày được không?

Giữ máy, chị y tá quay sang Ngọc Uyên dịu giọng:

“Cậu ấy hỏi em lùi lại một ngày được không?”

Ngọc Uyên hơi khó xử, cô gượng cười và khẽ nói:

- Em có nhờ người quen tiện xe về Tiền Giang cho mẹ em và Mây quá giang. Xe thì sắp đến mà giờ lùi lại một ngày thì e mai hai bà cháu đi xe đò sẽ cực...

Gật đầu với cô tỏ ý đã hiểu, y tá nói qua với Vinh vài câu, giọng hòa hoãn hơn lúc trước nhiều:

- Em bệnh thì cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Việc ở đây chị sẽ tự giải quyết vậy.

Chị tắt máy và nhắc Ngọc Uyên:

- Chị sẽ làm giấy luôn cho em. Giờ em cứ đưa hai bà cháu ra xe trước đi, rồi sau đó em giữ giấy này để mai một xin chữ ký bác sĩ Vinh và nộp lại cho chị sau cũng được.

- Như vậy được không chị? Có làm khó chị quá không?

- Biết làm sao giờ? Nếu chị mà rảnh không có ca trực sẽ tới nhà cậu ấy xin chữ ký giúp em ngay. Nhưng chị đang nhiều việc quá. Chẳng sao đâu, cũng chỉ là thủ tục giấy tờ thôi mà.

Ngọc Uyển nghĩ một lúc liền cẩn thận đưa ra ý kiến:

- Hay thế này đi, chị cho em xin địa chỉ nhà bác sĩ Vinh. Tiễn mẹ em và Mây xong, em sẽ tới đó xin chữ ký anh ấy. Tiễn em cũng muốn cảm ơn anh ấy đã tạo điều kiện giúp đỡ mẹ con em suốt thời gian qua.

- Vậy cũng được. Em mua ít trái cây hoặc cái gì đó tới cảm ơn được rồi, đừng đi tiễn nhé, không cậu ấy giận.

Ngọc Uyển cười cảm ơn và quay người đi về phía phòng bệnh của Mây. Ngoài trời, gió vẫn không ngừng gào rít thổi tới, mưa vẫn rơi ào ạt...

Thời tiết Sài Gòn thất thường như tâm trạng thiếu nữ đang giận người thương. Sau cơn mưa trắng trời, nắng vàng vội đến trải dài quanh mọi con đường, chạy qua những con phố quen khiến người ta chẳng thể cầm lòng, vội cùng nhau ra ngoài hẹn hò, cà phê, tụ họp. Cả thành phố như bừng lên một sức sống mới, màu trời xanh hơn, những nụ cười trên từng gương mặt lạ trên đường cũng mang màu sắc mới...

Ngọc Uyển hít một hơi thật sâu để mùi hoa cỏ thanh mát xen vào lồng ngực. Cô vội bước trên con đường dẫn lối tới khu chung cư của Xuân Vinh nằm ngay trong Masteri Thảo Điền. Thật đúng như tên gọi, đâu đâu cũng thấy một trời hoa cỏ, một không gian sống đẹp tựa trong mơ. Ánh mắt Ngọc Uyển trở nên dịu dàng quá đổi khi thấy trước mình có một cậu bé chạc tuổi Mây đang vừa đi vừa khóc. Bên cạnh cậu bé là một người đàn ông rất đẹp trai, có lẽ anh ta là ba đứa trẻ. Cô thấy cả hai người họ dừng lại, dường như đứa trẻ đang hờn, không chịu đi tiếp cùng ba mình. Trong khoảng cách không xa, gương mặt người đàn ông trở nên nghiêm khắc, giọng nói dứt khoát và âm lượng vừa phải:

- Đi nào con trai, con là đàn ông mà, sao có thể khóc được? Con đang làm lãng phí thời gian của chúng ta đó. Mẹ đang chờ chúng ta ở nhà, con không nhớ mẹ sao?

Sau sự kiên nhẫn của người ba, tiếng khóc của cậu bé nhỏ dần và đứa trẻ tiếp tục bước đi. Một hình ảnh thật đẹp khiến Ngọc Uyển không khỏi liên tưởng tới những khi cô gặp các em nhỏ đủ mọi lứa tuổi đứng khóc trên đường. Nhưng phản ứng đầu tiên của người thường làm cha làm mẹ là la

mắng, thậm chí đánh đẽ răn đe, rít lên từng hồi dài khiến người đi qua không thôi ái ngại. Những lần như vậy lòng cô rất xót xa. Cô cũng làm mẹ, cô hiểu hơn ai hết những lời trách mắng vô tình của người lớn sẽ khiến trẻ em bị đau đến mức nào. Những đứa trẻ sẽ lớn lên trong sợ hãi và trầm cảm, không tại đâu xa, ngay trong chính căn nhà mà ngày ngày chúng sống. Mải suy tư, Ngọc Uyên khẽ giật mình khi bước chân cô đã đến tòa nhà có căn hộ của Vinh. Ngược nhìn từng ô cửa trên tầng cao vút, nơi đâu mới là ô cửa thuộc về anh?

Xuân Vinh luôn có suy nghĩ kỳ lạ về hình ảnh “bát cháo hành” cứ lặp đi lặp lại trong đầu suốt cả buổi sáng. Sau khi bị vài cuộc điện thoại phá ngang, anh đã xuống giường thu dọn nhà cửa, tắm và uống một cốc sữa nóng.

Có lẽ dư âm của rượu từ đêm qua khiến anh văng vất nên cơn đau đầu vẫn không thôi hành hạ. Anh đã cố để ru ngủ thần kinh nhưng chẳng hiểu sao tinh thần anh càng trở nên tỉnh táo, cơn đau càng trở nên rõ ràng. Trong tiếng nhạc dịu dặt nơi căn phòng ngủ, anh nghe thấy tiếng chuông nhà mình kêu inh ỏi. Một đi đâu lạ hiếm thấy bởi trước nay số người ghé thăm nhà anh đếm trên đầu ngón tay. Người giao hàng cũng không thể tới nhanh đến thế! Đưa tay nhấn hai bên thái dương, Xuân Vinh rời giường và bước về phòng khách.

Khi cánh cửa mở ra, thấy Ngọc Uyên, khiến anh không thôi ngỡ ngàng. Cả người anh đứng chần ngang tầm mắt cô khiến cô cúi đầu ái ngại. Gương mặt cô chẳng hiểu do đi bộ hơi lâu hay tại xấu hổ mà bỗng hồng lên trông thấy. Ngọc Uyên cắn môi ngập ngừng, chẳng nói nên lời. Cuối cùng, Xuân Vinh là người mở lời trước: “Sao em lại đến đây?”

- Em... Hôm nay em cho Mây ra viện, muốn đến cảm ơn anh đã quan tâm giúp đỡ cháu suốt thời gian qua.

Cùng lúc đó căn hộ bên cạnh bỗng dưng có người, người đàn ông và đứa trẻ mà Ngọc Uyên gặp qua lúc trước dừng lại quan sát hai người họ.

Người cha thấy Xuân Vinh liền mỉm cười rồi lên tiếng chào hỏi:

- Lâu rồi mới thấy bác sĩ Vinh ở nhà ban ngày. Cậu có bận đến chơi sao? Tôi thấy cô gái này có vẻ đi lạc một lúc lâu mới tìm thấy khu nhà chúng ta đó!

Xuân Vinh cười đáp lễ rồi nhìn về phía Ngọc Uyên, giọng anh hơi trầm xuống: “Em vào nhà đã!”

Anh nghiêng người nhường lối cho cô, đi theo phía sau cô, anh khẽ nói thêm:

- Nhà hơi bừa bộn mong em thông cảm!

Kỳ thực anh thở phào nhẹ nhõm bởi tính sạch sẽ của mình đã cứu một bàn thua trông thấy. Nếu sáng nay anh không gượng dậy dọn đồng phế tích đêm qua, thì có thể giờ đây giữa phòng khách là một đồng hỗn độn xấu hổ. Chờ Ngọc Uyên ngẩng xuống, Xuân Vinh liền bước nhanh về phía phòng bếp lấy nước cho cô. Khi trở ra, nhìn giỏ trái cây cô đặt trên bàn trà, giọng anh hơi mất tự nhiên:

- Em chu đáo quá. Anh có làm được gì đâu, hơn nữa quan tâm bé con cũng là trách nhiệm của anh.

Ngọc Uyên vội xua tay, cô cắt ngang lời anh:

“Anh đừng nói thế. Em mang ơn anh nhiều lắm.

Nếu không có anh thì bé chẳng thể hồi phục nhanh vậy. Mẹ con em cảm ơn anh rất nhiều!”

- Ôi! Cô bé ra viện anh còn thấy nhớ nhung đây này! Đã cố tình nghỉ làm để giữ chân người bạn nhỏ ở lại mà có vẻ không thành rồi!

Ngọc Uyển cúi đầu, khóe môi cô khẽ cong lên mỉm cười:

- Anh thật khéo đùa ạ! Chắc không được gặp anh nữa con bé cũng sẽ buồn lắm. Sáng nay Mây cứ hỏi anh hoài đó ạ!

Như vội nhớ ra, cô khẽ thốt lên:

- Ấy chết! Em vô tâm quá. Không biết anh bệnh có sao không ạ?

Xuân Vinh lắc đầu, đưa tay ôm bụng, anh giả vờ làm mặt ốm:

- Không sao. Tại hôm qua anh bị con ma men nó hành lên sáng nay ốm quá, muốn làm biếng xin nghỉ. Em tới đây vậy Mây để ai trông?

- Dạ. Hồi sáng mẹ em đã đưa Mây về dưới nhà ở Tiền Giang luôn rồi ạ. Mẹ em sợ để con bé ở đây không yên tâm vì em cũng còn đi làm. Hơn nữa em cũng muốn để Mây về dưới đó với ông bà một thời gian cho thoải mái.

Xuân Vinh không đủ can đảm để nhìn thẳng Ngọc Uyển, thỉnh thoảng anh khẽ liếc nhìn cô rồi lại bâng quơ quay sang chỗ khác. Còn cô từ khi vào nhà đến giờ đầu cúi đầu, hai bàn tay đan chéo đặt trước đùi chẳng khác nào một học sinh lễ phép. Không khí giữa hai người bỗng dưng rơi vào trầm mặc. Để xóa đi ngại ngùng, Xuân Vinh cố tìm câu hỏi khác:

- Hình như... mấy ngày trước anh có thấy người bạn kia của em ở viện, rồi không thấy nữa.

Ngọc Uyên cẩn thận suy nghĩ về “người bạn kia” mà Xuân Vinh nhắc đến. Phản ứng của cô bỗng dưng hơi chậm, cô ngược lên tròn mắt hỏi lại Vinh:

- Ý anh là anh Lâm phải không ạ?

Có chút mất mát, Xuân Vinh gật đầu. Ngọc Uyên nhoẻn cười, cô không giấu được những niềm vui khi nhắc về người ấy:

- Công việc của anh ấy cũng nhiều, anh ấy tranh thủ cuối tuần mới vào trong này thăm Mây được thôi ạ. Em đã kêu anh ấy không cần đi lại nhiều thế cho vất vả, nhưng anh ấy không có chịu. À, anh ấy còn hỏi em về anh đó!

- Anh?

- Dạ. Anh ấy có kể là quen bạn của anh nên lần đầu tiên thấy anh đã có cảm giác quen. Hình như người bạn kia tên là Trọng hay gì gì đó. Em chỉ nhớ mang máng là vậy, không có nhớ rõ!

Xuân Vinh giật mình, anh vô thức cất lời:

- Vậy thì chắc đúng rồi. Sao cậu ấy lại quen Trọng nhỉ?

Khi hai người chưa kịp nói gì thêm thì tiếng chuông điện thoại của Xuân Vinh khẽ phát ra một giai điệu quen trong phòng ngủ. Xin lỗi cô rồi anh đi tìm máy nghe điện, hóa ra là người giao pizza anh đặt lúc trước đã

đến. Nhận hàng rồi, anh quay người bước về phía đối diện với cô, một tay vẫn gãi đầu tỏ vẻ xấu hổ:

- Thật ngại quá. Để em thấy hết thói xấu của một người đàn ông độc thân!

Ngọc Uyển chưa từng nghĩ Xuân Vinh sẽ biết nói đùa. Kỳ thực khoảng thời gian tiếp xúc với anh ở viện, những ấn tượng về anh trong cô vẫn đơn thuần là một người đàn ông thâm trầm, lạnh lùng, nội tâm. Gặp anh ở nhà cô mới biết con người ta khi ở một thời điểm khác, trong một hoàn cảnh khác, họ cũng sẽ trở thành một con người khác. Không giấu nổi suy nghĩ trong lòng, cô ngập ngừng khẽ nói:

- Anh ở viện và anh ở nhà như hai người khác nhau vậy...

-Ồ! Khác thế nào nhỉ? Sao anh không thấy? Chắc do em không để ý anh nên không thấy đó thôi!

- Dạ không. Khác thật mà! Anh ở viện ít nói khiến người ta có cảm giác sợ. Còn anh ở nhà vui tính khiến người ta có cảm giác gần gũi hơn.

Xuân Vinh hơi nghiêng đầu, anh nheo mắt và nửa đùa nửa thật:

- Theo logic thì anh có thể hiểu là em để ý anh không? Mà ‘để ý’ theo cách hiểu của người Bắc nó giống như là quan tâm, thương của người Nam đó!

Ngọc Uyển không hiểu sao chẳng thể nói nên lời phản bác lại luận điệu của người đàn ông trước mặt. Hai má cô ửng hồng, cô thẫn thẫn trách Xuân Vinh sao có thể trêu cô vậy chứ! Còn Xuân Vinh làm ra vẻ rất tự nhiên, anh nói thêm:

- Nếu em không trả lời, anh có thể hiểu là em đồng ý với những gì anh nói!

- Ôi, không! Thật là không có đâu! Sao anh có thể gán tội danh cho em nhanh vậy chứ...

- Haiz. Anh luôn tự tin rằng cứ ai gặp anh sẽ đều thương anh cả. Lẽ nào em khác họ? Sao buồn vậy? Bảo sao quanh năm không bệnh, bữa nay bỗng dưng bệnh muốn xỉu luôn!

Ngọc Uyển cả gan nhìn Xuân Vinh rồi le lưỡi kiểu trẻ con, cô tinh nghịch trêu anh:

- Em phát hiện ra anh không chỉ vui tính mức thường mà còn đạt tới độ hư cấu rồi ạ. Nếu anh cứ nhậu xỉn rồi giải quyết bữa trưa bằng thức ăn nhanh thì em nghĩ anh còn bệnh dài thêm ấy chứ! Để anh dưỡng bệnh, em không dám phiền thêm nữa, trả lại không gian riêng cho anh nghỉ ngơi. Nhưng trước khi về anh cho em xin chữ ký xác nhận ra viện đã nhé!

Ánh mắt anh nhìn cô có chút mơ hồ, một cảm giác rất lạ như thể cô gái này đã từng xuất hiện trong giấc mơ mình đã có. Anh gật đầu chờ cô lấy giấy bút đưa anh. Nhưng thoáng qua trong đầu hình ảnh bát cháo lại lặp đi lặp lại, anh khẽ gọi tên cô đầy tha thiết:

- Ngọc Uyển!” “Dạ!

- Em... có biết nấu cháo không?” “Dạ có.

Anh ngược nhìn cô, biết là yêu cầu của mình vô lý nhưng anh vẫn đưa ra:

- Em không ngại nấu giúp anh một bát cháo hoa chứ? Anh đắng miệng mà dạ dày đau quá, chỉ thèm một bát cháo hoa thôi.

Cô ngạc nhiên nhưng rồi nghĩ đến những lúc Mây bị bệnh cũng thường làm nũng đưa ra yêu cầu như vậy. Cô không từ chối anh mà gật đầu đồng ý. Bỗng dưng cô phát hiện ra Xuân Vinh còn trẻ con nữa, trẻ con hơn so với vẻ bề ngoài vốn có bấy lâu nay...

Tình yêu giống như một bát cháo hoa... “ Trọng đã từng viết như vậy cho chủ đề của một bài phỏng vấn nào đó, Xuân Vinh không nhớ. Chỉ là, bất giác khi nghĩ trước tô cháo thơm nghi ngút khói, Xuân Vinh không khỏi đối chiếu để tìm ra những nét tương đồng. Anh đã từng đi rất nhiều nơi, thưởng thức vô vàn những món ăn xa xỉ, vậy nhưng khi đắng miệng, yếu lòng, anh chỉ thèm một tô cháo hoa. Mùi hương dịu dịu của gạo ninh đủ lửa, quện vào hương thơm của thịt nạc, tan ra trong miệng khiến anh vương vấn mãi những dư vị ngọt ngào. Vẫn biết người ta có thể nấu ra nhiều hương vị khác nhau, nhưng bất kể ra sao, cháo hoa vẫn phải bắt đầu từ gạo trắng. Cũng như tình yêu có muôn hình vạn trạng nhưng sẽ chẳng thể tồn tại nếu không được xuất phát từ sự quan tâm, vun đắp của hai người.

Nhiều năm trước, Xuân Vinh luôn nghĩ tình yêu đơn thuần là một sự hấp dẫn lẫn nhau giữa nam và nữ. Có thể lực hấp dẫn đến từ sự quyến rũ bên ngoài hoặc đôi khi đơn thuần là một thói quen, một lời nói hợp lòng nhau vô thức. Anh cũng từng có cho mình đôi ba cuộc tình chóng vánh, điều đáng sợ là nó đến quá nhanh và đi cũng vội. Vội vàng đến mức anh chẳng kịp nhớ tên và luôn mông lung, liệu có thật là nó đã từng xảy đến?

Giờ nghĩ lại anh mới thấy những năm tháng ấy mình sống hời hợt biết bao. Hời hợt đến mức mặc định những thứ tình cảm nửa vời là tình yêu, mà tình yêu thì sao có thể hời hợt? Tình yêu giống một bát cháo hoa mà người nấu nguyện lòng vì mình canh lửa. Cháo có ngon hay không đầu do một tay người nấu. Người vô tâm luôn vội, để lửa to khiến cháo khô, chẳng còn hương vị. Chỉ có người toàn tâm toàn ý vì mình mới đủ kiên nhẫn để

đứng chờ ngọn lửa liu riu, chờ gạo trắng cộng sinh biến thành hương vị không dễ gì có được. Ăn bát cháo do Ngọc Uyển nấu, anh thấy lòng ấm áp. Một cảm giác như được lấp đầy mọi khoảng trống trong tim...

Ngọc Uyển về tới Rice khi đã sang chiều. Lúc cô đi, Xuân Vinh vẫn còn đang ngủ. Anh nằm co quắp trên sofa hết như một đứa trẻ. Cô đã thất thần rất lâu khi thấy hình ảnh đó và rồi ngượng ngùng, một mình cô tự ý ra về. Có lẽ ngoài Mây, lâu rồi Ngọc Uyển chưa ở gần ai đến thế. Kể cả Hải Lâm...

Vẫn biết Hải Lâm luôn chiếm giữ một vị trí quá lớn trong lòng, nhưng không thể phủ nhận một sự thật, đó là cô và anh vẫn luôn có một bức tường ngăn cách. Chính vách ngăn đó đã kéo họ ngày một xa hơn. Sự xa xôi không thuộc không gian mà thuộc về độ hiểu biết lẫn nhau giữa hai người. Có lẽ, mãi mãi Ngọc Uyển sẽ chỉ thấy được một Hải Lâm xuất hiện với nụ cười chân tình ấm áp, với những quan tâm chẳng khác nào một người anh dành cho một người em. Cũng như Hải Lâm sẽ chẳng để tâm để biết có một người lặng thầm thương anh, sẽ chẳng khi nào anh biết mỗi lần xa anh, cô trơ trọi bấy nhiêu lần.

Bỗng dưng cô hoài nghi chính mình, mình có thật yêu anh không? Tình yêu về bản chất là khi ở trước người đó mình được là mình nhất. Cô chưa từng cho mình cơ hội để làm điều đó một lần, chưa từng dù vô tình hay cố ý để anh hiểu cô đã thương thầm anh bấy lâu nay. Dạo gần đây cô nhận ra sự trăn mặc của anh. Dường như một điều gì đó đã xảy đến với anh mà cô không biết, càng không đủ can đảm để tìm hiểu ngọn nguồn. Cô sợ. Quyền năng của một người yêu đơn phương chỉ được phép dừng lại ở việc giữ chặt hình bóng người đó trong lòng. Mà Ngọc Uyển, suốt ba năm đã làm điều đó rất tốt, tốt đến mức hoài nghi. Đã không lần khi cô tự huyễn hoặc,

nếu mình đến trước người yêu anh bây giờ thì mọi chuyện sẽ ra sao? Những cơn mơ thấy mình đặt dấu chân vào cuộc sống của nhau có trở thành sự thật? Liệu cô có còn phải quay quắt giữa Sài Gòn chỉ để mong một tin nhắn và rồi sau đó kết thúc bằng lặng im?

Không ít lần cô đã tự vấn trái tim: đây thật sự là điều cô muốn? Yêu thương vẫn chưa vơi nhưng sự kiên trì của cô ngày một cạn. Cần thêm bao nhiêu tuyệt vọng để tình yêu ấy có thể chấm dứt một cách hoàn toàn?

Sân bay Tân Sơn Nhất...

Sài Gòn đón Trọng bằng cơn mưa lãnh đãng rơi trên nền nắng vàng. Nắng - mưa, khóc - cười, mừng - tủi như gặp lại cố nhân sau khoảng thời gian dài xa cách. Kéo theo chiếc vali du lịch, Trọng chậm rãi bước về phía sảnh chờ trước cửa sân bay. Sự xuất hiện của anh khiến bao cô gái đi qua không thôi ngoái đầu nhìn lại. Lặng thinh làm như không hề hay biết điều đó, anh đưa tay tháo mắt kính thời trang và đặt tiêu cự vào một người đang ở đó rất gần...

Xuân Vinh đứng dựa người vào xe, khước môi anh khẽ cong lên khi nhìn thấy Trọng. Ngay khi Trọng tới gần, anh liền cao giọng trêu chọc:

- Bạn bảo này, lần sau làm ơn cất cái dáng vẻ phong trần, lãnh tử như hot boy từ tạp chí đàn ông bước ra hộ cái! Để con gái nhà người ta được yên đi Trọng.

Trọng tỏ ra mất hứng, anh chẳng nói chẳng rằng bước vào trong xe, giọng lạnh đi:

- Xe này mua khi nào mà sao không thấy báo?

Ngồi vào ghế lái, Xuân Vinh lắc đầu:

- Không có. Xe của ông anh trong khoa. Sợ thời tiết Sài Gòn thất thường làm hao mòn ngọc thể của bạn nên tớ không dám chạy xe gắn máy.

Trọng lơ đãng nghe lời Vinh nói, ánh mắt anh đang chăm chú vào con chữ trên màn hình điện thoại trong tay. Không nghe thấy phản hồi, Vinh liếc đảo mắt nhìn sang rồi lại tập trung vào tay lái, giọng anh hỏi như có lệ:

- Vẫn là em Huệ đó à? Chấp nhận chịu trời rồi sao?

- Vẫn là là sao? Vớ vẩn!

- Thôi đi, thích lắm nhưng còn giả bộ. Bạn nhớ hồi lâu rồi đấy Trọng ạ, thu tay và cất lưới được rồi. Em ấy cũng đẹp, lại tử tế.

- Tôi có bao giờ quen ai không tử tế đâu?

- Em ấy tử tế nhất. Làm gì có ai chịu nổi cái tính khó ưa của bạn được lâu đến thế!

Trọng nhìn Vinh đầy dò hỏi, lòng không thôi hờnghi:

“Bình thường có thấy cậu quan tâm đến việc này đâu, sao hôm nay nhiệt tình thế? Hay để lần tới ra Hà Nội, tớ tạo cơ hội cho cậu và em ấy đi. Biết đâu...” Mím môi, Xuân Vinh đáp trả ngay tức khắc:

- Lo cho thân mình trước đi bạn hiền, chuyện của tớ không phải cậu nhọc lòng đâu.

Hữu Trọng cười khở chẳng biết nói gì thêm. Sự gán ghép của Xuân Vinh chỉ khiến vết thương trong lòng Trọng càng bị ăn mòn tới đáy. Lặng

lẽ thở dài, cái sự thật về bản thân luôn khiến Trọng ái ngại. Chỉ sợ một mai tình cảm quá lớn sẽ khiến anh không thể tiếp tục giữ lại bí mật đó cho riêng mình. Thật ra lần này vào Sài Gòn, anh rất muốn nghiêm túc nói hết một lần, giải thoát tất cả những tình cảm lâu nay mình dồn nén. Chỉ là lúc này, khi đang ở gần người anh yêu, anh biết mình vẫn chưa đủ can đảm, chưa đủ quyết tâm để đặt bản thân vào những lựa chọn: từ bỏ hoặc bị từ bỏ, tổn thương hoặc bị tổn thương.

Sự kiêu hãnh của anh, tôn nghiêm của anh đang bị lý trí ném vào xô xỉnh nào không biết. Hiện diện bên anh lúc này chỉ có nụ cười của người kế bên choáng ngợp. Thất thần lúc lâu, Xuân Vinh hỏi lần thứ hai Trọng mới thoát ra khỏi u mê:

- Gì cơ?

Xuân Vinh nhìn qua để xác minh Trọng vẫn tỉnh, giọng anh trầm xuống:

- Một à? Một thì chớp mắt vài phút đi. Tớ đưa bạn đi ăn trước rồi về nhà ngủ tiếp.

- Không. Đang mãi suy nghĩ nên không chú ý. Trước đó cậu nói gì, nhắc lại đi!

- À. Không có gì. Chỉ là tự nhiên nghĩ đến ăn uống nên muốn biết vì sao ngày trước cậu lại cho rằng tình yêu là một bát cháo hoa?

- Cũng chẳng nhớ. Đại loại khi đó chắc đang đói nên viết vậy. Giờ cậu nhắc tớ mới thấy nó cũng không sai. Cháo hoa rẻ tiền nhưng chẳng phải ở đâu cũng bán mà mua được, rồi hương vị chắc gì đã hợp người ăn. Đôi khi thứ chúng ta cần thì lại không có được mà thứ có được thì lại là thứ mà

chúng ta không cần. Tình yêu cũng vậy. Có những người mình yêu nhưng không gần được, còn những người yêu mình, mình lại không ư được.

Xuân Vinh đủ thông minh để hiểu Trọng đang ám chỉ đi đâu gì, nhưng anh vẫn giả ngốc để đưa câu chuyện rẽ về chiều hướng khác:

- Bữa nay tớ sẽ đưa bạn đi ăn cháo hoa đúng kiểu Sài thành. Tớ không biết có hợp hương vị của bạn hay không nhưng tớ thích.

Trước là ngạc nhiên, sau là tò mò. Rất lâu rồi Trọng mới nghe thấy Xuân Vinh nói thích một đi đâu gì đó. Là “thích” chứ không phải “thấy ngon”. Liệu có chuyện gì mà anh chưa biết?

Mặt trời cuối thu như một chiếc đĩa sáng nhạt màu, lơ lửng giữa không trung, lười biếng hắt ra những tia sáng yếu ớt. Khu phố người Hoa vẫn còn chưa thức giấc khiến con đường An Dương Vương vắng bóng người qua. Cho xe tấp vào lề đường, Xuân Vinh và Hữu Trọng đến đúng lúc Rice vừa mở cửa. Cô nhân viên thấy khách liền nhoẻn cười từ xa. Chỉ vừa bước qua cửa chính, Xuân Vinh đã bị mùi hương của thức ăn làm dạ dày biểu tình. Cả đêm trực không chợp mắt, sớm phải ra sân bay đón Trọng nên anh vẫn chưa kịp ăn gì. Lúc này đây, hương thơm bữa vậy khiến anh cồn cào cơn đói.

Chọn một chiếc bàn trống trong góc, Xuân Vinh đẩy thực đơn về phía Trọng, còn anh ngược lên nhìn cô nhân viên bên cạnh, cất giọng hỏi đầy ấm áp:

- Cháo Lạp Bát có trong thực đơn buổi sáng không em?

Thục Anh cân nhắc thật kỹ, cô dịu dàng trả lời Xuân Vinh:

- Dạ. Món đó lúc trước nhà em có đưa vào thực đơn nhưng vì không có nhiều khách gọi nên chị chủ đã bỏ món đó rồi ạ. Có rất nhiều món điểm tâm khác rất thích hợp dùng cho bữa sáng, anh cứ xem và chọn đi ạ.

- Nhưng anh vẫn muốn gọi món đó thì sao?

Thục Anh gượng cười và than khẽ:

- Ôi! Chuyện này...

Trọng ngẩng đầu nhìn hai người, anh chuyển lại thực đơn cho cô gái trẻ rồi trăn giọng:

- Đi ăn Dimsum mà thích gọi cháo là sao? Từ bao giờ cậu thích làm khó người khác vậy?

Xuân Vinh nhún vai, giọng tỏ rõ vài phần mất mát:

- Đâu phải lúc nào bạn cũng ở Sài Gòn để được thưởng thức món ngon cùng tớ! Đành thôi vậy. Bạn tìm được những món gì rồi?

- Đủ cho hai người ăn.

Thục Anh nhìn qua danh sách những món Trọng đánh dấu, những gì Xuân Vinh nói cô đều nghe không sót một từ. Ngập ngừng, cô lên tiếng:

- Nếu anh thích dùng cháo Lạp Bát, em sẽ hỏi thử chị chủ một chút xem... Món đó không khó nấu nhưng chắc phải phiên hai anh đợi một lát ạ! Hai anh không vội chứ?

- Ngọc Uyển đang ở đây?

Thục Anh tròn mắt không giấu được sự ngạc nhiên, cô thốt lên:

- Anh biết chị Uyển luôn ạ? Vậy anh chờ em xíu nha, để em đi báo lại chị ấy!

Nói rồi cô quay người đi vào phía trong...

Khi Thục Anh nói có bạn của cô đến dùng bữa, Ngọc Uyển đã dừng tay để nghĩ thử xem đó là ai. Bạn đại học của cô chẳng? Nhưng lúc bước ra

thấy Xuân Vinh, cô trở nên đờ đẫn mất vài giây. Lòng tự hỏi lòng: Sao lại là anh ấy?

Lần cuối họ gặp nhau cách đây cũng được gần một tháng, cô vẫn nhớ hôm đó anh bệnh nên khi cô về không kịp gửi lời chào. Bước về phía Xuân Vinh, cô hơi cúi người chào, giọng cô thanh trong như nước trà thơm mà Xuân Vinh đang uống.

- Thấy anh khiến em vui và bất ngờ quá. Em còn tưởng ai mà mới sớm ra đã kêu cháo Lạp Bát làm khó em!

Xuân Vinh khẽ ho nhẹ, anh cười cười:

- Nhớ cháo em nấu nên mới quyết đi một vòng thành phố để tới tận đây. Ai bảo lúc em chăm Mây trong viện, chăm luôn cả anh nên bây giờ anh rơi vào “con đường nghiện ngập”. Chắc sắp tới chuyển nhà qua quận 5 luôn mất!

Ngọc Uyển che miệng khúc khích cười, vô tình ánh mắt cô chạm phải một đôi mắt sắc đang nhìn về phía mình. Lúc này cô mới để ý tới người đang ngẩng đầu đối diện Xuân Vinh. Cô cúi đầu lí nhí:

- Em chào anh ạ!

Trọng hơi nghiêng người lịch sự đáp lại:

- Chào em. Anh tên Trọng, rất vui được biết em.

Xuân Vinh cất lời xen ngang:

- Đây là Trọng, bạn thân của anh, cũng là người lần trước em nhắc đến.

Nhìn sang Trọng rồi lại quay về phía Ngọc Uyên, anh nói tiếp:

- Còn đây là Ngọc Uyên, cô gái tớ mới quen và đang theo đuổi!

- Ối! Anh theo đuổi hỡi nào mà em không biết là sao? Sao anh lại nói oan cho em vậy chứ? Anh đang bẻ gãy cơ hội tiếp cận trai đẹp của em. Anh Vinh ác thật đó.” Nháy mắt với cô, anh nửa đùa nửa thật: “Trọng có bạn gái rồi, cô ấy dữ lắm. Em chỉ nên tiếp cận anh thôi!

- Không dám đâu ạ! Không dám tranh luận với bác sĩ Vinh nữa. Hai anh em rồi dùng trà đợi xú, em quay ra làm món xong sẽ mang lên liễn.

Đợi cho Ngọc Uyên đi khuất, Hữu Trọng cất lời:

- Rất đáng yêu nhưng không giống với gu mà cậu thích thì phải!

- Không. Bạn lầm rồi. Đây chính là người tớ thích!

Trọng giật mình, anh thấy người mình lạnh đi, giọng anh cũng lạnh theo:

- Nghiêm túc?

- Đúng. Rất nghiêm túc, nhưng tớ muốn cho cô ấy thời gian để thích nghi dần với sự xuất hiện của tớ. Cô ấy khác tất cả những người con gái mà tớ từng quen.

- Nếu vậy mà cậu đã nói nghiêm túc thì e rằng hơi vội. Có thể chỉ là sự mới lạ khiến cậu muốn chinh phục để trở thành giải pháp tạm thời thì sao?

- Không Trọng ạ. Tớ đã qua tuổi để có thể bồng bột với những mối quan hệ chẳng thể đi đến đâu. Cứ cho là trước đây tớ hay lao vào tình yêu

theo kiểu dây chuyền công nghiệp, nhưng cậu biết đấy, thường thì những mối tình kiểu đó tớ gặp dịp thì vui chứ nói chi đến lâu dài, gắn bó. Nhiều năm rồi tớ chưa thật lòng thật dạ để yêu một ai đó. Bởi thế lần này, Ngọc Uyên là ngoại lệ duy nhất! Tớ rất nghiêm túc nhưng tớ cũng tự ti, hồi hộp và sợ rằng: liệu cô ấy có chấp nhận mình? Tình yêu thật sự là tình yêu chưa bao giờ dễ dàng có được. Đó là lý do mà nhiều lần đi qua nơi này nhưng tớ không bước vào... Tớ đã cho mình thời gian để cẩn thận suy nghĩ xem đó có phải là điều mình muốn, người ấy có phải người mình cần. Khi xác định chính xác mục tiêu thì tất cả những điều còn lại chỉ là đường đi nước bước.

Trọng có cảm giác một góc tim âm thầm vỡ. Điều anh lo sợ cuối cùng cũng đến và tình cảm của anh sẽ chẳng còn lý do gì để được mang phơi dưới ánh sáng mặt trời. Đôi bàn tay anh đổ mồ hôi, anh cố cất lời để làm như mình vẫn thản nhiên trước những gì Vinh nói:

- Cậu nói cô ấy từng hỏi về tớ sao?

Xuân Vinh khẽ nhấp môi tách trà nóng trong tay, anh gật đầu:

- Đúng rồi. Bạn cô ấy cũng là chủ của cửa hàng này, cậu ta biết cậu rồi biết cả tớ. Nhưng tớ không nhớ nổi là đã gặp cậu ta ở đâu. Có lẽ cậu ta biết cậu thôi, còn tớ chắc chỉ là nhân vật làm nền.

- Nếu trong này thì tớ chỉ biết anh em trong ngành.” “Không. Cậu ta ở Hà Nội, tên Lâm, nhân viên ngân hàng.

- À! Nếu vậy thì có thể là người quen. Những người tớ biết nhiều khi tớ cũng không nhớ hết!

- Bỏ qua chuyện đó đi! Quay lại vấn đề chính, cậu thấy Ngọc Uyên thế nào?

- Một khi cậu thích thì tớ thấy thế nào cũng đâu quan trọng. Cảm nhận ban đầu thì... Ừm. Một cô gái tốt!

Trong một thời gian ngắn, đích thân Ngọc Uyên vào bếp để làm thực đơn cho Vinh. Khi cô mang thức ăn lên, trên mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Đôi má Ngọc Uyên ửng hồng, khiến Xuân Vinh không cách nào rời mắt. Trước một bàn đầy thức ăn, anh nuốt nước miếng một cách khó nhọc:

- Nếu biết em vất vả vậy anh đã không đến!

- Ai cũng thương em giống anh chắc nhân viên ở đây nghỉ làm, đẹp tiệt luôn quá!

Cô nhìn về phía Trọng, giọng dịu hơn:

- Anh dùng thử xem có vừa miệng không ạ? Riêng cháo Lạp Bát, em nấu cháo theo khẩu vị của người Hà Nội nhưng không biết anh ăn có quen không! Nếu khó ăn mong anh bỏ quá cho.

Trọng rất từ tốn đáp lời:

- Dù chưa ăn nhưng anh đã biết là rất ngon. Thật ra, anh cũng rất thích Dimsum nhưng Hà Nội chưa có địa chỉ nào vừa ý. Ngay đến người kén ăn như Vinh mà còn quảng cáo mãi, nên anh cũng rất tò mò muốn xem em có bỏ thêm chất gây nghiện vào trong món ăn không mà làm cậu ấy mê mẩn!

- Anh Vinh lại trêu anh rồi đó. Thiệt là... Sao em không biết bác sĩ Vinh ngoài giờ làm việc lại trở thành người nhiều chuyện như vậy chứ?

Xuân Vinh giả bộ mặt không vui, giọng tỏ ra hờn dỗi:

- Anh không biết là anh trong mắt em lại tệ đến vậy! Rõ ràng anh đang kéo khách về cho em mà em lại làm anh thất vọng vậy là sao đây Uyên?

- Ôi, em bắt anh kéo khách đến cho em hễ nào chứ! Anh cam tâm tình nguyện mà giờ còn kêu thất vọng vì em.

- Ghê thiệt! Em nói anh thay đổi, nhưng anh thấy em và cô gái dịu hiền trong viện chẳng giống nhau điểm gì. Sao mình cứ có cảm giác chưa ăn đã thấy vị chanh chua ở đây là sao ta?

“Đàn ông gì mà xấu tính. Lại còn nói móc em hoài! Thôi, anh dùng bữa đi, sẽ thấy ngọt lịm. Ngọt tới tận tim luôn á! Dimsum chính là chạm vào trái tim đó anh. Em xin phép, không làm phiền hai anh nữa. Cần thêm gì thì hai anh cứ gọi ạ!” Ngọc Uyên đi rồi, Xuân Vinh vẫn cảm nhận rất rõ vị ngọt len lỏi theo từng mạch máu chạy trong cơ thể mình. Cảm xúc kỳ diệu này rồi sẽ dẫn lối cho anh đến đâu? Anh không biết. Nhưng anh tin, mình đã xác định chính xác mục tiêu trọng đại của cuộc đời mình...

Quân đến lúc Rice đã thêm vài bàn có khách. Anh nhìn quanh một lượt không gian tịch yên của quán rồi bước về phía khu bếp chính. Là bếp trưởng của Rice nhưng sự hiện diện của anh luôn lặng lẽ tựa pho tượng Phật, quanh năm ản sau hương khói. Ngay sau khi vừa xuất hiện, anh đưa mắt nhìn về phía Ngọc Uyên và thở thê:

- Đã tới tháng Chạp đâu sao em nấu cháo Lạp Bát làm chi?

Ngọc Uyên ngược lên cười đáp lời anh:

- Tại lúc trông Mây trong viện, em từng nấu cháo này mời mọi người ăn qua khiến bác sĩ của Mây có vẻ ưng. Bữa nay anh ấy tới kêu muốn ăn lại nên em mới nấu. Quan trọng gì ngày tháng đâu anh!

- Em thiệt là biết chi ầu lòng người. Sau này ai mà lấy được em chắc là có phước lớn lắm à nha!

Ngọc Uyên nghe Quân nói vậy li ền phụng phịu:

- Nếu đàn ông trên đời mà ầu giống anh hết thì chắc em vô phước quá, biết tìm ai để lấy bây giờ?

Quân nghe xong lắc ầu cười, anh nhỏ giọng:

- Trời! Giống anh là sao? Những người như anh thật sự không nhiều lắm đâu. Sinh ra đã là phiên bản lỗi của Thượng Đế, biết làm sao được... Nhiều khi anh ước mình hãy là một người đàn ông thật sự hoặc không hãy trở thành một người phụ nữ thu ần túy. Nhưng trái tim anh lại bị chia đôi

làm hai, cuộc đời trái ngang vậy đó. Rõ ràng là vẫn thích ngắm gái xinh nhưng lại chỉ bị hấp dẫn bởi trai đẹp.

Ngọc Uyển nháy mắt với Quân, giọng cô tỏ ra vài phần tinh nghịch:

- Anh đừng buồn. Em sẽ luôn coi anh như chị em tốt của mình, thấy trai đẹp sẽ kêu anh ngắm chung và không quên làm mai cho anh.

Quân cũng vì lời cô nói mà bật cười, anh suy tư vài giây mới cất lời:

- Vậy làm tới đi em. Ai trong hai vị khách ngoài kia là bác sĩ mà em quen vậy?

Đôi mắt Ngọc Uyển mở to, miệng cô há rộng có thể nuốt vừa quả trứng gà thể hiện rõ sự ngạc nhiên quá đổi. Như sợ bỏ lỡ một khoảnh khắc nào đó, cô lén nhìn về phía chiếc bàn duy nhất có người ngồi, giọng đầy dò hỏi mãnh liệt:

- Em nghe nói những người như anh luôn có một giác quan đặc biệt, có thể nhận thấy những người giống mình dù ở bất kỳ đâu. Không phải ý anh là...?

Quân nhoen cười làm lộ rõ lúm đồng tiền sâu hoắm, anh thành thật gật đầu:

- Nếu đi đâu em nói hiệu nghiệm thì câu trả lời của anh chính là đi đâu em đang nghĩ đến. Có lẽ khi bước vào đây, anh đi quá nhanh nên vô tâm để lỡ một đi đâu gì đó, nhưng có một đi đâu anh chắc chắn, ánh mắt người ấy nhìn anh là ánh mắt của một kẻ nhận ra đồng loại.

Ngọc Uyển không lên nhìn tiếp, cô quay người bước gần hơn về phía Quân rồi ngượng ngùng hỏi anh:

- Người mặc áo màu tro là bác sĩ của Mây. Người còn lại là bạn anh ấy mới từ Bắc vô. Không biết “người ấy” mà anh nhắc đến là ai trong số hai người họ?

Đưa tay chống cằm, Quân tủm tỉm cười:

- Là anh bạn kia. Nhưng giờ nghĩ lại anh nghĩ biết đâu hai người họ chính là một đôi thì sao nhỉ? Mọi chuyện đều có khả năng xảy ra!

- Sao có thể? Em từng tiếp xúc với bác sĩ Vinh, anh ấy rất bình thường.

Giọng Quân có chút không vui, anh phản ứng nhanh:

- Ý em là anh không bình thường sao?

Đưa tay quơ loạn xạ, Ngọc Uyển vội đáp lời:

- Không, không! Ý em là anh ấy rất đàn ông, cũng thường xuyên chọc em hoài, kiêu tán tỉnh á! Dù rằng là anh ấy đùa nhưng em nghĩ chỉ đàn ông mới làm những chuyện như vậy.

Quân đứng đưng nói thêm một câu:

- Có thể anh ta là lưỡng. Khó nói lắm.

Nói rồi anh quay người bước về phía công việc đang chờ, bỏ lại Ngọc Uyển vẫn thần thờ không tin nổi những nhận định mà Quân vừa nói.

Sau một ngày dài mệt mỏi, Ngọc Uyển rong ruổi trở về nhà. Câu chuyện hời hợt về Xuân Vinh cùng bạn anh cứ xuất hiện trong đầu cô. Nằm trên giường và nhìn khoảng không sáng tối mập mờ của ánh đèn vàng vọt, cô bỗng thấy tò mò da diết. Sự tò mò cứ thôi thúc cô. Nhưng cô biết mình không thể hỏi trực tiếp Xuân Vinh: “Anh... là người đồng tính đúng không?”. Câu hỏi ấy khác gì mũi dao nếu người đó chính là như vậy! Những luận điệu của xã hội đã khiến những người đồng tính chất chứa đủ thương đau. Can có gì khi người ta muốn giấu mà mình lại cố tình bóc mẽ.

Hoặc chẳng, nếu anh ấy không đúng như những gì Quân suy đoán thì sao nhỉ? Cô nghĩ Xuân Vinh sẽ bật cười và đáp lại cô: “Em chỉ cần thử là biết liền”. Anh sẽ luôn có cách đưa cô vào những tình huống xấu hổ thay vì nghiêm túc đưa ra đáp án cho lời cô đã hỏi. Gạt nhanh những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, Ngọc Uyển cần lấy chiếc điện thoại cạnh mình, tìm kiếm cái tên viết tắt quen thuộc được hiện hữu trong Facebook. Đập vào mắt cô là dòng trạng thái mới nhất của Lâm:

“Rốt cuộc, khi anh đau em có hạnh phúc không?”.

Dòng trạng thái đã phản bội lại nụ cười mà anh mang theo bấy lâu nay. Nỗi e sợ dâng đầy trong lòng cô. Trực giác của một người con gái khi yêu mách bảo cô rằng anh không ổn. Đã bao lần gắng gượng để đặt mình sang bên lề chuyện tình cảm của anh, đã cố để đừng quan tâm, đừng hỏi han nhưng nhân duyên hết lần này đến lần khác đẩy anh vào tâm trí cô, duy nhất mình anh là người xuất hiện trên con đường đơn phương cô bước. Vờ như không quan tâm chuyện gì đang xảy ra với Lâm, Ngọc Uyển gọi cho anh. Nhạc chờ của anh từ bao giờ đã chuyển từ “*Nothing gonna change my love for you*” thành giọng nam trầm ấm của Lê Hiếu trong “Giữ anh đi.” Trong cuộc sống, Hải Lâm vốn là người không thích thay đổi từ

những đi đầu nhỏ nhất, Ngọc Uyên rõ đi đầu đó hơn ai hết! Nhưng nay, hơi hướng của sự đổi thay gần kề liệu anh có đủ bình tâm để không ngã xuống sau vấn đề tình cảm?

Tiếng chuông điện thoại réo rất buộc Hải Lâm phải tạm dừng bộ phim cũ mà anh đang xem. Từ chối cuộc gọi của Ngọc Uyên và anh gọi lại ngay sau đó. Hành động của anh khiến ai đó không vui.

- Sao anh không chịu nghe máy của em bao giờ hết á?

Hải Lâm cười, giọng anh ấm áp đáp lời cô:

- Anh gọi lại cho em thì có khác gì đâu? Mấy về dưới nhà với bà ngoại nên buồn mới nhớ tới anh đúng không?

Khóc môi Ngọc Uyên cong lên, cô hơi làm nũng:

- Trời. Không có đâu nha! Em chỉ định hỏi xem gió mùa ngoài đó thổi bay anh chưa?

- Anh đâu có ốm đến vậy? Lần sau nếu hỏi thăm thời tiết thì tốt nhất gọi đến đài khí tượng thủy văn nhé. Gọi cho anh thì phải nói chuyện khác, nghe không?” “Nói chuyện gì được ta? À. Bữa trước anh từng kể với em có quen bạn của bác sĩ Vinh, người bạn đó tên Trọng đúng không?

- Đúng rồi. Anh Trọng đó là bạn của chị làm cùng phòng.

- Bữa nay anh Vinh cùng anh Trọng đó tới cửa hàng mình luôn đó. Nhưng anh biết sao không? Anh Quân nói người bạn của anh Vinh là đồng tính nam. Chưa biết chừng hai người họ còn là một đôi cũng nên. Ôi! Nếu vậy thì cuộc sống đáng buồn quá.

Hải Lâm bật cười tỏ rõ ngạc nhiên:

- Quân tinh tế hơn anh nghĩ đấy! Mai em bảo Quân là đúng rồi nhé. Tiếc là hai người đó có phải một đôi hay không thì anh không biết. Có đi đâu, anh thấy anh Trọng kia cũng manly lắm. Nếu thật sự anh ta đồng tính thì công nhận anh ta che giấu thật tài.

- Vậy theo anh, bác sĩ Vinh thì sao? Anh thấy anh ấy có giống người đồng tính không?

- Em hỏi khó vậy sao anh trả lời được? Ngày trước anh thường nghĩ gay, đồng tính là những người “ẻo lả”, “hoa lá” mà hiện nay chúng ta vẫn gọi là “bóng” ấy. Nhưng có những người không phải vậy em ạ! Họ vẫn như những người đàn ông bình thường, phong trần, lãng tử, thậm chí còn lạnh lùng. Chỉ là họ trao yêu thương cho những người như họ thôi em.

Ngọc Uyển nghe xong liếc nhìn khẽ đùa Hải Lâm:

- Có khi nào anh...!

- Em nghĩ đi đâu thế hả? Anh không ngại để chứng minh cho em thấy đâu!

Ngọc Uyển khúc khích cười. Cô nghĩ có lẽ tâm trạng Hải Lâm không tệ như cô suy đoán. Hoặc chẳng cuộc nói chuyện không nhìn thấy nhau luôn là cuộc nói chuyện mộng lung nhất. Mới cười đấy mà bất chợt cô thấy lòng chua xót. Cô có thể nghe thấy giọng người ấy gần kề nhưng mãi mãi cô không thể nào biết được nơi đáy mắt người ấy có bao buồn vui cất giấu. Không biết nên cảm thấy bất lực, không biết nên cảm thấy nản lòng, không biết nên cố chấp đi tiếp con đường đơn phương mình đã chọn, hay

dừng lại giữa lưng chừng để rẽ về hướng khác rõ ràng nhưng không còn người ấy, kể cả hình ảnh mơ hồ nhất?

Có một kiểu người tôn thờ sự ổn định. Họ ra khỏi nhà vào một giờ cố định, họ mặc một màu áo với duy nhất một kiểu phối mà thôi! Họ chỉ tới những quán quen để ngồi và thứ đồ uống họ gọi cũng là duy nhất. Ngay cả những bản nhạc họ nghe cũng là giai điệu quen, chẳng biết là thứ thuốc lành hay độc vì mỗi lần nghe chúng là mỗi lần gọi lại những va vấp xót xa.

Những người như vậy rất khó để yêu nhưng khi yêu ai đó họ luôn dành cả đời để đo lòng chung thủy. Và khi phải quên đi một người, họ cũng phải mất một đời để nỗi nhớ phôi pha... Hải Lâm chính là người như thế!

Có lẽ Ngọc Uyển sẽ không bao giờ biết được cuộc gọi bất chợt của cô có ý nghĩa với anh thế nào. Cảm giác đang đi lạc vào những cảm xúc cũ khi xem một bộ phim cũ, thì giọng nói của cô thủ thủ bên tai chính là tiếng chuông cảnh tỉnh lời anh về thực tại, thoát ra khỏi những ám ảnh cần dừng lại.

Bộ phim anh xem dở có tên “Hoa cúc dại”. Một thời, đây từng là bộ phim mà anh cùng người anh từng yêu, thích nhất. Những thước phim cũ trôi nhanh, nụ cười của nhân vật chính giữa cánh đồng hoa cúc dại gọi nhắc anh về những tháng ngày hạnh phúc, có một người cũng cười với anh - ngọt ngào như thế! Phim kể về một cô họa sĩ xinh đẹp đem lòng yêu một chàng trai chưa từng gặp mặt bao giờ. Mỗi ngày, chàng trai đó đều gửi cho cô những chậu hoa cúc dại và bi kịch cũng bắt đầu từ đó... Cô nhận nhầm một người đàn ông cầm hoa cúc trên tay, còn người đàn ông ấy mang trong mình những bí mật không thể giải thích, chẳng thể giải bày. Mọi sự nhầm lẫn đều mang trong mình một cái giá quá đắt. Nhận nhầm người, sai thời

điểm, câu chuyện kết thúc trong những xót xa, trong cả sự hối tiếc muộn màng. Nhưng ít ra, họ đã có một tình yêu thật đẹp. Chỉ tiếc đời không như phim.

Buổi sáng, luôn là khoảng thời gian rảnh nhất trong văn phòng. Hải Lâm báo danh rồi cùng Huệ chạy xe ra Công nhà thờ nhìn mùa thu thay lá. Hà Nội đang trong tiết trời tình nhất. Bên ô cửa sổ màu nâu cũ, cảnh hoa trắng vẫn chưa thay, một cánh hoa đang rũ mình chẳng hiểu do nắng thu xém vào hay do thời gian khiến nó không còn muốn vươn mình tiếp nữa?

Khuấy nhẹ ly cà phê, Hải Lâm băng quơ nhìn qua những gương mặt lạ đang ngó cùng mình trong không gian chật hẹp. Khói thuốc vẫn vút khiến anh khẽ chau mày. Điêu anh không thích nhất khi ở đây đó là Công để khách tự do hút thuốc. Hiểu rõ sự khó chịu mà Lâm đang có, Huệ cười:

“Rõ là khó chịu nhưng vẫn thích tới đây ngó. Thói quen của con người nhiều khi thật đáng sợ?” Hải Lâm cũng cười:

- Thay đổi thói quen không khó. Khó là ta có muốn thay đổi nó hay không.

Huệ nhấp môi tách cà phê sữa thơm hương, cô im lặng một lúc rồi nói sang chuyện khác:

“Tối nay có một party, em có muốn đi không?” Hải Lâm lắc đầu, anh hạ giọng xuống tông trầm nhất:

“Tối nay em bận. Không phải vì ông Trọng đi Sài Gòn nên chị mới nhờ em đi làm bảo kê đấy chứ?” Huệ có chút ngạc nhiên:

- Sao em biết Trọng đi Sài Gòn? Chị nhớ là sáng nay mới biết, mà cũng chưa có kể qua với em.

- Vậy chị nên xem lại tình yêu của mình đi nhé! Em còn biết anh ta gặp ai, ở đâu, khi nào kìa!

Tỏ vẻ khó tin, Huệ nhìn Lâm chăm chú, giọng cô chưa thôi ngạc nhiên:

- Sao có thể vậy được? Facebook còn im hơi lặng tiếng, sao em biết?

- Vì anh ấy đã đến Rice, đi cùng anh bác sĩ mà em từng kể qua với chị. Chị còn nhớ có lần chị nghi ngờ hai người họ là một cặp không? Nhân viên của em cũng nghĩ y như chị luôn đó.

Nụ cười trên môi Huệ cứng ngắc, cô bu ồm, lười nhác đáp lời Lâm:

- Có thể đi đâu đó là sự thật, nhưng hiện tại chị vẫn chưa muốn tin. Chị thà tin rằng anh ấy không yêu chị còn hơn phải nghĩ anh ấy là người đẽng tính.

Lâm bất đắc dĩ gật đầu đẽng tình:

- Sẽ có một ngày chị phải tin thôi. Nhưng em vẫn hy vọng anh ta không phải người như thế và sau tất cả, anh ta yêu chị!

- Chị hy vọng nếu một ngày anh ấy thú nhận với chị là gay thì em sẽ là người đưa chị vào bệnh viện.

- Người chết không cần vào bệnh viện đâu chị ơi!

Huệ cầm tờ giấy ăn trên bàn ném về phía Hải Lâm, cô cao giọng khiến vài người gần đó phải liếc sang:

- Mày ác vừa thôi em. Cùng lắm chị chỉ giả ngất để tỏ lòng thương tiếc cho sự bồng bột của tình yêu tuổi dậy thì.

- Tình yêu của chị vĩ đại thật. Đến mức đó mà vẫn còn làm khó bản thân để an ủi Trọng. Nhưng em nghĩ anh ta không bao giờ đủ dũng cảm để thú nhận với chị đâu.

- Không phải tình yêu vĩ đại, mà khi yêu người ta sẽ học được cách bao dung, bao dung với khiếm khuyết của người khác và của cả bản thân mình. Chị biết rằng đó là tình yêu khi tất cả những gì chị muốn là người ấy hạnh phúc ngay cả khi hạnh phúc đó không có phần cho chị.

- Em rất muốn nói chị sai rồi, nhưng kỳ thật chị đã đúng. Chị si tình y như nhân vật trong bộ phim em xem tối qua. Còn em... Người đó có hạnh phúc hay không chẳng can hệ gì tới em nữa. Điều duy nhất em trăn trở trong lòng đó là em đã không làm tốt phận sự người yêu khi cả hai còn bên nhau. Em sẽ coi đó là bài học để khắc phục sai lầm ở mối tình kế tiếp.

- Sao chị nghe như có vị là lạ ở đây nhỉ? Em mà cũng đủ tự tin để nói đến mối tình kế tiếp sao?

- Sao lại không?

- Vậy mà chị nghĩ có đưa bao ngày nay lấy công việc làm bàn đạp để quên đi đau khổ của kẻ thất tình. Em khiến chị phải nhìn đời bằng con mắt khác rồi đấy!

Khẽ thở dài, Hải Lâm uống cạn tách cà phê trong tay rồi mới trả lời Huệ:

- Em nghĩ kỹ rồi. Nếu đã yêu nhau xong rồi thì cũng nên dứt khoát tiền đưa nhau về với tình yêu mới. Cứ dùng dằng chỉ khiến bản thân mình là người nhận phần đau khổ hơn mà thôi. Nói không buồn thì là nói dối, nhưng em sẽ tiết chế nỗi buồn ấy để bản thân có thể sống trọn vẹn trong hạnh phúc mỗi ngày.

- Được. Chị cũng sẽ lấy em làm tấm gương sáng để cho mình thêm can đảm.

Sài Gòn buổi sớm trôi chậm hơn nhịp sống của người Hà Nội. Trọng thức dậy khi nghe tiếng chuông nhà thờ gần đó ngân vang, nắng làm bừng sáng cả căn phòng tịch yên, một cảm giác bình an mà lâu rồi anh chưa có được. Đưa tay đặt sang bên giường, không may mắn một hơi ấm, dường như đêm qua Xuân Vinh không nằm tại căn phòng này. Nghĩ tới đó, anh thấy trái tim mình thất lại, hay bởi cậu ấy đã biết anh không giống người bạn thân luôn tồn tại trong lòng cậu ấy bấy lâu nay? Nghĩ vậy thôi cũng đủ khiến Trọng yếu đuối. Nhưng ngay cả khi yếu đuối nhất, anh vẫn luôn dằn lòng phải yếu đuối thật mạnh mẽ và trọn vẹn. Sự khởi đầu nào cũng bắt đầu bằng một kết thúc. Cuộc đời công bằng lắm, chẳng ai có hết mọi sự và cũng chẳng ai đánh mất hết mọi điều.

Trọng đã nghĩ kỹ trước khi gặp lại Sài Gòn, rằng bản thân sẽ dốc hết lòng để nói về những điều giấu kín trong tâm. Rồi khi Ngọc Uyên xuất hiện, khi ánh mắt của Xuân Vinh nhìn người con gái ấy một cách lạ thường thì Trọng đã phân vân và dằn vặt có nên mở lời để nói về những điều không còn quan trọng nữa?

Chống tay xuống giường và thức dậy như một bản năng, Trọng bước ra khỏi căn phòng ngủ. Thấy anh, Xuân Vinh nhoẻn cười.

- Tỉnh rồi sao? Ăn chút lót dạ đã rồi mình ra ngoài sau. Bữa qua uống nhiều quá khiến dạ dày bạn cần cào, trạ không nổi.

Trọng nhún vai tỏ vẻ đồng tình:

- Tôi không nghĩ cậu ở trong này sa đọa vậy. Uống nhiều hại thận.

Xuân Vinh bật cười:

- Vậy chắc thận bạn khỏe quá nhỉ? Cả tối qua tớ thấy bạn chỉ nhấp môi rồi đặt xuống. Từ bao giờ bạn lại e thẹn vậy hả Trọng?

- Tôi già rồi không đùa với sức khỏe như cậu được. Dạ dày gần đây nổi loạn nên không dám làm liều.

- Có cần khám không? Để tớ đưa cậu đến viện?

Lắc đầu, Trọng đáp lời:

- Thôi khỏi. Mới nội soi tuần trước và không muốn bị hành hạ thêm nữa.

Xuân Vinh thở dài:

- Được rồi. Cậu đi tắm trước đi rồi ra ăn sáng. Ngày nay tớ biết cậu đi dạo quanh Sài Gòn tới mệt luôn.

Trọng suy tư vài giây rồi nhìn Vinh tỏ vẻ chối từ:

- Để lần sau đi. Lát cậu đưa tớ về bên quận Nhất luôn. Chắc tớ qua bên đó luôn, không về lại đây nữa.

- Là sao ta? Hay là ché hang ổ của bạn quá nhỏ?

- Thôi đi ông Vinh ơi, ai dám chê căn hộ của ông. Tại bên kia vướng việc nên chắc ở luôn đó cho tiện. Hơn nữa bên tòa soạn cũng book⁴ phòng khách sạn từ trước rồi.

Mím môi, gật đầu tỏ ý đã hiểu, Xuân Vinh kéo ghế và ngồi xuống dùng bữa sáng của mình, còn Trọng lại quay người bước về phía căn phòng ngủ. Trọng cảm thấy nhịp tim của mình nhanh hơn mức bình thường. Kỳ thực, anh đã nói dối Vinh. Chẳng có công việc nào và cũng chẳng có phòng nào đặt trước. Chuyến đi này của anh hoàn toàn chỉ vì một mình cậu ấy mà thôi. Nhưng giờ đây, nghĩa lý gì đâu khi cậu ấy đang chuẩn bị có một cuộc sống mới với những ngọt ngào mà anh từng ngóng trông mòn mỏi. Anh biết mình đang trốn chạy, trốn chạy theo một nguyên lý: “Mắt không thấy thì tim không đau”. Sự thật, anh thấy lòng đau lắm...

⁴ Đặt chỗ.

Sài Gòn sau mưa trong trẻo và an lành! Xuân Vinh dự định kết thúc một ngày đầy mệt mỏi bằng việc uống vài ly Sauvignon blanc Pháp trong Fuse Club rồi về nhà ngủ. Hai ca phẫu thuật đã rút cạn toàn bộ sức lực của anh, cơ thể rệu rã khiến đôi mắt anh có phần biếng nhác mông lung, thiếu đi những nét tinh anh của ngày thường.

Chọn một góc tối nhất, Xuân Vinh ngả người về phía sau sofa và lắc đầu ly rượu trong tay. Một không gian của ánh sáng, âm thanh, của những tiếng cười không dứt và duy nhất chỉ mình anh lạc lõng trong cuộc vui nhiều người. Nuốt xuống từng ngụm rượu vào bụng, anh thấy yết hầu của mình được đốt nóng. Nhìn một cách vô định về khoảng không xung quanh, tình cờ một dáng người xuất hiện khiến anh ngỡ là ảo ảnh. Ngồi thẳng người và nhìn thật chậm một lần nữa để chắc chắn mình không nhầm, Xuân Vinh mới dám khẳng định người anh thấy chính là Ngọc Uyển.

Cô mặc một chiếc váy màu navy chấm bi, màu yêu thích nhất của anh, và đi giày bệt. Mái tóc mà cô thường cột gọn phía sau nay được thả tự do, buông rơi và đung đưa theo từng đường cong cơ thể. Một Ngọc Uyển thời thượng, quyến rũ khác hẳn cô gái dịu hiền vẫn xuất hiện trong tâm trí anh từ trước tới giờ. Nhìn cô từ xa, mọi biểu cảm của cô đều được anh tường tận. Có lúc anh thấy cô khẽ chau mày, có lúc cô lại bật cười rất chi thoải mái. Cả cơ thể cô đều lắng đọng trong tiếng nhạc. Phải chăng khi cuộc vui dần lụi mới khiến người ta đủ can đảm để buông xuống những phép tắc, khuôn mẫu của riêng mình?

Ngọc Uyển không hề nhận ra sự xuất hiện của Vinh cho đến khi một người bạn thân ghé tai cô thì thầm:

- Bạn để ý thấy có chàng đang nhìn chăm chặp bên này giờ đó?

Ngọc Uyển hoài nghi hỏi lại: “Ở đâu ta?”

Đưa mắt nhìn theo hướng mà người bạn thân nói, Ngọc Uyển thấy Xuân Vinh đang đưa ly rượu hướng về phía mình, nụ cười của anh ẩn hiện trong ánh đèn sáng tối giao tranh. Nói vài câu với bạn, Ngọc Uyển len qua đám đông để đi về phía anh. Giọng cô bị lạc thỏm trong khoảng không gian ồn ào, Xuân Vinh nghe không rõ. Anh lắc đầu và cao giọng:

- Em nói lại đi, anh không nghe thấy gì hết!

Ngọc Uyển ngẩng xuống gần anh, cô hơi hét lên:

- Anh ở đây một mình sao?

- Trước khi em xuất hiện là vậy, giờ thì thành hai rồi.

Cô đưa tay vén lọn tóc rối trước ngực về phía sau, khẽ cười khi nhận được câu trả lời. Xuân Vinh đặt ly rượu uống dở vào tay Ngọc Uyển, anh nghiêng người về gần phía cô hơn, giọng khàn đi:

- Em có muốn thử một ngụm không?

Gật đầu, Ngọc Uyển đón lấy ly rượu từ tay anh, cô nhấp môi và khó nhọc nuốt xuống ngụm rượu chất đắng. Đầu lưỡi tê dại, một luồng nhiệt bất ngờ xuất hiện đốt cháy cơ thể cô. Có một cơn khát thôi thúc Ngọc Uyển uống cạn ly rượu trong tay mình. Nhìn ly rượu trống trơn, Xuân Vinh bật cười, anh ghé sát cô thì thầm:

- Em đang nổi loạn!

Ngọc Uyển hơi nhích người tránh cử chỉ thân mật của anh, cô im lặng không cho ý kiến. Anh nói đúng, cô đang nổi loạn và sự thực là rất lâu rồi cô mới buông bỏ bản thân đến nhường này. Trước đây, bởi có Mây nên cô luôn từ chối các cuộc hẹn tụ tập của đám bạn. Rồi bởi tình yêu đơn phương với Lâm đã cuốn cô trôi theo dòng chảy thời gian, khiến Ngọc Uyển sớm tối vấp vụng trong công việc, quên mất bản thân mình cũng cần được nuông chiều, quên mất những cuộc vui, những hò hẹn. Cô chẳng nhớ nổi mình đã sống như một nữ tu bao lâu, chỉ biết mình đã khắc chế bản thân gớm ghê lắm, để tuổi thanh xuân trôi tuột qua tay lúc nào chẳng hay. Nếu hôm nay không phải do sự lôi kéo từ người bạn cũ thì cô đã chẳng thể gặp Vinh ở nơi này.

Trong cự ly gần, cô đang thấy anh rõ hơn, sự thâm trầm trong nụ cười nửa miệng, hương nước hoa vương trên áo anh, cả gương mặt điển trai vô hại nhưng biết đâu anh lại là một người đờng tính. Nghĩ đến đi đâu đó khiến Ngọc Uyển đánh liêu, cô hít một hơi thật sâu, hướng về phía anh cất tiếng:

- Em hỏi, anh trả lời thiệt nha!

- Rất sẵn lòng!” - Xuân Vinh hào sảng đáp lại. “Anh là gay phải không?

Ngọc Uyển cắn môi nín lặng chờ đáp án của Vinh. Anh lặng thinh đưa tay chạm nhẹ vào má cô bằng đốt cuối của ngón tay trỏ. Cái chạm hững hờ như có như không cũng đủ khiến Ngọc Uyển ớn lạnh, khẽ run. Thu mình lại một cách cảnh giác, cả người cô không giấu nổi căng thẳng. Không gian giữa hai người như chết lặng, Ngọc Uyển đè nén sợ hãi rồi khó khăn cất lời:

- Muốn r ấ... Em nghĩ mình nên v ề thôi!

Xuân Vinh vẫn giữ nguyên tư thế ng ấ, giọng anh khàn đặc:

“Để anh đưa em v ề” Ngọc Uyên vội chối từ:

- Dạ thôi. Cũng không có tiện đường, em đi cùng bạn được r ấ anh!

Nói r ấ cô toan đứng dậy nhưng mới hay một bàn tay của mình được anh giữ chặt, muốn đi mà không tài nào rút ra nổi. Xuân Vinh nhìn rõ sự khó chịu và hoảng hốt đang cố lộn ngược dòng vào trong của Ngọc Uyên, anh vẫn không buông tay, giọng anh không nghe ra cảm xúc gì:

- Chẳng phải em muốn biết anh là gay hay không mà? Để anh đưa em v ề, tiện thể nói cho em đáp án.

Nghe anh nói vậy Ngọc Uyên th ầm nổi da gà, lòng cô rối ren và nhận ra sự nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Chớp mắt làm ra vẻ mặt hi ền dụ ngay thường, cô cười gượng:

- Dạ thôi, thật sự không cần mà. Em không cần biết đáp án nữa đâu. Anh Vinh để em đi đi không bạn em đợi.

Ngọc Uyên đưa mắt v ề phía đám bạn tỏ vẻ cầu cứu, nhưng hình như không ai hiểu rõ tín hiệu truyền đến của cô. Xuân Vinh khẽ nhướn mày, anh đứng dậy và buông tay Ngọc Uyên, nhưng chỉ trong phút chốc anh vòng tay qua eo cô và kéo cô đi v ề phía đám bạn. Khi mà cô vẫn còn chưa kịp định thần thì Xuân Vinh đã cười xã giao cùng bạn cô như là quen thuộc từ lâu lắm. Anh tỏ ra thân thiết nói nhanh không để Ngọc Uyên chen ngang:

- Uyên có chút khó chịu, các em không phiền nếu anh bắt cóc cô ấy đi ngay bây giờ chứ?

Đám bạn đều cười và nháy mắt với Ngọc Uyên tỏ rõ sự mập mờ không đáng có. Chẳng cần biết cô có phản ứng gì, Xuân Vinh đã quay người sải bước mang Ngọc Uyên ra ngoài. Gió đêm lành lạnh khiến Ngọc Uyên càng lạnh và hoảng sợ. Cô dùng hết sức lực kháng cự lại sự va chạm với Xuân Vinh, giọng tỏ rõ sự tức giận:

- Anh đang rất không tôn trọng em!

Sự phản kháng của Ngọc Uyên không đủ khiến Xuân Vinh bỏ tay ra. Anh kéo cô vào trong lòng mình, không nói gì cả, chỉ nhìn thế, thẳng vào mắt cô.

Anh thích cảm giác đó, khi nhìn một cô gái bức tức tựa như con mèo nhỏ xù lông đang bị mình thu phục. Còn Ngọc Uyên đang hết sức khẩn trương muốn thoát khỏi nanh vuốt của Vinh, anh lúc này tựa như đang tằm tại một ý nghĩ nham hiểm nào đó trong đầu, khác xa hoàn toàn với vị “lương y như từ mẫu” mà cô quen biết. Sức lực của cô có lẽ so với anh chẳng thấm vào đâu. Khi mà cô vẫn còn cố để thoát khỏi vòng tay anh thì Xuân Vinh đã cúi xuống và ngậm lấy cánh môi hồng của cô. Cô mở miệng định mắng anh khốn kiếp nhưng chưa kịp làm thế thì cô đã bị anh hôn sâu hơn, cảm giác như toàn hơi thở của mình đều bị anh cướp mất. Nụ hôn đầu của cô cứ thế mà bị anh chiếm lấy, sức phản kháng của cô yếu dần và trở nên vô lực. Xuân Vinh nới lỏng vòng tay, anh ghé sát tai cô thì thào:

“Em đã biết rõ anh là gay hay không rồi chứ?” Đầu anh không ngờ tới được là cô vùng ra khỏi người anh, cánh tay cô đưa nhanh và tát anh một cái đau điếng người. Khi anh chưa kịp phản ứng thì Ngọc Uyên đã chạy

thật nhanh về phía chiếc taxi chờ khách cách đó không xa. Chiếc xe lao nhanh trong màn đêm bỏ lại Xuân Vinh đứng thẫn thờ cô đơn dưới ánh đèn lẻ bóng. Lúc này anh mới nhận thấy rõ hành động của mình khi nãy là một ý tưởng rất tồi.

Ngọc Uyên trở về tới nhà mới có cảm giác an toàn, cô dựa người vào cánh cửa một cách bất lực và ngã thụp xuống. Nặng nề thở ra, khi mà cô nghĩ mình đã được giải thoát thì tiếng chuông điện thoại reo vang khiến cô giật mình. Nhìn thấy tên Hải Lâm trên màn hình hiển thị, ánh mắt cô có phần chua xót, những ngón tay cằn máy cũng run lên. Hít một hơi thật sâu để ổn định lại tâm trí, cô đáp lời anh:

- Dạ, em nghe!

- Giọng em sao vậy? Không khỏe sao?

Những hỏi han của anh khiến cô ấm lòng, cô dịu dàng đáp lại:

- Dạ không có. Em hơi nghẹt mũi chút xíu thôi.” “Em đang ở nhà sao? Văng Mây không khóc nè đó chứ?

- Dạ.

Hải Lâm nhận thấy Ngọc Uyên hôm nay có gì đó rất lạ, nghe giọng cô có vẻ buồn buồn. Anh cũng không nói nhiều lời vô nghĩa mà trực tiếp đi vào vấn đề chính:

- Em định để Mây dưới nhà bao lâu nữa?

- Mây mới ra viện, mà em chắc không thể dành nhiều thời gian rảnh để chăm sóc con được. Chắc phải trông cậy mẹ em ít bữa, đợi Mây hoàn toàn khỏe lại em mới đón con lên Sài Gòn.

“Ừ. Anh cũng nghĩ như vậy hợp lý hơn. Thực ra anh có chuyện này định nói với em. Theo anh thấy thì Rice trong đó hoạt động ổn định, mọi người đều quen việc rồi. Mà ngoài này thì anh bận quá nên cửa hàng có vẻ chưa thật sự đi vào quỹ đạo cho lắm. Giá mà em có thể ra ngoài này một vài tháng gánh đỡ anh thì thật tốt...” Ngọc Uyển không khỏi ngạc nhiên, có chút bối rối, cô hỏi lại Lâm:

- Ý anh là để em ra Hà Nội à?

Tưởng tượng ra vẻ mặt ngờ ngác của Ngọc Uyển, Hải Lâm bật cười:

- Đúng rồi. Anh rất muốn rước em ra ngoài này nhưng không biết em có đồng ý không nữa!

- Chuyện này bất ngờ quá, em có thể suy nghĩ chút được không?

- Suy nghĩ không thì sao hiệu quả. Anh book vé cho em ra ngoài này khảo sát cửa hàng trước nhé! Sang tuần anh phải đi công tác trong đó, em vào lại cùng anh cũng tiện. Khi đó em đưa ra quyết định cũng không vội. Okay?

- Dạ được. Vậy anh đặt vé nhanh nhanh cho em. Tốt nhất ngày mai luôn được không? Em muốn ra Hà Nội ngay bây giờ luôn á!

- Trời. Cô bé này, nhớ anh cũng không cần phải mãnh liệt đến vậy chứ?

Ngọc Uyển khẽ cười. Kỳ thực sau sự va chạm với Xuân Vinh ban nãy, cô rất muốn có thể đi khỏi Sài Gòn để lấy lại tinh thần, càng xa càng tốt. Cuộc gọi của Hải Lâm như một phép nhiệm màu xoa dịu những đau đớn trong cô. Có anh thật tốt, tốt đến mức mà ngoài anh ra bất kể người nào cô gặp qua cũng đều trở nên thân thiện và bé nhỏ...

Ngọc Uyển có một đêm không an lành. Âm ảnh về nụ hôn đầu đời khiến cô mất ngủ. Đưa tay chạm nhẹ lên môi mình, cô không thấy cảm giác ngọt ngào như người ta vẫn nói, chỉ thấy chất đắng, phẫn nộ và xót xa. Cô nghĩ mình và Xuân Vinh từ nay không còn gặp nhau nữa, như vậy cũng tốt.

Gạt bỏ ám ảnh tối qua ra khỏi đầu, việc đầu tiên Ngọc Uyển nghĩ đến là phải gọi điện thông báo cho Thục Anh mình sẽ không tới Rice vài ngày, sau đó là sắp đồ đạc kịp chuyển bay chiều nay. Đưa tay tìm chiếc điện thoại quen, màn hình vừa sáng lên hiển thị có rất nhiều cuộc gọi nhớ và tin nhắn. Tất cả đều đến từ một người...

- Anh xin lỗi vì khiến em sợ. Chúng ta đều trưởng thành, và anh tin em hiểu cảm xúc của anh không phải nhất thời. Anh không muốn chỉ vì một nụ hôn mà khiến em nhìn anh như dã thú. Cho anh cơ hội theo đuổi em được không?

- Nếu anh biết cố làm em khuất phục bằng việc tỏ ra mạnh mẽ là một sai lầm, tuyệt nhiên anh sẽ không bao giờ làm vậy. Tha thứ cho anh được không Uyển?

- Thực ra... Anh bị tát cũng đau lắm! Bé giờ chưa có ai làm vậy với anh, em là người đầu tiên... cũng là duy nhất. Nếu em cảm thấy không muốn trả lời anh, thôi vậy! Nhưng anh sẽ đòi đền bù, sớm thôi.

Ngọc Uyển tỏ rõ sự khó chịu khi đọc xong tin nhắn của Vinh. Không cần đến một giây do dự, cô xóa tất cả chúng và tìm tên Thục Anh trong danh bạ. Dường như chuyện hôm qua với cô chưa hề xảy ra. Chỉ cần rời khỏi đây rồi mọi chuyện cũng tự khắc lắng xuống. Có lẽ rời xa Sài Gòn ít

bữa là sự lựa chọn không thể tốt hơn. Cô không chắc Xuân Vinh sẽ tìm mình, nhưng đi đâu không chắc chắn luôn là đi đâu khiến cô lo sợ.

Hà Nội vào thu, không khí mang một mùi hương dịu dàng rất mê người. Dừng chân nơi con đường vàng nắng, Ngọc Uyển mơ màng nhìn hoàng hôn thu đang hôn thật khẽ lên đường Trần Phú. Chẳng khó để cô nhận ra Rice, như có một sợi dây vô hình dẫn lối, Ngọc Uyển ngỡ như mình từng tới nơi này. Bước chân vào trong, một cảm giác nhẹ nhàng mộc mạc dần mơn trớn suy nghĩ và cử chỉ của cô. Chọn một góc trống, Ngọc Uyển ngồi xuống lật thật chậm cuốn menu trước mặt. Đúng như tên gọi, mỗi đồ uống ở đây đều kể về một câu chuyện tâm tình của nước gạo rang, món quà đến từ ký ức. Cô nhớ có lần Lâm từng nói: “Ông bà anh thường kể, những năm còn bao cấp, nhà đói lắm, đến gạo cũng không có mà ăn. Những đứa trẻ trong nhà hồi đó là ba anh, chú anh đều thèm lắm một bát cơm trắng dẻo với hương gạo thơm nóng. Để chống lại cái đói, bát nước gạo rang dân gian dần trở thành một thứ quà xa xỉ, nín kéo chút tuổi thơ bồng bênh mà đầy dữ dội của cả một thế hệ”.⁵

Nếu Rice Sài Gòn đi sâu vào nghiên cứu Dimsum, thì Rice Hà Nội được Lâm cố tình sắp đặt để trở thành một thương hiệu “Chuyện của gạo” - thỏa mãn khách hàng bằng những hương vị khác nhau của nước gạo rang kết hợp cùng hương ổi, vanilla, chanh, việt quất... kèm kem tươi hay sốt chocolate đầy quyến rũ. Lật sang mặt sau của menu, Ngọc Uyển không ngạc nhiên khi thấy set đồ ăn nhẹ đi kèm như xôi xoài, hoa quả xiên và sandwich nhưng có một cái tên đã khiến cô bất ngờ, hình như cô chưa được nghe Lâm nhắc qua lần nào:

- Chè gạo.

Khi cô vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ thì một giọng nói nhỏ nhẹ ngay bên cạnh đã khiến Ngọc Uyển phải ngược lên nhìn.

- Xin hỏi chị dùng gì ạ?

Ngọc Uyển suy nghĩ về một loại cái tên vừa xuất hiện trong đầu, cô trả lời nhanh:

- Chè gạo ở đây có gì đặc biệt vậy bạn?

- Chè gạo nhà em được nấu từ pudding bánh gạo kết hợp nhuần nhuyễn với hương vanilla và blueberry. Chị dùng thử một lần đảm bảo những lần sau vẫn thích ạ.

- Woa. Vậy cho mình món đó cùng một ly mujito chanh nhé! Cảm ơn.

Không biết có phải do quá nhập tâm với thứ đồ ăn mới mẻ trước mặt hay không mà Ngọc Uyển không hề phát giác ra sự xuất hiện của Lâm. Thấy anh, cô nhân viên liền rạng rỡ cười:

“Anh! Hôm nay anh tan làm sớm vậy ạ?” Hải Lâm cười đáp lại:

- Không. Do anh có hẹn.

Nói rồi anh bước về phía bàn Ngọc Uyển đang ngồi, ánh mắt anh có biết bao nhiêu dịu dàng khiến tất cả nhân viên đều ngạc nhiên quá đỗi. Anh nói nhỏ chỉ để riêng mình Ngọc Uyển nghe rõ. Câu hỏi của anh cũng như con người anh vậy, luôn quan tâm cảm nhận của đối phương trước nhất:

- Em đi đường có mệt lắm không?

Ngọc Uyên lắc đầu, cô không tránh được lạ lẫm khi gặp anh ở thành phố này. Có lẽ bởi rời xa thành phố mình thân thuộc, khiến tất cả quá mới mẻ, cả Hải Lâm mà cô từng gắn bó cũng như là rất lạ. Không nghe được giọng cô, anh lại hỏi tiếp: “Anh xin lỗi vì không ra sân bay đón em được. Không phải vì vậy mà giận anh luôn chứ?”.

Ngọc Uyên cúi đầu, cô thở thê:

- Dạ không có đâu. Tại em thấy mọi thứ đều lạ lẫm quá. Cảm giác như mình đi lạc vậy!

Hải Lâm hiểu cảm giác ấy, cảm giác một mình giữa thành phố lạ luôn khiến người ta hoang mang, không biết đâu là điểm đến, không biết đâu là nơi mình cần tìm, đâu là người mình có thể tin cậy. Như Ngọc Uyên lúc này, có lẽ Hà Nội ngoài anh ra cô chẳng còn thân thiết với ai khác. Bỗng dưng anh thấy mình vô tâm. Nếu biết trước cô thiếu cảm giác an toàn như thế, nhất định anh sẽ bỏ lại tất cả hợp đồng với khách hàng chiều nay để làm chỗ dựa bình yên cho cô. Anh không biết cô có cần sự che chở của anh hay không nhưng anh biết mình muốn làm điều đó.

- Giờ anh đưa em về nhà cất đồ sau đó sẽ đưa em đi một vòng Hà Nội. Em nghĩ sao?

Ngọc Uyên có chút suy tư, cô nghiêng người sang hỏi lại anh:

- Em ở khách sạn được không? Ở nhà anh như vậy có phiền anh không?

- Em ở khách sạn một mình anh sẽ không yên tâm. Hơn nữa ba mẹ anh cũng rất dễ chịu. Em hãy cứ coi như đang ở nhà mình.

Nghe Hải Lâm nói đến đó, Ngọc Uyên cảm thấy bất an. Tất nhiên cô rất muốn được ở nơi mà anh từng lớn lên, rất muốn gặp đấng sinh thành của anh nhưng cô chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, đề nghị của anh quá đột ngột khiến cô hoảng hốt. Nhìn anh bằng ánh mắt mông lung, cô nín tay áo anh, lắc đầu:

- Em sẽ qua thăm hai bác nhưng ở nhà anh em sợ không tiện. Em vẫn muốn ở khách sạn được không? Đồng ý với em đi mà!

Nghe giọng cô vậy, anh khẽ thở dài, không đành lòng làm khó cô nữa. Gật đầu đồng ý, anh kêu cô đứng dậy đi cùng mình. Ngọc Uyên đạt được ý nguyện liền nhoẻn cười, cô bước nhanh về phía quầy thanh toán trước ánh mắt bất lực của Hải Lâm. Nhân viên thu ngân thấy vậy liền lên nhìn Hải Lâm trưng cầu ý kiến. Anh đứng đút tay túi quần và khẽ nhún vai tỏ ý mặc kệ, giọng anh có chút hờn dỗi không vui:

- Khách hàng thanh toán là chuyện lạ sao, mà cũng phải quay ra hỏi anh?

Ngọc Uyên biết mình đã khiến anh giận nhưng cô vẫn kiên quyết chấp nhất với việc làm của mình. Đợi xong, cô quay người cười lấy lòng anh:

- Giờ em mới biết anh dễ giận vậy á. Khó khăn lắm em mới ra ngoài này được một lần, lẽ nào giờ anh lại đuổi em về sao?

- Anh lấy quyền gì mà giận chứ!

Ngọc Uyên cúi đầu để mái tóc rủ xuống che đi nửa khuôn mặt, cô lí nhí:

“Thì anh là ông chủ của em!” Hải Lâm bất mãn:

- Vậy mà giờ anh mới biết đấy!

- Vậy giờ anh có đưa em đi không? Hay là mặc kệ em?

Hải Lâm không nói gì thêm nữa, anh kéo vali của Ngọc Uyên và dẫn cô ra ngoài. Anh nào hay, chuyến đi này của cô vừa đúng là một cuộc trốn chạy. Mà anh vì không biết nên đã tự biến mình thành hoa tiêu chỉ đường chỉ bởi một cuộc hẹn bất chợt tối nay...

⁵ Theo lời anh Tô Phước Thịnh - người sáng lập thương hiệu Tofu - hơn cả tào phớ và Rice - chuyện của gạo, trả lời phỏng vấn báo điện tử news.zing.vn số ra ngày 24/9/2015.

Hải Lâm vờ bình tĩnh nhưng chính các giác quan trên người anh lại phản chủ, tố cáo sự giả vờ ấy. Những con đường hẹp ngang trong lòng phố cổ vốn đã quá quen nhưng chẳng hiểu do đâu mà giờ đây mỗi bước chân anh đều thấy mới. Như có một luồng điện nào đó truyền qua trái tim, thấm vào mạch máu trong cơ thể Lâm, tách biệt anh với tất cả những ồn ào náo nhiệt của thế giới quanh mình, một cảm giác hồi hộp, khát khao đang len lỏi vào trong từng suy nghĩ. Anh lại yêu đấy ư? Dường như đã quá lâu để trái tim lại vì ai đó mà hồi nhịp, trong khi ai đó vẫn lặng im lặng lẽ bước bên anh...

Trong hơi thở lãng đãng của mùa thu, Ngọc Uyển hít thật sâu để cảm nhận thật rõ hương thơm nồng nàn của hoa sữa, thứ hoa nhỏ xinh mà người ta thật khó để bắt gặp giữa Sài Gòn. Hương hoa sữa ngọt ngào, trầm lắng như nỗi lòng của một cô gái đang thầm thương ai đó. Những cánh hoa lác đác rơi phủ trắng con đường cô đang chung đôi với anh. Cánh hoa li ti, lẫn trốn trong vòm cây cao vút, nhờ có hương thơm mà người ta mới nhận thấy nó thật rõ ràng. Tựa như những vì sao lạc lối giữa ngân hà xa xôi, ánh sáng mà nó có được lẻ loi và yếu ớt nhưng vẫn muốn một lần được lấp lánh trong khoảng trời đêm ngút ngàn.

Tình yêu của cô cũng vậy, chờ đợi vô vọng những đi đâu chẳng thể nói ra, những thương yêu không chịu giải bày nhưng cả con tim và khối óc đều mong một phút giây nào đó Hải Lâm hiểu được. Bất chấp trái tim gồng lên gắng gượng thế nào đi nữa, đôi mắt Ngọc Uyển thỉnh thoảng vẫn băng quờ ngược nhìn gương mặt rắn rỏi của anh rồi lại vội quay đi. Từng đường nét trên gương mặt anh từ lâu đã khắc sâu trong tâm trí cô nhưng cô vẫn muốn

ngắm lại thật kỹ để cất gọn nó vào một nơi nào đó sau này. Yêu một người chính là như vậy.

Hải Lâm đưa Ngọc Uyên đến ngôi nhà cổ của họ Đoàn nằm tại số 14 phố Chả Cá. Gần trăm năm trôi qua, ngôi nhà vẫn vững bền với thời gian và món Chả Cá Lã Vọng - món ăn cực phẩm của người Hà Nội ngày càng nức danh gần xa, khiến ai đến một lần chẳng thể nào quên được. Ngọc Uyên chậm bước, cô ghé gần Lâm hỏi nhỏ:

- Lá Vọng là lá gì ta?

Hải Lâm cười, anh thấp giọng đáp lời cô: “Không phải ‘Lá Vọng’ mà là ‘Lã Vọng’. Em biết sao không? Có tên vậy bởi trong nhà hàng luôn bày một ông Lã Vọng ngẩng bó gối câu cá. Điêu đó tượng trưng cho người tài giỏi nhưng phải đợi thời. Cũng không biết cái tên đó xuất hiện bao giờ, chỉ biết nó có tuổi đời trước cả khi ba anh sinh ra. Thực sự thì món ăn này rất ngon! Anh nhớ là nó từng được MSNBC của Mỹ xếp hạng vào mười nơi nên biết trước khi chết. Dù ăn bao lần nhưng lần nào anh cũng thấy hương vị mới mẻ như lần đầu biết đến.”

- Ồ. Khiến người kiếm lời như anh phải khen nức nở thì em rất đổi tò mò. Chắc phải đánh cắp công thức về Rice quá.

Hải Lâm bật cười, anh lắc đầu không đồng ý với điểu Uyên mới nói:

- Nếu công thức dễ lấy vậy thì người ta còn phải lặn lội đi nửa vòng trái đất đến nơi này làm gì em? Có nhiều nơi làm chả cá Lã Vọng, nhưng duy nhất chỉ ở đây mới là hương vị chính tông. Bởi nhà họ Đoàn sẽ chẳng bao giờ truyền công thức cho người ngoài cả. Hơn nữa, bản thân loại cá để làm chả cũng rất đặc biệt. Cá được dùng làm chả phải là cá lăng tươi sống

ở sông, nếu hôm nào may mắn thì sẽ có cá Anh Vũ. Người ta lọc thịt rồi ướp theo một phương thức bí truyền qua khoảng thời gian nhất định, sau đó sẽ mang nướng trên vĩ tre. Khi ăn chả cá sẽ được nhúng vào chảo mỡ chó đang sôi và ăn kèm mắm tôm.

Ngọc Uyên tỏ vẻ đã hiểu, trong vô thức cô cùng Lâm đã bước vào bên trong căn nhà chật kín người ng ồi. Thấy Lâm, một cánh tay đưa lên vẫy và cao giọng gọi:

- Ở đây em ời!

Hải Lâm nhoẻn cười với người đang gọi anh rồi kéo Ngọc Uyên về phía bàn mà Huệ cùng Trọng đã chờ sẵn. Khi thấy Trọng, Ngọc Uyên có chút bài xích trong lòng, dù sao anh ấy cũng là bạn thân của Xuân Vinh.

“Đây là Ngọc Uyên, bạn em mới từ Sài Gòn ra.” Hải Lâm hướng về phía Huệ rồi nói. Dừng vài giây, anh quay về phía Ngọc Uyên và tiếp lời:

- Còn cô gái già nua và xấu xí này là bà chị làm cùng anh, anh có kể với em nhiều lần rồi đó. Người đàn ông điển trai bên cạnh chị ấy chắc em đã biết.

Hải Lâm kéo ghế cho Ngọc Uyên, cử chỉ ân cần của anh khiến Huệ phải thêm lời trêu trọc:

- Ga lăng quá ha! Đi với chị chẳng bao giờ thấy kéo ghế. Có sự bất công không hề nhẹ...

Hải Lâm nhoẻn cười:

- Trăng nhà ai, người ấy sáng. Bạn gái nhà ai, người ấy chăm. Em đâu có rảnh đi chăm bạn gái hộ anh Trọng. Anh Trọng nhỉ?

Trọng khẽ nhếch môi cười, anh đã quen với việc gán ghép của Lâm nên từ chối cho ý kiến. Đi đâu khiến anh suy nghĩ lúc này chính là sự mập mờ khó hiểu của Hải Lâm cùng Ngọc Uyên. Nhìn về phía Ngọc Uyên, anh trầm giọng hỏi:

- Em ra Hà Nội có lâu không?

Nghe anh hỏi, Ngọc Uyên có chút giật mình. Nghiêng người về phía anh, cô chậm rãi nói:

- Dạ. Em cũng chưa biết anh ạ! Khi nào Hà Nội không giữ nữa thì em về

“Vậy Vinh có biết em ra ngoài này không?” Nghe cái tên ấy, Ngọc Uyên thấy lòng gợn sóng.

Cô hỏi lại Trọng:

- Sao anh lại hỏi vậy ạ? Em nghĩ là, em ở đâu thì anh ấy cũng không cần phải biết.

Hải Lâm nhận ra sự không vui trong giọng nói của Ngọc Uyên. Anh đẩy bát cá đã được chêm nước chấm về phía Ngọc Uyên và ân cần:

- Em ăn thử đi cho nóng, xem hương vị có đặc biệt như anh nói hay không!

Ngọc Uyên cười với Hải Lâm, ánh mắt của cô đã là câu trả lời rõ nhất cho nghi vấn trong lòng Hữu Trọng. Anh biết ý lặng im, chỉ là những ngón

tay không chịu an phận, lén mở điện thoại chụp hình hai người đối diện. Huệ mím môi cười khi bắt gặp hành động của Trọng, cô lặng thinh. Mãi đến lúc tàn cuộc chỉ còn hai người, Huệ mới lên tiếng hỏi:

- Anh định gửi hình lúc nãy cho anh Vinh sao?" "Em nói thử xem?

- Anh chẳng bao giờ trả lời những câu hỏi của em một cách thành ý!

Trọng đưa tay捏 mũi Huệ, giọng anh dịu dàng đi rất nhiều:

- Anh sẽ không bao giờ trả lời những câu hỏi khi người ta đã biết mười mươi đáp án!

Huệ lém lỉnh nháy mắt với anh, thật khó khăn để cô nói ra nghi vấn trong lòng mình:

- Vậy, anh có yêu em không? Nếu anh không trả lời, em sẽ cho rằng có.

Câu hỏi của Huệ khiến Trọng khó xử. Rõ ràng anh không thể nói không, mà nói có thì đó là sự tổn thương vĩnh viễn dành cho anh cũng là cho cô ấy. Anh chỉ buông hai từ “nhàm chán” đáp lời Huệ, rồi kéo cô đi tiếp đoạn đường về. Anh nhớ, đây không phải lần đầu tiên cô hỏi anh câu đó và như mọi lần, cô vẫn phải huyênh hoặc mình trong mơ hồ “chắc anh có yêu em”.

Mùa thu ở Sài Gòn luôn khiến người ta cảm thấy thời tiết khô hanh, cơn mưa cuối tháng Mười một làm nhiệt độ hạ đáng kể, mang đến luồng không khí thật mát mẻ. Mưa rả rích đêm ngày, tiếng mưa tí tách đơn điệu ấy nghe lâu cũng khiến lòng người sinh buồn phiền. Đứng từ phòng làm việc nhìn ra, Xuân Vinh chỉ thấy cả thành phố chìm trong màn mưa, ánh đèn đường lấp lánh mọi ngày nay không còn huy hoàng nữa. Cả không gian đều xám xịt và mờ mịt, tựa tâm trạng anh lúc này...

Mỹ Hiệp gõ cửa hai tiếng, không chờ người bên trong ra mở, cô tự ý bước vào. Ánh mắt cô dừng lại nơi tách cà phê mà Xuân Vinh đang giữ, giọng cô cất cao:

- Nếu tử vi là một môn khoa học thì người ôm cái tách vào lòng bàn tay thay vì nắm cái quai là người rất chi tình cảm, rất ư là tha thiết, rất ư là nồng nhiệt, rất ư là độc chiếm...

- Điều quan trọng nhất: rất chi là đẹp trai thì chị lại không có nói. Tử vi của chị sai rồi, nên xem lại thầy và coi lại sách đi nha!

-Ồ. Đồng ý. Còn em thì nên coi lại nhân duyên và cách ăn ở của mình đi nha. Bữa ở Đà Nẵng, chị có gặp má em. Má em kêu quá trời về việc em không chịu ra Hà Nội, càng phiền lòng hơn về việc em không chịu yêu đương.

Để cà phê trôi xuống yết hầu, Xuân Vinh chán nản đáp lời Mỹ Hiệp:

- Không phải là em không chịu, mà thật sự em không biết phải bắt đầu từ đâu. Những mối quan hệ xung quanh chủ yếu mang tính xã giao, hoặc nói khó nghe thì chỉ là vui chơi dăm vài bữa. Những mối quan hệ như thế, chị thừa biết là sẽ không đi đến đâu mà. Em cũng muốn tìm ai đó để nghiêm túc nhưng thấy khó, hoặc là do em, hoặc là do họ.

- Em nghĩ là em muốn nhưng chính bản thân em lại cứ lười nhác đứng nguyên một chỗ thì tất nhiên kết quả sẽ chẳng thể đi đến đâu. Theo chị thì, thích ai cứ lừa về nhà rồi muốn ra sao thì ra.

- Trời. Chị đang dạy hư em đó hả? Chị nghĩ con nhà người ta dễ lừa vậy sao?

- Có gì đâu. Đỉnh cao của kẻ đi săn là vờ mắc bẫy. Có khi người ta còn thản trách sao em lại không lừa họ sớm hơn để họ dài cổ đợi. Trong tình yêu không thể làm theo trình tự các bước giống phẫu thuật được đâu em. Phải đốt cháy giai đoạn, em không làm sẽ có thằng khác làm thôi.

Xuân Vinh bật cười, anh hỏi lại Mỹ Hiệp: “Không phải trước đây chị bẫy anh Kiên kiều đó nên giờ mới chia sẻ lại kinh nghiệm cho thằng em chứ?”

- Không có đâu. Thời của anh chị đến nắm tay còn thẹn thùng nữa kìa. Chị chỉ đi từ quan điểm của một người hiện đại và đặc biệt trên lập trường của một bác sĩ để đưa ra giải pháp chữa trị cho em. Có đi đâu này vẫn phải nhắc em: Mọi sự tự nguyện đầu đến từ sự cưỡng ép.

Xuân Vinh đưa tay chống cằm, anh trầm ngâm một lúc mới mở lời nói tiếp:

- Nói chuyện này chị đừng cười em đó! Thực ra, bữa qua em mới cưỡng hôn một cô gái. Đã vậy lại còn bị giáng một cái tát đau điếng người. Không hiểu nếu em mà đốt cháy giai đoạn như chị nói thì hậu quả còn ra sao nữa...

Mỹ Hiệp không nín được cười, cô chỉ tay về phía Vinh tỏ ý khó tin:

- Nhỏ đó gan quá ha. Em trai chị đẹp vậy mà còn bị ruồng bỏ không thương tiếc. Xem ra em đúng là phải xem lại cách ăn ở của mình đi. Đối với phụ nữ phải cần linh hoạt. Không hiểu kiến thức chuyên ngành của em vất đâu hết rồi. Thế mà cũng xứng làm bác sĩ chuyên khoa thần kinh sao?

Tiếng chuông tin nhắn xen ngang câu chuyện của hai người. Xuân Vinh cầm máy, để ý thấy tin nhắn của Trọng. Tấm hình chụp Ngọc Uyên ngồi cạnh Hải Lâm tại quán quen kèm theo một đôi lời ẩn ý:

“Sai lầm lớn nhất của đàn ông là để người đàn ông khác khiến người phụ nữ mình yêu được hạnh phúc”.

Mặt Xuân Vinh xị xuống, anh khẽ lẩm rầm:

- Chị nói đúng rồi. Em không ăn khế sẽ có thằng khác ăn hộ.

Nhìn Xuân Vinh đầy khó hiểu, Mỹ Hiệp lắc đầu:

- Sao thế? Nhận tin nhắn thôi mà mặt mày có nhất định nghiêm trọng vậy không?

- Theo chị, phụ nữ không thích em thì vì nguyên do gì?

- Hỏi khó. Em nên ra ngoài phòng trực ban hỏi các em y tá xinh đẹp. Hỏi gái già như chị sao có thể trả lời? Mà thật sự thì em đâu phải Việt Nam

đồng nên đâu thể khiến người người gặp đầu yêu. Vấn đề chưa chắc đã nằm ở em, mà nằm ở đối phương.

- Em có thể xin chị nghỉ vài bữa để về Hà Nội được không?

- Làm chi? Sợ chị không đủ bạn hay sao?

- Vì chị đi tập huấn mà hai tháng rồi em đâu về ngoài đó được. Hơn nữa, nếu em không ra ngoài đó ngay, chắc bạn gái em sẽ bị thằng khác cướp mất đó. Chuyện cả đời của em, cả đời, chị hiểu không?

Thở dài, Mỹ Hiệp đành gạt đầu đồng ý còn Xuân Vinh vẫn chưa thôi khó chịu khi thấy tấm hình Trọng gửi cho anh.

Hà Nội, những ngày cuối thu...

Từ phi cơ bước xuống, cái lạnh đột ngột của gió mùa xộc đến khiến Xuân Vinh rùng mình. Giữa khoảng không rộng lớn của phi trường, vật nắng sớm yếu ớt bám theo chiếc bóng cô đơn của người đàn ông đang không ngừng di chuyển. Vật nắng theo chân anh, níu tay áo anh, nhạt dần và biến mất. Bước lên một chiếc taxi, đọc địa chỉ nhà và sau đó anh thiếp đi khi mà người tài xế vẫn thao thao bất tuyệt. Trong giấc ngủ chập chờn, thỉnh thoảng anh ậm ừ vài tiếng đáp lời. Chỉ anh biết, anh mệt mỏi không cách nào mở mắt ra nổi...

Những lối rẽ, những con đường quen, mất hơn nửa giờ đồng hồ để chiếc taxi dừng đúng ngôi nhà Xuân Vinh gắn bó. Cây sấu trước hiên nhà đang mùa trút lá, anh nhớ lần trước khi đứng đây, lá vẫn còn xanh, chưa chuyển thành màu vàng anh thích. Hai tháng cách xa, chớp mắt như vừa mới hôm qua vậy nhưng mọi vật đều đổi thay. Chỉ có những thói quen cũ

kỹ của mẹ anh là mãi mãi ở đây. Bà luôn nhíu mày khi thấy anh, và câu nói đầu tiên sau cả khoảng thời gian dài không gặp luôn mang phần trách cứ:

- Lần nào về cũng không chịu nói với mẹ. Tài thật đấy!

Nhoẻn cười, Xuân Vinh một tay kéo vali, một tay ôm eo mẹ:

- Con sợ mẹ lại mất cả buổi ngóng con rồi lo lắng lung tung. Nhớ mẹ quá nên con chỉ muốn thật nhanh có thể về nhà thôi.

Bước cùng Vinh vào trong nhà, mẹ anh không thôi giục anh lên phòng ngủ một giấc cho lại sức, còn bà lại cặm cụi trong bếp chuẩn bị một bữa cơm gia đình đủ đầy.

Gia đình Vinh là một gia đình Hà Nội truyền thống, gia đình - nơi cho anh niềm tự hào theo từng chặng đường tuổi thơ, thanh xuân, trưởng thành và mãi mãi sau này. Mẹ anh, sau những tiếng gọi “bác sĩ Văn” khẩn thiết của biết bao người ngoài kia, thì bà vẫn chỉ là một người phụ nữ tận tụy vì chồng, vì con. Ba anh cũng vậy, bỏ lại những thăng trầm của cuộc sống, bỏ lại những hào quang, danh vọng thì ông chỉ là một người đàn ông bình thường nhưng thương yêu vợ con với sức mạnh phi thường. Anh luôn ý thức rất rõ sự may mắn lớn nhất của cuộc đời mình đó là được làm con của ba mẹ, được chở che dưới sự bao bọc của ba và được nuôi dưỡng bởi bàn tay của mẹ. Có lẽ đó cũng là một phần khiến anh khi bắt đầu sự nghiệp muốn tự bước đi trên đôi chân của bản thân. Anh muốn khẳng định chính mình, muốn xứng đáng với truyền thống của gia đình, của ông nội, của ba mẹ, để khi người ta nhắc đến anh sẽ là bác sĩ Vinh chứ không chỉ đơn thuần là con trai của bác sĩ Văn và bác sĩ Văn.

Nằm giữa căn phòng quen thuộc án ngữ cạnh hồ, Xuân Vinh không tài nào chớp mắt nổi. Xoay đầu chiếc điện thoại trong tay nhưng anh lại chẳng biết phải gọi cho ai. Điều duy nhất tồn tại trong tâm trí anh lúc này là mùi hương thoang thoảng của thứ nước xả vải còn vương lại nơi chần gối. Một mùi hương của gia đình, của sự bình yên. Lần gần nhất anh bắt gặp mùi hương này không phải ở đây mà là trong viện. Đó là những lần bế Mây trong lòng, là những lần được thấy Ngọc Uyên, rất gần! Anh bỗng nhớ đến sự tỉ mỉ của cô khi chuẩn bị hết thứ này thứ kia cho Mây cũng như cho anh và các y tá khác. Anh biết, việc cô làm xuất phát từ tâm chứ không giống lấy lòng. Cô đã gián tiếp kể anh nghe nhiều hơn những điều chưa biết về trẻ con. Anh nghĩ đàn ông sinh ra với bản năng làm ba, bản năng tìm một người mẹ tốt cho những thiên thần của mình. Anh biết, kể từ khi thấy cô, có gì đó trong anh thay đổi. Mà cuộc đời của bao người vẫn thường làm thành điều diệu kỳ từ sự đổi thay trong tích tắc ngắn ngủi đó thôi!

Căn phòng mở ra, cùng với đó là sự xuất hiện của chị gái anh, công chúa của mẹ, bác sĩ quyên uy thứ ba trong gia đình.

- Sáu mươi ngày xa cách, không một cuộc điện thoại hỏi thăm. Bỗng dưng xuất hiện, chị tưởng mày đi luôn, không cần về nữa chứ...!

Xuân Vinh chống người dựa vào thành giường nhìn Y Nguyên, anh phản bác:

- Ngày nào em cũng like ảnh tự sướng của chị trên Face đó thôi. Biết chị vẫn khỏe, đủ sức để ăn chơi thác loạn hết ngày này sang ngày khác, vật chất dư thừa, tình yêu vấy gọi thì em đâu thể mặt dày mà làm phiền.

Bước lại gần giường, Nguyên vợ vội chiếc gối và đánh về phía Vinh, cô mắng anh nhưng đầy thương yêu:

- Thằng quý. Khai thật đi, sao lại về giờ này?

- Á. Có nhất định vừa thấy nhau đã phải tương ngay một trận đòn không? Em thật nghi ngờ chúng ta có phải chị em không đấy! Dã man, chẳng trách không ai chịu nổi chị quá ba mươi ngày!

Nằm xuống cạnh em, Nguyên vội lấy chiếc điện thoại của Vinh để kiểm tra. Giọng cô như xa, như gần “bắt lộn” em trai:

- Mày đừng nghĩ trời ở cao, chị ở xa nên không biết. Chuyện mày với cô bé nào đó giỏi nấu ăn, chị biết hết rồi. Có đi đâu... chị không muốn nói, muốn để mày tự khai báo mà thôi.

- Chị biết?

Nguyên ngược lên nhìn Vinh, vẻ mặt cô đầy tự đắc:

- Đương nhiên. Nhưng mà mẹ chưa biết đâu, liệu mà giải quyết cho tốt!

- Là sao? Chị nói rõ coi, em không hiểu?

- À thì... Chị nghĩ mẹ không đồng ý đâu, mấy hôm trước chị còn nghe ba mẹ bàn chuyện để em ra ngoài này. Mẹ còn nhấn mạnh việc lần tới em về nhà sẽ để em đi gặp mặt con gái nhà cô Lan trong viện. Chắc chắn. Em bé kia xinh và đáo để lắm.” “Chị nghĩ nhiều quá rồi. Người kia còn chưa chấp nhận em kìa. Chưa đến lượt mẹ phản đối được đâu!

- Ôi. Em trai chị từ khi nào lại bị bại dưới tay một cô gái? Chuyện này mà kể với tụi bạn của em, chắc chúng nó nghĩ chị hư cấu quá.

- Chúng nó không nghĩ được nhiều đến thế đâu. Chúng nó chỉ nghĩ sao chị gái em đã ba mươi mà vẫn chưa có ai rước thôi.

“Trời. Chuyện của chị đâu phải tụi nó không biết đâu. Ít nhất thì chị còn có người yêu lâu năm chờ cưới. Đâu như em. Kể ra thì ba mẹ cũng muốn chúng ta ổn định. Mà hôn nhân thì không phải chuyện của riêng mình, còn có gia đình nữa.” Khẽ thở dài, Xuân Vinh duỗi tay để chị gối đầu, giọng anh có vẻ buồn buồn:

- Vậy chị nói thử giả thiết vì sao mẹ lại không đồng ý chuyện của em?

Suy nghĩ một lúc, Nguyên mới đáp lời em:

“Lẽ nào em không hiểu tính mẹ? Thứ nhất, mẹ muốn giữ chân em ở Hà Nội. Mà muốn vậy thì chắc chắn cô gái mẹ chọn sẽ phải ở trong thành phố này, không bị vướng bận bởi khoảng cách. Thứ hai về gia đình, tâm lý của ba mẹ luôn muốn sự thân thiết, hiểu biết về nhau giữa hai bên. Thứ ba là nghề nghiệp. Ý chị không phải là cô bé kia không đủ tốt, mà là ba mẹ thích nghề nghiệp ổn định, làm nhà nước, có thời gian cho gia đình thì càng tốt. Em hiểu mà! Sự khác biệt về vùng miền cũng là sự cách trở đó em.

Chị cũng chỉ biết nói với em như vậy, quyết định vẫn là ở em. Nhưng mọi mối quan hệ trên đời này dù thân thiết đến đâu cũng không thể thay thế cho gia đình được. Bất kể ba mẹ hay chị nói gì cũng vì muốn tốt cho em. Chị hơn em gần hai tuổi, chúng ta cùng lớn lên suy nghĩ, cũng không có khác biệt quá nhiều. Chị mong em suy nghĩ thật kỹ, nếu chưa lún quá sâu thì hãy dừng lại. Tốt cho cô gái kia, tốt cho cả em. Đừng để đến

lúc vì một quyết định không đúng đắn mà làm tổn thương tất cả mọi người.
Mà mọi người ở đây đều là những người thương em, yêu em.”

Một đề nghị không báo trước của sếp đến vào cuối chiều khiến Hải Lâm bối rối.

Anh biết mình không thể từ chối bởi đó là công việc nhưng có một suy nghĩ khác đang xâm chiếm tâm trí của anh lúc này... Ngọc Uyên đang ở đây, và những đi đâu xa lạ có thể khiến tâm trạng cô trở nên suy sụp. Anh linh cảm được sự yếu đuối trong tâm hồn cô, một cô gái yếu đuối sẽ luôn thấy hoang mang khi ở thành phố lạ, lạc lõng với cả bước chân của chính bản thân mình.

Dường như nhìn thấy những bất an của Lâm, Huệ gõ nhẹ vài tiếng trước bàn làm việc của anh, giọng cô thì thào:

- Phi vụ làm ăn này sếp đặc biệt dành riêng cho em đó. Lẽ nào không muốn?

Hải Lâm khẽ thở dài:

“Em biết chứ. Nhưng cả ngày nay em bỏ mặc Ngọc Uyên, không biết cô ấy xoay sở ra sao nữa!” Tổ ý đã hiểu, Huệ cười:

- Chị tưởng cô bé ấy đến Rice nghiên cứu thị trường giúp em? Hay là cả ngày không thấy nhau nên cảm giác nhớ nhung đeo bám?

- Ngọc Uyên muốn tìm hiểu Hà Nội vài ngày rồi mới bắt tay vào công việc. Em sợ cô ấy ở đây một mình không quen, chứ nhớ nhung gì đâu! Chị thật là giỏi suy diễn!

- Thật sao? Chưa nhớ nhưng mà đã lo lắng đến mức này. Không hiểu nếu nhớ nhưng thì chắc bỏ việc luôn quá.

- Chị thật là! Em đang không biết phải nói với cô ấy thế nào đây! Từ chối sắp thì chắc không được rồi.

- Có gì đâu! Em sợ cô bé một mình đứng không? Vậy thì em cứ yên tâm lo công việc của em đi, để cô bé cho chị.

- Giao trứng cho ác sao? Liệu chị có mang bạn em bán đi không đó?

Huê bật cười, cô nhìn Lâm lém lỉnh:

- Sao lại không nhỉ? Nếu được giá thì có thể lắm. Ai bảo em không biết quý trọng!

- Vậy em trông cậy vào chị đấy! Tính cô ấy hơi trăn nên chị đừng dẫn cô ấy đi gặp hội ngũ long công chúa của chị là được. Nếu tan tiệc sớm em sẽ đến tìm hai người.

Ngọc Uyển bước chầm chậm ra khỏi căn gác liền kề trong con phố sách Đinh Lễ, cảm giác như chính bản thân mình vừa bước ra từ những thước phim lịch sử. Quay đầu nhìn lại một lần nữa, cô thấy những mái ngói đỏ ẩn mình trên những tán xà cừ vàng lá. Dưới chân cô là những viên đá cổ được lát đan xen nhau. Hà Nội cổ kính từ những con đường. Thật đẹp! Cô nghĩ như vậy và lại lạc thỏm giữa đám đông đang dịch chuyển trong cung đường ôm tròn lấy hồ. Một bức tranh mùa thu quá đổi nên thơ và tuyệt diệu hơn khi nó được vẽ lên bởi bàn tay tạo hóa.

Thỉnh thoảng lại có người tiến tới gần cô và mời chụp hình, cô lắc đầu cười rồi đi tiếp bỏ lại họ ở phía sau với ánh nhìn không vui. Chiếc điện

thoại của cô bất chợt đổ chuông, là Huệ gọi:

- Chị đang đứng ngay trước đền Ngọc Sơn, em ra đây chưa?

- Dạ chị. Em đang lại gần chỗ cây cầu sơn đỏ, còn mấy bước chân nữa chị.

Ngọc Uyển đưa mắt kiểm tìm, không khó để cô thấy Huệ đang đưa tay vẫy mình. Trong ấn tượng của cô, Huệ là một cô gái rất xinh, cao, với mái tóc vàng, xoắn tít, dài qua vai. Chị mặc một chiếc váy xanh coban bó sát eo với thắt lưng to bản. Phong cách Vintage rất hợp với chị, ở chị mọi thứ đều toát lên vẻ sành điệu. Thấy cô, Huệ nhoẻn cười:

- Đi một mình mà không sợ bị trai Hà Nội bắt cóc sao?

Ngọc Uyển ngượng ngùng, cô nhỏ giọng:

- Dạ không chị. Em nguyên ý đi theo mà chẳng có anh chàng nào chịu hết á. Lúc anh Lâm gọi, em còn đang trong phố sách, không nghĩ chị tới nhanh vậy!

- Chị đi với tốc độ của tên lửa mà!

Đưa mũ bảo hiểm cho Ngọc Uyển, Huệ nói tiếp: “Lên xe đi, chị sẽ đưa công chúa đi khám phá Hà thành.”

- Dạ. Thật may vì có chị!

Khi xe vừa lăn bánh, Ngọc Uyển có chút xuýt xoa khi cơn gió lạnh thổi tới đột ngột. Huệ thì thản nhiên với thời tiết của thành phố này, bởi với cô đó vốn là một phần cuộc sống. Cô nghiêng đầu nói vọng về phía sau:

- Em muốn ăn gì, cô gái?

- Dạ, em dễ ăn lắm. Tùy chị chọn ạ!

- Vậy chị em mình đi ăn đồ nướng nhé. Chị biết một chỗ quen, rất được!

Huệ vòng xe vào khu trung tâm phố cổ, cô đã quá quen với việc tự mình làm chủ chơi gì, ăn gì, ở đâu. Trước khi quen Trọng, câu nói “em không biết, tùy anh chọn” luôn là câu nói cửa miệng của cô. Ngọc Uyển khiến cô nhớ lại mình của ba năm về trước, cô đã từng như vậy! Sau này, Trọng đã dạy cô luôn phải đưa ra những quyết định, anh nói chỉ khi người phụ nữ độc lập về suy nghĩ thì hạnh phúc mới có thể tự tìm đến với mình. Cô đã trở thành cô gái độc lập, kiên cường nhưng lại chẳng thể định đoạt được trái tim, chẳng thể ngăn nổi những cơn sóng của dòng sông cảm xúc. Và mối quan hệ của cô cùng anh suy cho cùng vẫn do anh làm chủ. Không biết có phải do linh cảm dẫn đường hay không mà ngay khi cô dừng xe trước tiệm ăn quen thì cuộc gọi của Trọng vừa đến.

- Tan làm chưa em? Anh qua đón đi ăn.” “Để mai vậy, em đi cùng bạn gái Lâm rồi.

- Oh. Em có vẻ nhiệt tình với người bạn mới này nhỉ?

- Em đi ăn với con gái mà cũng khiến anh ghen à?

- Anh tưởng Lâm là đàn ông chứ?

- Vậy mà em vẫn nghĩ anh không coi Lâm là đàn ông đấy! Nhưng hôm nay Lâm bận, có em và Ngọc Uyển đi cùng nhau thôi. Bọn em đang ở Gogi House này! Mai gặp anh sau nhé!

Không chờ Trọng nói thêm, Huệ chủ động tắt máy. Ngọc Uyên nhìn cô ái ngại:

- Có phải tại em khiến chị lỡ hẹn với anh chàng đẹp trai không? Em phiền chị quá!

- Phiền gì! Ông Trọng ấy mà. Chị và ông ấy gần như ngày nào cũng gặp nhau đến chán rỗi.

- Thiệt sao? Nhưng em thấy ánh mắt chị đang nói rằng không phải vậy nhé!

Mặt Huệ đỏ lựng, cô đưa tay áp lên má và cười: “Rõ ràng đến vậy sao?”

- Dạ, rất rõ là đằng khác. Chị biết không, tình yêu vốn là bí mật không bao giờ giữ được cho riêng mình!

- Vậy thì chị cũng biết bí mật của em rỗi đấy!

Lần này, đến phiên Ngọc Uyên giật mình vì những gì Huệ nói!

Gogi House là một tiệm ăn Hàn Quốc nằm trên đường Hai Bà Trưng, Huệ có dùng bữa với khách hàng ở đây vài lần nên cảm thấy khá ổn. Chọn một bàn trống ngay gần cửa ra vào, Huệ đẩy menu về phía Ngọc Uyên và cất lời:

- Em chọn đồ trước đi, đừng nói với chị là tùy chị đấy! Chị không thích vậy đâu!

Ngọc Uyên mỉm cười, cô quan sát một lượt rỗi nhỏ giọng nói với nhân viên. Đợi Uyên chọn xong, Huệ mỉm cười và nói một câu ngắn gọn:

- Cửa chị như cô bé này, chỉ là thay đồ uống bằng trà quê!

Đợi nhân viên đi rồi, Huệ với tay cầm lấy cuốn sách Ngọc Uyển mang theo, cô hỏi:

- Em lượm được ở Đình Lễ đây à?

- Dạ. Em bị thích nhan đề và bìa sách nên mua thử coi.

- Níu tay ngày cũ - thật lãng mạn nhưng không biết có dịu ngọt hay không? Chị hình như đã già để tin vào những đi ều lãng mạn!

- Chị làm quá vậy! Em thấy chị trẻ và đẹp quá trời. Chắc em là chị sẽ đi thi hoa hậu luôn không cần đắn đo.

- Thôi thôi, em đừng cho chị lên Sao Hỏa nữa, để chị trở về mặt đất đi.

- Thiệt mà. Chị không thấy xung quanh đây không có ai đẹp hơn chị sao? Mà nhìn quanh mới thấy em quê quá vậy! Cả ngày nay khám phá Hà Nội, em thấy so với con gái Hà Nội sao mình ngốc ngếch và tẻ nhạt quá trời!

- Sao em không nghĩ con gái Hà Nội thiệt tình làm màu quá vậy?

- Không có đâu! Em thấy đẹp mà. Chị có thấy từ lúc bước vào, bao nhiêu ánh mắt đều dồn hết lên người chị không?

- Không. Thấy đâu? Chị toàn thấy họ nhìn em thôi. Nhìn em như một cô bé mười tám tuổi, trong sáng và ngây thơ.

- Ôi! Ai mà nghe thấy hai chị em mình nói chuyện chắc họ mắc cười quá. Còn em sẽ mắc cỡ không thôi....

- Tâm nguyện của em đã được ông trời nghe thấy rồi kìa. Có vẻ như chị em mình hôm nay không thể có khoảng không riêng tư rồi!

Ngọc Uyển quay người về phía Huệ đang nhìn, trái tim cô như bị ai đó siết chặt khi thấy Xuân Vinh. Sao lại là anh? Thật sự là anh? Chỉ cô biết cả người mình đang run rẩy...

Y Nguyên tinh ý nhận ra ánh nhìn từ hai cô gái lạ đang hướng về phía mình. Cô ôm lấy cánh tay Xuân Vinh đầy thân thiết, ghé tai em trai, khẽ thì thầm:

- Xem ra món quà mà Trọng tặng em ngày trở về là bất ngờ đấy, em trai ạ! Thật xinh đẹp, và quyến rũ!

Bỏ mặc sự khó chịu của Vinh, Y Nguyên quay về phía Trọng ngay cạnh trách khẽ:

- Sao anh không bảo em để em trang điểm?

- Chị định lên sân khấu nữa sao mà còn muốn bôi chút thêm?

Xuân Vinh nói xong liền nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Ngọc Uyển. Anh nhận ra sự mệt mỏi trong ánh mắt cô dù chỉ là thoáng chốc. Ngay khi thấy anh, cô vội quay người lại, sự hất hủi không cần nói thành lời. Nếu biết cô ở đây anh sẽ không tới, anh cần sự bình yên để suy nghĩ lại và anh nghĩ cô cũng vậy. Nhưng đã tới rồi, có thể giả như không quen biết được không?

Huệ không biết mối quan hệ rắc rối của Xuân Vinh cùng Ngọc Uyển. Điều duy nhất cô biết đó là tất cả đều quen biết, trừ cô gái đang khoác tay Vinh. Chủ động mở lời, cô cười với Trọng:

- Là anh không tin em đang đi cùng một cô gái, hay là do anh nhớ em nên phải vội đến đây?

Không chờ Trọng đáp lời, cô đứng dậy chào Xuân Vinh như hai người bạn lâu ngày gặp mặt, dù trong thâm tâm cô biết rõ sự xa cách của mình với người đàn ông này. Sự lãnh đạm trầm mặc của Vinh bao lần gặp gỡ luôn khiến Huệ có chút không được tự nhiên. Cô cảm thấy sự nguy hiểm tiềm ẩn ở sâu trong con người anh ta, đôi lúc cô còn nhìn ra những ranh giới vô hình mà anh ta vạch rõ, không chỉ với cô mà với tất cả, kể cả Trọng.

Xuân Vinh gật đầu rồi buông lời xã giao cùng Huệ, chỉ anh biết sự gượng gạo trong lòng mình lúc này ra sao khi mà bản thân anh đang đè ép mong muốn nhìn về phía cô gái khác. Anh nhận thấy sự hiểu lầm của Huệ khi thấy đôi tay chị gái đang ôm chặt cánh tay anh. Khi anh còn chưa kịp giải thích thì đã bị Y Nguyên cướp lời:

- Em không biết anh Trọng có bạn gái, lại còn xinh như diễn viên nữa. Thật may vì mình không có ý đồ với Trọng!

- Ôi. Ngại quá, mình thấy bạn mới là người đẹp chân chính! Cảm ơn lời khen của bạn nhé, tối về lại thối thức mất thôi!

Trọng nhú mào, giọng anh không nghe ra vui hay buồn:

- Cô ấy còn ít tuổi hơn em đấy Nguyên, đừng khiến người ta tổn thất chứ!

- Bạn gái anh thì em phải gọi đầy tôn trọng là đúng rồi mà!

Không sợ sẽ khiến tất cả mọi người đều khó xử, Trọng nhàn nhạt đáp lời:

- Nếu vậy em cũng được tính là bạn gái anh!

Huệ không hiểu vì sao Trọng phải cố tình nói vậy, và cô lười muốn hiểu. Nuốt xuống mọi ấm ức, cô nhoẻn cười nghe Y Nguyên chen lời:

- Trọng thiệt là, muốn làm bạn gái ghen cũng đừng lôi em ra làm cái cớ chứ. Chị là cái đuôi của hai người đàn ông này, nên em đừng để ý nhé! Thực ra chị còn tưởng Trọng thích trai cơ, mãi đến hôm nay mới hiểu vì bạn gái quá đẹp nên phải giấu cho thật kỹ!

Trọng bỏ mặc thái độ của Y Nguyên, anh cúi xuống nhìn Ngọc Uyển và cười hiên:

- Nhìn em hôm nay lạ quá! Bọn anh nghĩ đây được chứ? Có bất tiện với hai chị em không?

Ngọc Uyển lắc đầu, cô là người duy nhất im lặng nãy giờ vì chính bản thân cô không biết phải đối mặt với người đó ra sao. Ngay từ khi anh bước vào, cô đã nhận ra cảm xúc của mình trở nên nặng nề hơn bất cứ lúc nào hết. Suốt mấy ngày qua, suy nghĩ về anh vẫn ám ảnh cô, là căn nguyên của những bất an, là lý do khiến cô chạy trốn anh thật xa cả về thời gian và không gian... Chỉ là không ngờ, anh cũng tới.

Cô đã cố vờ như tất cả mọi chuyện hôm đó chỉ là cảm xúc nhất thời của anh trong lúc say, nhưng càng nhủ lòng nghĩ vậy thì cô càng hiểu rõ mình đang lừa mình dối người. Anh nói anh thích cô, tình cảm đó đến quá bất ngờ khiến cô không cách nào đón nhận nổi. Nếu anh thích cô, vậy sao lúc này lại đang ở đây cùng một người con gái khác? Là anh cố ý hay đơn thuần chỉ là sự gặp gỡ tình cờ? Dù thế nào thì cô cũng đang không vui, vì anh!

Khi tất cả những chiếc ghế quanh mình đều được lấp đầy chỗ trống, Ngọc Uyển vẫn không đủ can đảm để nhìn Vinh. Còn anh làm thình như hai người là những người dưng, không còn quen biết. Bữa cơm này chỉ mới bắt đầu, liệu rằng nó sẽ diễn ra trong bao lâu? Nếu có thể cô mong mình mãi rơi vào hố sâu của sự tĩnh lặng. Chưa bao giờ cô cần sự giải cứu của Hải Lâm như lúc này...

Trọng thắng hoặc nhận ra sự lạ lẫm giữa Xuân Vinh và Ngọc Uyển. Cả hai người họ đều không nói với nhau một câu nào kể từ lúc anh bước vào. Có một lực cản vô hình nào đó đang đẩy cả hai người họ ra xa. Là chuyện gì mà anh chưa biết?

Anh đẩy menu cho Huệ và nhìn cô với ánh mắt thật hiền:

- Em chọn luôn giúp anh nhé!

Huệ hơi bĩu môi nhưng sau đó cô lại mỉm cười và cẩn thận lật từng trang một trong thực đơn. Cạnh cô, Y Nguyên đang nhìn Ngọc Uyển chăm chú, giọng Nguyên phá vỡ cục diện bế tắc của cả năm người:

- Em gái Huệ sao? Nhìn hai chị em không giống nhau lắm nhỉ?

Huệ lắc đầu đáp lại câu hỏi của Y Nguyên, cô dịu dàng phủ định:

- Dạ không. Đây là bạn em mới từ Sài Gòn ra. Anh Trọng và anh Vinh đều biết mà, phải không ạ?

- Ở Sài Gòn thì đúng là biết Vinh thật rồi. Vậy mà nãy giờ sao giống người lạ quá trời? Em chắc vẫn còn đang đi học đúng không?

Ngọc Uyển hít một hơi thật sâu và ngược lên nhìn về phía người vừa hỏi mình, lúc này cô mới có cơ hội quan sát thật kỹ cô gái xinh đẹp ấy. Đáp lại cái nhìn của cô, Y Nguyên vẫn nhoẻn miệng cười, nụ cười không rõ từng tầng nghĩa. Cảm giác như bị đuối hơi, ngay cả giọng nói cũng phản bội cô, từng câu Uyển nói nghe ra vô cùng yếu ớt:

- Em ra trường đi làm mấy năm rồi chị. Anh Vinh từng tới tiệm em dùng bữa vài lần nên em cũng ấn tượng một chút ạ.

Y Nguyên lém lỉnh nghiêng đầu nhìn Vinh, giọng cô nửa đùa nửa thật:

- Khi nào mình vào Sài Gòn, bạn phải dẫn mình tới tiệm của em gái này dùng bữa nhé!

Huệ cảm giác có gì đó không đúng, nghĩ sao nói vậy, cô cất lời:

- Anh Vinh là bác sĩ phẫu thuật cho bé Mây đúng không em nhỉ?

Ngọc Uyển cảm nhận được mặt mình đang ửng đỏ vì xấu hổ, và các neuron thần kinh trong cơ thể cô đang tê dại đi. Có một sự tuyệt vọng thoáng qua trong suy nghĩ. Giá cô có thể chạy khỏi đây ngay lúc này. Nhưng cô biết mình không thể trở nên ngốc nghếch vậy được. Khi cô còn suy nghĩ để trả lời Huệ sao cho mạch lạc nhất thì Xuân Vinh lên tiếng khiến mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn với cô. “Để anh giới thiệu một chút nhé! Trọng - bạn anh, em biết rồi. Huệ thì em cũng đã quen. Người nhiều lời nhất từ đầu tới giờ là chị gái anh - Y Nguyên.”

Ánh mắt anh khi nói không rời khỏi cô nửa giây. Hơi ngừng lại một chút, anh nói tiếp:

- Còn đây là Ngọc Uyển, bạn gái em, bởi cô ấy ra Hà Nội quá đột ngột nên tiện đây giới thiệu luôn với chị! Kỳ thực cô ấy vẫn còn đang giận em nên mới làm như không quen...

“Anh...” - Giọng Ngọc Uyển lạc thỏm trong khoảng không thinh lặng. Thật khó khăn để đứng dậy, cô siết chặt chiếc điện thoại trong tay và nhìn sang Huệ và khẽ nói:

- Xin lỗi, em ra ngoài xúu.

Theo từng bước chân, Ngọc Uyển thấy đầu mình quay mòng mòng khi nhận ra hệ lụy của việc này. Cô vẫn chưa thể nào hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với mình lúc này? Sự xuất hiện bất ngờ của Xuân Vinh, những lời anh nói, tất cả mọi thứ cộng dồn với sự việc xảy ra trước đó khiến cô bị ảm ức, cảm xúc uất nghẹn bao ngày qua cứ thế vỡ ra.

Giữa một thành phố xa lạ, giữa sự đến và đi của những người xa lạ, cô bỗng nhận ra mình yếu đuối vô ngần, nước mắt trào ra như một đứa trẻ bị đang bị người ta nạt nộ. Cô thật sự sốc vô cùng.

- Xin lỗi, nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn nhưng anh nghĩ mình cần làm gì đó...

Cô lặng lẽ bước đi tiếp, bỏ mặc giọng nói vừa cất lên phía sau. Tất nhiên, anh không để cô bước đi một mình, cánh tay anh đưa ra giữ chặt lấy cô. Trong sự vùng vằng của bản thân, cô thấy mình đang bị khuất phục, khuất phục vì bất lực. “Buông em ra! Sao anh luôn có thể không tôn trọng em hết lần này đến lần khác vậy chứ?”

- Anh ước gì mình có thể làm được điều đó. Nghe này, em cần bình tĩnh lại hoặc anh sẽ mang em rời khỏi nơi này, về nhà anh, ngay lập tức.

- Anh.... Anh bị điên rồi!

- Cứ cho là vậy. Ít nhất anh biết mình muốn gì, chúng ta cần nói chuyện chứ không phải trốn tránh.

- Hãy buông em ra đã!

Ngọc Uyển gần từng chữ một còn Xuân Vinh siết chặt bàn tay cô và đưa lên, giọng anh trầm lại:

- Để đảm bảo không có sự chạy trốn nào! Được chứ?

Ngọc Uyển thử rút tay ra nhưng bàn tay cô càng bị nắm chặt hơn lúc đầu, cô lặng thinh để mặc Xuân Vinh kéo mình về phía xe của anh đỗ ngay gần đó.

Nước mắt cô vẫn lặng lẽ rơi...

CHỪNG ĐỪNG CHẾT ANH KHI ĐÓ LÀ ĐIỀU TRÁI TIM EM KHÔNG MUỐN

Ngọc Uyên nhắm chặt mắt và nép người vào phía cửa xe. Cô thấy mình kiệt sức!

Xuân Vinh cho xe rời khỏi khu phố cổ và chạy thẳng theo đường Lạc Long Quân về phía Tây Hồ. Giữa hai người vẫn là những khoảng lặng im, anh đưa bàn tay trống của mình lần tìm tay cô nhưng đều bị gạt ra không thương tiếc. Anh không có ý định đầu hàng, bởi anh tin trước giờ tất cả nỗ lực của anh luôn được đền đáp. Anh rất tự tin với những quyết định của cuộc đời mình, lần này cũng vậy. Cho xe dừng lại giữa khoảng không rộng lớn của bến Hàn Quốc, Xuân Vinh lặng thính nhìn về phía người bên cạnh. Khoảng không gian tĩnh yên mà cô đang có, anh không muốn xâm chiếm thêm. Bước ra khỏi xe, anh để mặc từng cơn gió mùa đi vội tấp vào mặt mình, lạnh buốt. Có lẽ do mùa thu khiến mọi thứ nơi đây đều quá đổi thể lương, những bóng đôi tình nhân cũng chỉ là điểm mù, lác đác. Nhặt những viên đá cuội ngay dưới chân mình, anh ném thật xa về phía lòng hồ gợn sóng. Những con sóng nối tiếp nhau lao về phía bờ, dần nén. Những cảm xúc trong anh lúc này cũng vậy, chẳng thể tích yên! Anh nghe thấy tiếng cửa xe được mở ra, anh biết Ngọc Uyên đang ở ngay phía sau mình. Anh đang cố định hình xem nên nói gì với cô lúc này thì cô là người mở lời trước:

“Em không biết chuyện gì đang diễn ra với anh. Hoặc đó chỉ là cảm giác muốn chiếm hữu khi mọi thứ không diễn ra theo ý mà anh muốn. Em không biết anh muốn gì và cũng không muốn biết. Bất kể đó là gì thì cũng đều không có ở nơi em!” Anh không trả lời câu hỏi của cô mà nhìn thật xa về phía chân trời lọt thỏm trong màn đêm hun hút. Mọi thứ lại rơi vào lặng

im, chỉ có âm thanh mơ hồ của những con sóng đang xô bờ rạn vỡ. Trong ánh đèn đường yếu ớt, Ngọc Uyển nhìn theo bóng lưng của Vinh, anh thật cô đơn. Cô nghĩ vậy. Và xa lạ nữa. Những hình ảnh về anh bất chợt như những thước phim hiện ra trong suy nghĩ của cô, ngày một rõ ràng.

Cô vẫn nhớ như in lần đầu tiên thấy anh, sự ấm áp của anh khi nghe anh trò chuyện cùng Mây trong viện, tính cách trẻ con của anh khi bệnh, sự hòa nhã, hài hước của anh mỗi lần đến tiệm dùng cơm. Và giờ đây, anh hiện ra trước mắt cô là một người đàn ông độc chiếm, khó hiểu và có phần cực đoan.

“Anh có thể thấy em đang nhìn anh” - Anh nói.

Tức thì mặt cô nóng ran dù mùa thu đang nổi gió. Cô phủ định như một bản năng quá đỗi tự nhiên:

- Không có.

Giọng cô run lên thật yếu ớt, cô nghe ra cả hơi thở của mình đang lạc nhịp. Cô làm sao thế này?

Anh vẫn đứng im như vậy, giọng khàn đặc như bị mắc kẹt quá lâu:

- Đừng chối. Anh có thể cảm nhận được.

Anh quay người lại đối diện với cô, khoảng cách chỉ còn là những bước chân lẻ nhỏ. Anh cảm nhận được sự rùng mình của cô trước cái lạnh khi mà từng cơn gió bắc không ngừng thổi tới. Ánh mắt anh nhìn cô đầy khẩn thiết, giọng anh phảng phất những nỗi buồn không tên.

“Anh hiểu em khi mà em không hiểu chính mình. Anh nhận ra và tìm thấy em khi chính em không biết đi đâu mà em thật sự tìm kiếm. Thực ra, trong lòng em có anh, nhưng chính em lại không hề hay biết. Cảm giác không biết luôn là một cảm giác thống khổ, cảm giác như tất cả bầu trời đầu sụp đổ dưới chân mình. Em chạy trốn khỏi Sài Gòn, em từ chối cuộc gọi từ anh, em tìm mọi cách để hai ta trở thành những người dưng không quen biết. Nhưng sâu trong thâm tâm em, có thật sự thấy dễ chịu một chút nào hay không? Anh khẳng định rằng không.” Anh nói và nhìn sâu vào mắt cô như muốn tìm những manh mối để biết được chắc chắn đi đâu mà mình tin là đúng. Cô nấc lên rất nhẹ, có lẽ tại những cơn gió lạnh đang ngấm dần vào cơ thể của cô, như anh. Anh tiến đến, vòng tay qua eo và kéo cô lại gần để cô có thể cảm nhận được hơi ấm và sức nặng của cơ thể anh, ánh mắt anh không rời khỏi cô dù chỉ là trong chốc lát, mọi sự phản kháng đầu vô hiệu lực. Giọng anh thấp xuống:

- Đừng ghét bỏ anh khi đó là đi đâu trái tim em không muốn!

Trong vòng tay anh, cô thấy giọng nói của mình mỏng manh và vỡ tan:

- Xin anh, đừng như vậy! Anh rất tốt, em biết đi đâu đó. Em rất quý mến anh nhưng trái tim em đã dành cho người khác mất rồi. Thật đấy!

Cô không kịp thốt lên lời thêm nữa bởi có một hơi thở đột ngột xâm chiếm lấy bờ môi cô. Cô chưa từng trải qua những chuyện như vậy, còn anh quá mạnh mẽ và thành thực như đã làm chuyện ấy đến cả trăm lần. Cánh tay anh ghì chặt lấy cơ thể cô, nụ hôn của anh quá mãnh liệt, buộc cô tan chảy. Trong tích tắc, cô cảm thấy mình có thể ngạt thở, khi cô đang cố gắng kiếm tìm không khí thì anh càng hôn thật sâu và siết chặt tâm hồn cô vào anh. Nụ hôn ấy như sự trừng phạt cho những gì cô vừa nói, không chỉ vậy, nó là sự khẳng định mạnh mẽ nhất cho lý trí và tình cảm của anh. Cả

cơ thể cô mềm nhũn dựa vào anh, nụ hôn của anh dịu đi và không còn thống thiết như lúc đầu, sau đó chậm dần rồi dừng lại.

“Lần này anh sẽ không để em tát anh nữa đâu!” Khi mà Ngọc Uyển vẫn còn chưa biết phải đáp lại Xuân Vinh ra sao, thì một lần nữa cả cơ thể cô lại bị anh kéo vào một vòng ôm thật chặt và anh tiếp tục cúi xuống hôn cô bằng tất cả sự dịu dàng, còn cô đã trở nên vô cảm. Lần này cô chỉ biết mặc kệ anh, bởi cô đã kiệt sức để kiểm soát chính bản thân mình...

Hải Lâm đến tìm Huệ ngay sau khi vừa xong việc. Quán cà phê Huệ đợi anh nằm trong góc khuất của phố Nhà thờ, căn gác tối đã quá quen với sự xuất hiện của hai người ở đó. Anh gật đầu chào Trọng rồi ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện, giọng anh bình thản như tất cả mọi việc đều rõ trong lòng bàn tay:

- Em gọi cho Uyển không được. Anh, chị có thể gọi cho anh Vinh giúp em được chứ?

- Chị nghĩ là họ có những khúc mắc cần giải quyết. Ngày mai chúng ta liên lạc lại với em ấy, được không em?

“Nếu chị đặt mình vào vị trí của em, chị sẽ không nói thế!” - Lâm mất kiên nhẫn nói.

Trọng khẽ thở dài, anh cần điện thoại và gọi cho Vinh. Tiếng chuông chờ máy Vinh lúc nào cũng dài hơn bất kể số điện thoại nào khác. Hoặc chẳng, chỉ riêng anh nghĩ vậy. Sự mệt mỏi của Lâm hằn in trên nét mặt, đi đâu đó nhắc Trọng về những cảm xúc anh đã từng??. Dường như những mối quan hệ đang rơi vào vòng luẩn quẩn và anh là một trong những tác nhân làm nên đi đâu đó.

“Sao Trọng?” - Giọng Vinh từ bên kia đầu máy vọng tới.

- Đưa cô ấy về đi, mọi người đều thấy Uyên bất ổn!

- Ủ. Mọi người vẫn ở đây à?” “Không. Về Cộng Nhà Thờ nhé.

Trọng tắt máy, ánh mắt anh hướng về bầu trời đêm bên ngoài khung cửa nhỏ. Mùi nước hoa chỉ thuộc về riêng Huệ phảng phất đâu đây, cô không biết anh sắp rời xa thành phố này, và chẳng ai biết cả. Những con người trong căn gác nhỏ, ai đó đều chất chứa những tự sự của riêng mình. Trong không gian tưởng như lặng yên nhưng anh biết lòng Lâm, trái tim của Huệ và cảm xúc của anh đều đang giằng xé. Không ai nói lời nào với nhau, những tiếng chuông nhà thờ rơi vào trong thính không, lạc lõng. Thính thoảng Lâm lại để ý những dịch chuyển trên chiếc đồng hồ đeo tay. Thính thoảng tiếng imess từ máy Huệ lại đổ chuông rã tất hẳn. Chỉ riêng Trọng dường như vô cảm với tất cả những chuyển động diễn ra quanh mình. Thực ra anh đang dự đoán về những điều sẽ đến.

Cuộc đời mỗi người như thế một câu chuyện mà cái kết luôn để dành cho những bất ngờ. Khi mà anh vẫn còn mãi miết nghĩ về sự sắp đặt tình cờ của tạo hóa thì Vinh đã về đến nơi. Tách cà phê của cả ba người đều chưa kịp nhấp môi, nhưng ai cũng vội bước ra khỏi căn gác tối. Cả chặng đường về đây, Vinh tự huyễn hoặc về một tương lai, còn Ngọc Uyên vẫn không thôi vỗ về con tim ngừng đập loạn. Và khi thấy Lâm, cô mới hiểu mình đã về lại đúng nghĩa trái tim mình, một trái tim mưu cầu bình yên mà chẳng phải ai cũng có thể là người mang đến...

Cuộc đấu tranh nội tâm của Ngọc Uyển vẫn chưa ngừng lại. Một phần trong cô cảm thấy mình như đứa trẻ lên năm phạm phải sai lầm, sợ hãi, ăn năn, bối rối, nhất là khi lúc này cô đang đứng trước mặt người đàn ông mà mình quá đỗi thương yêu. Nếu chìm đắm trong những cảm xúc rối ren này có lẽ cô sẽ gục xuống và khóc tức tưởi. Nhưng một phần khác mạnh mẽ hơn đang an ủi cô rằng, mọi chuyện đã qua, cô đã rời xa con người góm ghiếc, đáng sợ, độc chiếm của Xuân Vinh. Ở đây cô không còn đơn độc một mình. Cô biết thế. Như được trái tim dẫn lối, bước chân cô tiến gần hơn về phía Lâm, ánh mắt cô vẫn còn đỏ hoe và ươn ướt, giọng cô nghẹn lại:

- Anh đưa em về nhé!

Hải Lâm gật đầu rồi quay sang phía Huệ: “Em đưa Uyển về, gặp lại anh chị sau nhé!” Trọng lặng lẽ đứng trông, còn Xuân Vinh vẫn ngẩn ngơ yên trong ghế lái. Chẳng ai nói với ai câu nào, tất cả mọi ánh nhìn lạc vào hư không...

Hải Lâm không lấy xe ngay, anh đưa Ngọc Uyển đi bộ ra khỏi con đường sâu hun hút của phố Hàng Trống. Cả hai như thể muốn một cái gì đó hơn là những bước chân yên lặng cùng nhau nhưng lại đầu đợi người kia chủ động!

- Mỗi khi không vui anh đâu đi bộ vòng quanh bờ Hồ. Anh không chắc mọi chuyện sẽ tốt hơn lên nhưng ít nhất anh thấy nỗi buồn nguôi ngoai nhiều lắm.

Ngọc Uyển quay sang nhìn Lâm và mỉm cười, giọng cô lí nhí:

- Anh có thể mua kem cho em được chứ? Loại mà anh vẫn từng hay kê!

- Đợi anh!

Chỉ chưa đầy ba phút, anh trở lại với hai cây kem chanh bạc hà trong tay. Không biết vì nụ cười ấm áp của anh hay do vị lạnh của kem đã làm tê liệt những nỗi đau mà cô gồng mình chịu đựng trước đó?

Như sợ đôi giày cao gót khiến cô đau chân, Hải Lâm chủ động chọn chiếc ghế đá ngay sát cạnh hồ để cả hai dừng bước. Ngoài tiếng xe chạy trên đường chính ra, tất thảy mọi ồn ào của cuộc sống này đều đã nín lặng và bị bỏ lại ở phía sau. Giá như thời gian có thể dừng lại ở giây phút này, Ngọc Uyển ước ao như vậy!

Chờ miếng kem cuối cùng tan ra trong miệng, cô mới nhỏ giọng nói về những chuyện mà mình nghĩ nên nói cùng Lâm:

- Anh Vinh nói thích em, và em nghĩ mình không có lý do để đón nhận tình cảm ấy. Sự xuất hiện của anh ấy khiến em bất an, hoảng loạn và sợ hãi nữa. Em thấy nhớ Sài Gòn, nhớ Mây và nhớ những bình yên mà mình từng được có.

“Hãy để những nỗi buồn được lãng quên em ạ. Bởi nếu em giữ mãi những điếu không thoải mái trong lòng sẽ chẳng khác nào tự mình uống thuốc độc lại mong người khác chết. Ngày mai sẽ là một ngày mới. Chuyện hôm nay rồi cũng sẽ yên thôi!” Ngừng một lát, anh nói tiếp:

- Nếu mệt mỏi quá, anh có thể cho em mượn vai để dựa!

“Mượn rồi có phải trả phí không anh?” - Cô lém lỉnh hỏi lại anh.

Lâm cười, anh lấy tay chậm rãi kéo đầu cô lại gần anh. Cô ngoan ngoãn dịch lại gần và ngã xuống bờ vai anh. Ngày đẹp nhất của cuộc đời cô, nếu như tất cả những chuyện trước đó không xảy đến, cô nghĩ vậy! Và chính ở khoảnh khắc đó, cô nghĩ những nỗi buồn cứ vậy sẽ trôi đi...

- Có một thời anh từng mơ khi nào có tiền sẽ mua cho mình một căn nhà gỗ trên thảo nguyên, buổi đêm sẽ cùng người yêu ngắm sao và hít hà mùi hương của cỏ cây hoa lá. Nếu có thể mỗi buổi sáng thức dậy được đón bình minh trên biển cũng là một giấc mơ rất tuyệt vời. Ít nhất bây giờ với cây cọ này trước mặt, hồ nước bạc lấp lánh dưới chân, anh có thể tưởng tượng mình đang nằm ở Maldives, coi như một giấc mơ bé nhỏ!

Ngọc Uyển khúc khích cười, lần đầu tiên cô thấy Hải Lâm đáng yêu kiểu trẻ con đến vậy!

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Anh còn mơ gì nữa?

- Sở hữu một chiếc du thuyền in hình trăng sao màu hy vọng, sau đó tự mình lái ra đại dương. Em thì sao?

- Hơn mười tám tuổi, em ước gì mình có người yêu!

- Anh chắc rằng ước mơ ấy đã thành hiện thực rất nhiều lần. Vì em xứng đáng được yêu thương và trân trọng.

- Anh đoán sai rồi nhé. Em còn chưa biết tình yêu thật sự là gì! Sau này, em chỉ ước những điều bé nhỏ và có phần ngớ ngẩn, buồn cười nữa.

- Em yên tâm! Nó không thể nào kỳ cục bằng đi ầu ước của anh đâu.

- Ồ. Anh nói thử em nghe xem nào!” “Không. Em là người nói trước.

- Dường như lúc nào anh cũng thích làm khó em. Thật không vui chút nào!

Hải Lâm thấy tim mình trong phút chốc đập nhanh hơn lúc thường. Giọng nói của anh đang cố để vờ như bình tĩnh:

- Thôi được...

Nụ cười trên môi anh ch ậm ch ậm r ồi mất dần, b ầu không khí xung quanh anh đ ợm vẻ căng thẳng và như có một dòng điện đốt cháy cảm xúc trong anh. Sự h ẫ h ẹp đến từ trong giọng nói, tim anh như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Nhưng anh biết, chỉ có một cơ hội này thôi và anh nguyện lòng đánh cược tất cả.

Anh nghiêng đầu về phía Ngọc Uyển và chậm rãi nói:

“Anh ước gì, em sẽ quay sang đây và hôn anh!” Ngọc Uyển cảm nhận rất rõ sự căng thẳng của Lâm, và của cả chính cô. Đi ầu anh nói vốn là đi ầu cô mong muốn trong những giấc mơ, đến cả nghìn lần.

Đề nghị của anh cô không đủ sức để chối từ và trái tim cô chỉ l ối cho cô biết rằng, mình thật lòng muốn vậy.

“Ít ra cho em thấy anh thật sự muốn thế chứ!” - Cô không chắc anh nghe thấy câu trả lời của mình vì gần như cô không đủ sức cất thành tiếng. Cô không biết mình phải làm gì, đưa tay lên chạm vào gương mặt anh? Hay đan những ngón tay mình vào bàn tay anh ấm áp?

Ngọc Uyển ước cô có thể nghĩ ra một điếu gì đó thật thú vị lúc này, nhưng tất cả mọi chữ nghĩa đều bay biến trong đầu cô. Điếu duy nhất còn tồn tại đó là hơi thở ấm áp của Hải Lâm mỗi lúc gần hơn, gần hơn.

- Vậy... Anh... Ừm...!

Một nụ hôn thật nhẹ mang theo cảm xúc ấm áp, ngọt ngào của cả hai. Ngọc Uyển chưa bao giờ trải qua điếu gì tương tự vậy, như thể chỉ riêng anh mới gắn kết với cô bằng cả tâm hồn và thể xác. Khi nụ hôn ấy dừng lại, cô còn thoáng cảm giác một sự mất mát không thể nói nên lời. Ánh mắt anh trao cho cô đã gián tiếp nói với cô rằng, anh cũng có những cảm nhận tương tự như cô. Một sự khởi đầu tốt đẹp sẽ mang đến những điếu tốt đẹp. Ngọc Uyển tin là như thế, và cô tin Hải Lâm là nốt nhạc đầu tiên cũng là duy nhất để cô viết lên câu chuyện tình yêu của chính cuộc đời mình...

Trọng đi rồi, ba ngày trước. Anh đã không đón Giáng sinh ở thành phố này cùng Huệ như anh đã từng hứa. Ngay cả một lời từ biệt, cũng không. Cuối tuần, Huệ có một cái hẹn cùng Vinh, vẫn là Cộng, vẫn là gác hai với những ánh đèn không đủ sáng và mùi thuốc lúc nào cũng lảng bâng.

- Trọng nhờ anh chuyển cho em cái này!" Đẩy chiếc hộp về phía Huệ, Vinh nói. "Thực ra, Trọng yêu anh, đúng không?"

Huệ nhận ra sự bối rối thoáng chốc trên gương mặt Vinh. Nhưng cô không nhận được câu trả lời mà mình mong muốn.

- Anh nghĩ trong lòng cậu ấy luôn có em. Sau này cũng vậy!

- Cảm ơn anh. Nhưng câu nói của anh vẫn chẳng thể làm vơi đi mất mát trong em. Khi người ta sẵn sàng rời xa bạn thì có nói gì đi nữa, bạn vẫn chẳng là gì cả...

- Ừm. Câu nói của em thật đúng, ít nhất là với anh lúc này!

Huệ cười, trong nụ cười của cô có cả sự chua chát.

- Đi đâu một cô gái tìm kiếm suy cho cùng là cảm giác bình yên. Mà cảm giác đó anh không thể mang đến cho Ngọc Uyển. Ít nhất, trong suy nghĩ của em, Hải Lâm sẽ làm đi đâu đó rất tốt.

Xuân Vinh đưa mắt nhìn về phía cây bàng vẫn đang còn thay lá, có đôi chim tíu tít nô đùa như đang tìm nơi làm tổ. Có lẽ mùa thu sẽ qua nhanh thôi, và mùa đông cũng không dừng lại quá lâu ở thành phố này. Bởi anh biết, mùa xuân sẽ về vào một ngày không xa nào đấy...

HẾT.